

Juffrouw
Hendrik
KS
De beuk erin!

Angelique Schipper

Tekeningen van Arjo Nagelhout

Dit boek is van:

Juffrouw HEndriKS

De beuk erin!

Angelique Schipper

Juffrouw HEndriKS

De beuk erin!

Tekeningen van Arjo Nagelhout

LS-talent

*Voor alle kinderen
en iedereen die hen wil helpen
bij hun talentontwikkeling*

Kijk voor meer informatie op

juffrouwhendriks.nl

© LS-talent, e-mail: info@LS-talent.nl

Redactie: Annette Potting

Druk en afwerking: NBD Biblion

ISBN 978-90-822685-1-5

NUR 283

Eerste druk 2016

Derde druk 2022

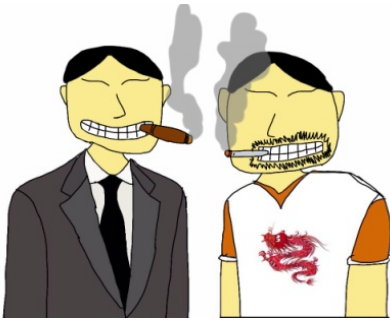
Alle rechten voorbehouden.

Na schriftelijke toestemming van de uitgever LS-talent
mag alles uit deze uitgave worden verveelvoudigd en openbaar
gemaakt worden ten behoeve van
de talentontwikkeling van onze kinderen.

Inhoudsopgave

Personen - 8
Gezocht - 13
Anglika Hendriks - 16
Directeur Mo - 20
Groep 8 - 33
Het altaar - 54
Mikkel - 68
Meester Langeworst - 83
De wichelroede - 90
Vrijdag de 13 ^e - 110
De kristallen bol - 117
Meester Grote Gok - 121
Bloedbroeders - 138
Hongerige Wolf - 146
Taart - 155
Het heksenritueel - 168
Op kamp - 173
ME - 192
Naar huis - 212
Juffrouw Mislukt Hoofd - 220
De musical - 225
Een gewone dag - 236
Nawoord - 242
Dank jullie wel - 244
Achtergrondinformatie - 245
Een gewoon schoolschema groep 8 - 248
Verantwoording - 249
Verklarende woordenlijst - 250
Deel II - 252

Personen

Directeur Mo
Mo = magie
Hu Mo
Tweelingbroer Long
Long = draak
Hu Long

Conciërge Van den Heuvel
bijnaam ME =
Mount Everest
Ralph van den Heuvel

groep 1/2 Meester Langeworst
Robbert Langeworst

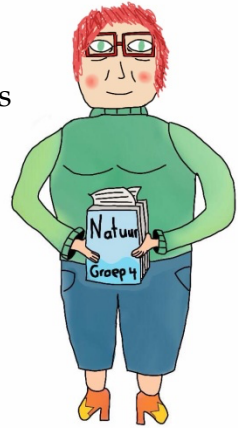
groep 1/2 Juffrouw Voorhoeve
bijnaam Voorpoot
Annelies Poot is pas getrouwd
met meneer Voorhoeve

groep 3 Juffrouw Spriet
bijnaam Kwast
Grietje Spriet

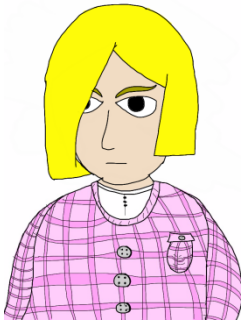
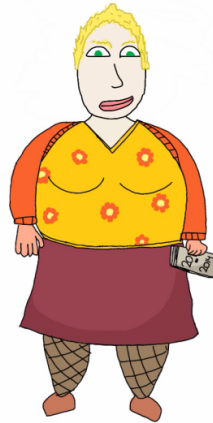

groep 4 Juffrouw Roos
Anna Roos

groep 5 Meester De Grote
bijnaam Grote Gok
Gerwald de Grote

groep 6 Juffrouw Hommels
bijnaam Dikke Holbewoner
Dora Hommels

groep 7 Juffrouw Hobbema
bijnaam Mislukt Hoofd
Marjolein Hobbema

groep 8 Invalster juffrouw Hendriks
bijnaam Heks
Anglika Hendriks

Dit boek had verboden moeten worden.

Juffrouw Hommels

Gezocht

Er stond een kleine advertentie in de plaatselijke krant. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was om via een klein berichtje in de krant een docent te zoeken. Alsof de directeur niet met beide handen in zijn haar zat na de zoveelste docent die er toch maar vanaf zag om op zijn school te komen werken, omdat...? Ja, waarom eigenlijk? Omdat je gelijk wist wat er aan de hand was als je door de gang van de school liep. Het dak lekte, de schimmel groeide op de muren en er kwam een verschrikkelijke stank uit de toiletten.

Directeur Mo begon ieder sollicitatiegesprek met een verontschuldiging. Gelijk zei hij er achteraan dat de school over anderhalf jaar een prachtig nieuw gebouw zou krijgen en dat hij tot die tijd een invalkracht zocht, omdat juffrouw Kragt van groep 8 er niet langer tegen kon. De laatste lekkage had kortsluiting veroorzaakt, de stroom was uitgevallen en juffrouw Kragt ook.

Eerst hadden de leerlingen stiekem gejuicht. Juffrouw Kragt probeerde altijd de beste docent van de school te zijn. 'De beuk erin!' riep ze aan het begin van elke les en deelde dan achter elkaar het werk uit. Wie het niet af had kreeg extra werk en ze gaf nooit een zeer goed. Door kleine foutjes zette ze grote rode strepen en op de rapporten schreef ze een opmerking over wat je verkeerd had gedaan, waardoor je van je vader en

moeder nooit een beloning kreeg voor je rapport. Ze was nog verschrikkelijker dan juffrouw Hobbema van groep 7, die voluit Marjolein Hobbema heette en door de kinderen Mislukt Hoofd werd genoemd. Mislukt Hoofd was altijd superaardig voor de ouders, maar zodra de deur van het klaslokaal dichtging was het lokaal haar territorium. Op het digibord verschenen zogenaamd per ongeluk de e-mailberichten voor de ouders.

Beste vader en moeder van Eveline,

Uw dochter heeft voor de **vierde** keer een **onvoldoende** gehaald met Nederlandse Taal. Zelfs de aardigste meisjes uit de klas moeten om haar fouten lachen, maar ik vind taalfouten als *grapig* helemaal niet grappig.

Er is **beslist** een gesprek nodig.

Juffrouw Hobbema

Toch waren haar e-mailberichten vriendelijk vergeleken bij de harde woorden van juffrouw Kragt, die ouders aanmoedigde tot passende straffen thuis om de cijfers omhoog te krijgen. Maar toen juffrouw Kragt huilend de klas verliet, vroegen de kinderen van groep 8 zich wel af hoe het zou aflopen met de Cito-toets, want juffrouw Kragt zei altijd dat je door haar aanpak de hoogste Cito-scores haalde en daardoor naar de hoogst haalbare middelbare school kon.

ⁱNadat de dertiende docent die kwam solliciteren heel meelevend naar directeur Mo had geluisterd vroeg directeur Mo zich niet eens meer af of de docent echt wel zou willen komen werken op zijn school. Hij ging achter zijn computer zitten en typte een advertentie voor in de plaatselijke krant.

Hoge beloning!

Basisschool De Beuk, de school voor de Beste Resultaten, krijgt over anderhalf jaar een geweldig nieuw gebouw en zoekt tot die tijd een stevige docent voor groep 8 die er een jaar met geweldige Cito-resultaten van gaat maken. Schrijf uw sollicitatiebrief naar school De Beuk of bel naar directeur Mo.

Tevreden leunde directeur Mo achterover.
Wie zou er geen hoge beloning willen?

Anglika Hendriks

Anglika Hendriks griste de krant uit haar brievenbus. De bovenkant van de krant was natgeregend, waardoor de pagina's aan elkaar vastgeplakt zaten.

'Bah,' mopperde Anglika hardop, omdat ze snel wilde omslaan naar de advertentiepagina. Anglika Hendriks was dol op advertenties. Er stonden uitdagingen in om haar geld mee te verdienen die ze zelf nooit had kunnen verzinnen. Ze hield niet van honden, maar had de kans aangegrepen om in de zomervakantie op te passen op een oude hond van een nog oudere man. Toen de oude man terugkwam van vakantie gedroeg de hond zich onberispelijk. Hij blafte niet meer tegen de postbode, verscheurde niet de krant en plaste niet meer in huis. De oude man wilde haar graag in vaste dienst nemen, maar ze had alweer een andere advertentie gezien. Hij gaf haar als dank een enorme doos met koekjes, die ze bewaard had voor speciale gelegenheden zoals nu.

Ze sopte het koekje in de hete thee en stopte het in haar mond. Hm, docent op een school, dat had ze nog niet eerder gedaan. Anglika was een heks en had kinderen altijd zoveel mogelijk gemeden. Haar moeder waarschuwde voortdurend voor kinderen die sprookjes voor zoete koek slikken en bang zijn voor heksen. De allerkleinste kinderen gingen nog wel, omdat ze verhaaltjes voorgelezen krijgen over grappige

heksen, die onhandig zijn en van hun bezem vallen, maar kinderen van boven de tien? Die kennen alleen verhalen over heksen die slecht zijn. Al stond de naam van deze basisschool haar wel erg aan: *Basisschool De Beuk*. Anglika hield van de beukenboom. Ze hield van alle bomen en van hun zuurstof, die ze altijd diep inademde. Ze hield van de natuur, maar ze hield niet van kinderen, vermaande ze zichzelf. Nee, dan werd ze liever...

Met haar vinger ging ze langs de andere advertenties. Huishoudelijke hulp bij een gezellige alleenstaande oudere dame? Hm, dat was maar een karig uurloontje. Haar vinger ging terug naar de kleine advertentie met de kop *Hoge beloning!* Haar mondhoeken krulden omhoog in een glimlach. Ze sloot haar ogen om na te denken over wat ze allemaal met de beloning zou kunnen doen. Als de kinderen niet zouden weten dat zij een heks was, dan hoefden de kinderen niet bang te zijn voor haar en zij niet voor de kinderen.

Koekoek, koekoek, koekoek

Anglika keek naar het vogeltje dat achter het deurtje in de koekoeksklok verdween. Het was drie uur, ze had nog genoeg tijd om een sollicitatiebrief te schrijven. Of zou ze bellen? Ze was zo nieuwsgierig naar de hoge beloning. Haar vingers met de korte nagels trommelden op de tafel, wilden steeds de telefoon pakken. Wel, niet, wel.

Ze toetste het nummer van de school in en legde even later de telefoon beduusd neer. Ze was aangenomen. Zonder dat ze iets over haar opleiding had hoeven te zeggen. De andere kant had alleen maar gezegd: 'Mooi, wanneer kunt u beginnen?' Anglika had geantwoord: 'Per direct.' En de stem van de directeur:

‘Dan zie ik u morgenochtend om uiterlijk acht uur.’

Er was niet eens tijd geweest om naar de hoge beloning te vragen, maar als keurige docente had ze natuurlijk wel dringend een paar nieuwe schoenen nodig.

Opgewonden trok ze de deur achter zich dicht. Ze stapte op haar fiets en wilde het groepje 10-plussers inhalen dat met z’n drieën naast elkaar fietste. Ze belde een paar keer met haar fietsbel. De grootste jongen keek lachend om en maakte een beweging met zijn hand dat ze rustig aan moest doen.

‘Rustig mevrouwtje, rustig maar.’

Anglika trok haar wenkbrauwen op. *Mevrouwtje?* Wat nou mevrouwtje, dacht ze, morgen ben ik de baas van snotneuzen zoals jullie. Maar wijselijk hield ze haar mond.

Anglika had de wekker om half zes gezet. Zo vroeg stond ze normaal nooit op. Ze hield meer van de avond en van de nacht. Pas als haar gordijnen het daglicht niet meer konden tegenhouden wilde ze haar ogen open-doen, maar nu werd ze gewekt door de wekker. Eerst herkende ze het zachte monotone gepiep niet dat langzaam steeds harder haar droom verstoorde. Plotseling drong het tot haar door dat het de wekker was en gaf er een klap op. *Pats*. Met een tevreden zucht liet ze haar hoofd op het kussen vallen om gelijk weer overeind te komen. *Aaaaachhh*, dat was waar ook, vandaag was haar eerste werkdag op basisschool De Beuk!

Gelijk stond ze met haar grote blote voeten naast het bed. Nu had ze tenminste nog een zee van tijd om zich rustig aan te kleden en eraan te wennen dat ze echt moest lesgeven op school De Beuk. Ze zag een fantastische beukenboom voor zich: midden op het

schoolplein. De beuk was natuurlijk ooit geplant bij de opening van de school door een belangrijk persoon. Een dun stammetje met wat takjes en een paar blaadjes. De leerlingen hadden er vast jaren goed voor gezorgd waardoor het boompje was uitgegroeid tot een statige grote beuk met een dikke stam en een dichte groene kroon van bladeren. Anglika sloot haar ogen om nog even te dromen over de beuk en de ontelbare bomen in het bos. Haar boswandelingen duurden uren, terwijl ze maar enkele honderden meters liep. Bomen werden door haar omhelsd en geknuffeld. Sommige bomen kon ze nauwelijks loslaten. Ze moest lachen als een eikenboom een eikel op haar hoofd liet vallen. Na haar wandelingen voelde ze zich helemaal opgeladen en zou ze bijna spontaan gaan zingen, maar haar moeder zei altijd dat ze zong als een valse kat. De bladeren zouden van de takken vliegen en de kale takken zouden knappen. Hoe lang was het geleden dat ze haar moeder gesproken had? Als haar eerste werkdag achter de rug was zou ze haar moeder gelijk bellen.

Anglika trok haar lange blauwe rok aan, die tot haar enkels reikte, en een smetteloze witte bloes. Ze kamde haar lange zwarte haar en deed het in een knot. Ze trok haar nieuwe veterschoenen aan en haar regenhuis. Zo noemde ze haar wijde donkerblauwe regenjas waar ze tenminste droog in bleef. In de spiegel zag ze een keurige docente. Ze keek op de koekoeksklok, het was nog geen zes uur. Zou ze al gaan? Ze wierp nog een blik in haar opgeruimde woonkamer en slaapkamertje. Op haar bed lag de kat te slapen. Eén oog ging langzaam open en viel weer dicht. Anglika ging zachtjes het huis uit en pakte haar fiets. Hoe vroeger ze was hoe langer ze van de beukenboom op het schoolplein kon genieten.

Directeur Mo

Directeur Mo had vannacht geen oog dicht gedaan. Hij was pas vader geworden, maar hij kon maar niet wennen aan een huilende baby. En zeker niet aan twee huilende baby's tegelijk. Het was een tweeling geworden, die ze Sip en Pit hadden genoemd. Dan hoefden de jongens later tenminste niet uit te leggen wat hun namen betekenen. Hoe vaak hadden directeur Mo en zijn tweelingbroer Long wel niet moeten vertellen wat hun Chinese namen Mo en Long betekenen? Dat Mo *magie* betekent en Long *draak*, maar dat hij helemaal niets moest hebben van magie?

De namen van de babybroertjes Sip en Pit bleken wonderbaarlijk te kloppen. Als Sip zachtjes huilde zette Pit de tweede stem in en ging dwars door de geluidsbarrière. Ook door de oordoppen van directeur Mo. Daarom ging directeur Mo sinds de geboorte van de tweeling heel vroeg naar school: om zes uur. Aangezien hij om de hoek woonde, in een groot maar saai rijtjeshuis met enkel grijze tegels in de voor- en achtertuin, was hij precies om vijf over zes op school.

Iedere dag begon hij met de ellende van de nieuwe dag op zijn dikke notitieblok te noteren, hoewel elke dag met hetzelfde liedje begon:

Actiepunt 1: Verstopping wc's = dweilen!

Gelukkig was zijn vrouw erg trots op hem en zijn school De Beuk. Ze moedigde hem altijd aan om voor de Beste Resultaten te gaan. In haar ochtendjas met haar voeten in te kleine sloffen schuifelde ze achter hem aan. Ze verwende directeur Mo met boterhammen met een extra dikke laag jam en thee met vijf scheppen suiker. Zo zorgde ze ervoor dat haar man thuis zoet was en veel energie op school had om de leerlingen onder de duim te houden.

Vandaag was directeur Mo zelfs een beetje vrolijk. Nu de nieuwe docente zou komen hoefde hij niet meer zelf voor groep 8 te staan en kruisjes te schrijven achter hun namen om de orde te bewaren. Directeur Mo kende zijn plaats: op de directeursstoel achter zijn bureau. De zaken regelen en leerlingen met te veel kruisjes voorzien van een passende straf.

TRRRINGGGG

Directeur Mo was achter zijn bureau in slaap gevallen en schrok op van de schoolbel. Huh? Hoe laat was het? Kwart voor zeven. Wie kon dat zijn zo vroeg?

Anglika Hendriks tuurde teleurgesteld door de glazen schooldeur. Waarom heette deze school De Beuk als er geen beukenboom op het schoolplein stond? Ze drukte haar neus tegen het glas. De hal was donker. Op de grond lag een versleten bruine kokosmat. Opeens zag ze een paar zwarte schoenen de hoek omlopen. Grote schoenen van een kleine man in een zwarte pantalon en een keurig gestreken wit overhemd. Met een zwaai deed hij de deur open, zodat ze bijna naar binnen viel.

‘Pardon,’ zei hij, ‘dat was niet mijn bedoeling, neemt u mij niet kwalijk. U bent?’ Hij stak zijn kleine hand naar haar uit.

Anglika strekte haar rug. Ze torende een kop boven hem uit. 'Ik ben Anglika Hendriks, de invalkracht voor groep 8. Ik moest mij om acht uur melden. Ik ben een beetje vroeg.'

'Aha, komt u verder. Ik heb pas om acht uur tijd voor u gereserveerd in mijn agenda, maar het komt eigenlijk wel goed uit dat u zo vroeg bent. Ik ben de directeur van de school. Directeur Mo. Mijn volledige naam is Hu Mo. Eigenlijk zou ik aangesproken moeten worden als directeur Hu, want Hu is mijn achternaam en wij spreken elkaar met de achternaam aan. Maar omdat het een Chinese gewoonte is om eerst je achternaam te noemen en dan je voornaam denkt iedereen dat Mo mijn achternaam is. Mo betekent magie, maar ik moet niets hebben van magie. Integendeel, juffrouw uh...'

'Hendriks,' vulde Anglika aan.

'Juist, juffrouw Hendriks. Welkom op onze basisschool De Beuk, de school waar hard gewerkt wordt. Door leerlingen én leerkrachten.' Zijn ogen gleden naar de hoek waar een emmer met een dweil stond. Op de vloer lag een flinke plas water. 'U wilt vast wel beginnen met dweilen tot conciërge Van den Heuvel komt. U zult hem niet over het hoofd zien. Weet u hoe de kinderen hem noemen? ME, omdat hij zo groot is.'

Anglika keek hem verbaasd aan, wilde de directeur haar werkelijk laten dweilen?

Onverstoorbaar ging directeur Mo door. 'ME is van Mount Everest. Snapt u? Misschien krijgt u ook nog wel een bijnaam. Daar zijn de leerlingen van onze school erg goed in.' Directeur Mo bekeek haar van top tot teen. Van haar nieuwe zwarte veterschoenen tot haar keurige haar in een knot.

Anglika's hand ging als vanzelf omhoog om te voelen of de knot nog goed zat.

Toen keek hij haar met zijn hoofd iets schuin aan. 'Kinderen zijn hard, maar wij zijn harder. Deze school

staat voor de Beste Resultaten en die krijgen wij door hard te werken, keihard te werken, te beuken, allemaal, juffrouw uh...'

'Hendriks,' vulde Anglika hem weer aan.

'Juist, juffrouw Hendriks, de beuk erin!'

Anglika zag haar mooie droom over de beukenboom opgaan in rook.

Directeur Mo voelde hoe hij groeide nu deze invalkracht voor zijn neus stond. 'Als u begint met de vloer schoon te maken kan conciërge Van den Heuvel straks gelijk aan de slag met andere dringende klussen. Wanneer u klaar bent zal ik u stipt om acht uur uw lokaal laten zien. Ik ben niet alleen zeer gesteld op hard werken, juffrouw uh... Hendriks, ik hou ook van stiptheid.'

Hij keek op zijn dure gouden horloge, dat hij van zijn vrouw gekregen had. Het was daardoor altijd een groot genoeg om de tijd bij te houden, ook als leerlingen straf kregen. 'U heeft gelukkig genoeg tijd om uw handen uit de mouwen te steken, want u kunt vast niet toveren of wel?'

Niemand kan toveren wilde Anglika zeggen, maar directeur Mo was al verdwenen op zijn kleine snelle benen.

Anglika keek nijdig van de emmer en dweil naar de grote plas water in de gang. Ze rook een vieze geur. Kwam die uit de toiletten? Directeur Mo had haar achtergelaten alsof ze de eerste de beste schoonmaakster was in plaats van juffrouw. Ze zou bijna vergeten dat ze helemaal geen docente was en hoe verheugd ze was geweest dat hij niet naar haar opleiding en ervaring had gevraagd.

Ze dweilde de plas water op en volgde haar neus naar de stank. Juist op dat moment ging de deur open.

Er stond een reus van een man in de deuropening. Zijn stem klonk luid. 'Wie bent u?'

Anglika ging rechtop staan. 'Ik ben de invalkracht voor groep 8, juffrouw Hendriks.'

'Wat doet u dan hier met een emmer en een dweil?'

'Ik was aan de vroege kant en dan kun je maar beter je handen uit de mouwen steken op een school waar hard gewerkt wordt, vindt u ook niet?'

Anglika kreeg een grote forse hand toegestoken.

'Ik ben de conciërge, conciërge Van den Heuvel, maar u mag mij ook ME noemen. De kinderen noemen mij ook zo.'

Anglika glimlachte. Ze mocht deze grote man van ruim twee meter gelijk met zijn goedmoedige gezicht en kort geschoren blonde haar. Het was overduidelijk waarom de kinderen hem ME noemden.

'Weet u waarom het hier zo stinkt?' Haar neus snoof in de lucht.

De grote conciërge knikte. 'De afvoer zit verstopt met wc-papier. Daardoor komt de inhoud uit de wc-potten omhoog.'

Anglika probeerde niet aan *de inhoud* te denken.

Hij wees op de lege rollen. 'Sommige kinderen vinden het een leuk spelletje om te proberen zoveel mogelijk wc-papier door te spoelen.'

Anglika fronste haar wenkbrauwen. 'Weten de leerlingen dan niet dat de waterzuiveringsinstallaties eerst het wc-papier moeten afbreken om weer zuiver water te kunnen maken? Hoe meer papier zij erin stoppen... Heeft u het gemeld bij de directeur?'

De conciërge haalde zijn schouders op. 'Als ik dat aan de directeur doorgeef, dan...'

'Dan wat?'

'Dan zwaait er wat voor ze.'

'Natuurlijk zwaait er dan wat voor ze. Het zou wat zijn als de directeur hen daar niet voor straft. Wat mij

betreft mogen ze een zeer zware straf krijgen. Kinderen moeten leren zuinig te zijn op onze natuur.'

Anglika zag niet hoe de conciërge helemaal rood aanliep. Ze voelde dat ze schoon genoeg had van de stank. 'Moet u niet het rioleringsbedrijf bellen?'

'Ik kan het ook zelf,' mompelde de reus, 'ik kan alles.'

Anglika knikte tevreden. 'Fijn, dan kan ik gaan,' zei ze en beende met grote stappen naar het kantoor van directeur Mo.

'Ah, u bent al klaar?' Directeur Mo draaide zijn stoel naar haar toe en keek op zijn horloge. Het was half acht.

'Ja, directeur Mo, ik ben klaar met dweilen. Uw conciërge is gearriveerd en zal de verstopping verhelpen.'

'Goed, heel goed,' directeur Mo knakte een voor een zijn vingers, 'dan zal ik zo goed zijn om u nu gelijk uw lokaal te laten zien.' Met een diepe zucht stond hij op uit zijn zwarte leren bureaustoel en liep voor Anglika het kantoor uit, de oude stenen trap op naar de klas van groep 8.

Met een wijds gebaar opende hij de deur van het klaslokaal en draaide zich om. 'Dit is uw lokaal juffrouw uh, juffrouw Hendriks.'

Anglika keek in het meest rommelige en vieze lokaal dat ze ooit in haar leven had gezien. De tafels stonden schots en scheef met multomappen tussen de tafelpoten. Er lagen ingedeukte lege pakjes drinken op de grond met afgekloven plastic rietjes, wikkels van repen koek en korsten brood.

Voorzichtig liep ze tussen de tafels door naar voren. Haar nieuwe schoenen kleefden aan de vloer. Hoe konden leerlingen in zo'n smerig lokaal de beste resultaten behalen?

Alsof directeur Mo haar gedachten kon lezen zei hij dat de straffe hand van juffrouw Kragt zeer gemist

werd. 'Als u zorgt dat het lokaal weer spik en span schoon wordt kunt u met een schone lei beginnen!'

Anglika zag dat directeur Mo het meende. Eerst had hij haar de vloer laten dweilen en nu wilde hij haar het lokaal laten schoonmaken?

Directeur Mo wees op het schoolbord. Anglika zag een lange rij namen met kruisjes erachter.

'Degene die tien kruisjes of meer heeft stuurt u, als de school uit is, direct naar mij door voor een passende straf. U zult merken dat het vooral Fobbian en Mikkkel zijn die de meeste kruisjes halen.' Directeur Mo zette een diepe grafstem op. 'Fobbian is een dik, dyslectisch en onmogelijk mannetje. Mikkkel, zijn vriendje, is nog erger. Die kunnen ze beter nu al opsluiten. U bent gewaarschuwd juffrouw uh, juffrouw Hendriks. Verder moet u weten dat uw klas in totaal uit 32 leerlingen bestaat: 25 jongens en 7 meisjes. U bent hier voor de Beste Resultaten ook al lijkt dat soms onmogelijk met zoveel jongens. Juffrouw Kragt had de grootste moeite met Erik. Hij is de domste van uw klas. U kent het spreekwoord wel: *zo dom als het achtereind van een varken*, maar voor Erik moeten ze een nieuw spreekwoord uitvinden.'

Het bureau was bedolven onder hoge stapels boeken en werkschriften. Voorzichtig ging Anglika op de bureaustoel zitten. Haar neus stak nog net boven de boeken uit.

Directeur Mo tikte met zijn vinger op de stapel. 'Dit is de stapel boeken die u nodig heeft voor rekenen en deze voor taal. Tot de korte pauze hebben ze rekenen, na de pauze taal. Mochten de leerlingen hun sommen niet afhebben dan kunt u natuurlijk in de korte pauze gewoon doorgaan. Mocht u zien dat ze tijdens het werken tekeningen in hun schriften maken dan kunt u daaruit uw eigen conclusie trekken. U kunt dan

vanzelfsprekend de tekenles op donderdag laten vervallen. De schoolinspectie let alleen op hoe wij scoren met taal en rekenen. Dat is op onze school niet anders dan op andere scholen.'

Anglika knikte instemmend alsof ze dezelfde ervaring had op andere scholen.

Directeur Mo vervolgde zijn verhaal. 'Het digibord valt regelmatig uit en de computer in de klas wil vaker niet dan wel opstarten, maar conciërge Van den Heuvel vindt een oplossing voor alle problemen. Bovendien kunt u natuurlijk ook gewoon het schoolbord gebruiken.'

Anglika knikte en stond op. 'Mag de luxaflex omhoog, directeur Mo?'

Directeur Mo schudde zijn hoofd. 'Nee, dat gaat niet meer. Wat ik zei, juffrouw uh Hendriks, over anderhalf jaar krijgen we een spiksplinternieuw gebouw met de allernieuwste spullen en zijn we niet klaar voor de Beste, maar voor de Allerbeste Resultaten.'

'Dank u wel voor deze informatie, directeur Mo,' zei Anglika op haar vriendelijkst en liet haar stoel iets zakken waardoor ze achter de stapel met boeken verdween.

'Pardon, juffrouw uh Hendriks,' hoorde ze de stem van directeur Mo vermanend, 'ik heb nog enkele punten van orde. U wordt om klokslag half negen in de hal verwacht. Wij staan daar met alle docenten opgesteld, zodat de leerlingen ons een hand kunnen geven. In de korte pauze gaat u mee naar buiten of u blijft binnen met de groep als u wilt doorwerken. In de middagpauze verwacht ik u in de lerarenkamer en zal ik u voorstellen aan het docententeam.' Met plakkende schoenen verliet directeur Mo het klaslokaal. Voor hij de deur achter zich dichttrok zei hij zonder omkijken: 'Denk eraan: De beuk erin!'

Anglika kreeg een punthoofd van de boeken voor haar neus. Hoe had ze het kunnen bedenken dat ze de kinderen zomaar les had kunnen geven? Ze had hen een lesje willen leren over de natuur. Hoe belangrijk de natuur is. Hoe nuttig bomen zijn voor mensen en zelfs lekker om te eten. Over de beukenboom die wel driehonderd jaar oud kan worden, waar je van de beukennootjes beukennootkoekjes kunt maken of beukenborrelnootjes. Dat er bomen zijn die zelfs meer dan vierduizend jaar oud kunnen worden. Dat de plek van de oudste boom van de wereld geheim wordt gehouden om de boom te beschermen tegen vernieling en dat de hoogste boom de kustmammoetboom is, die meer dan honderd meter hoog kan worden. Maar hier op school was alleen plaats voor de schoolbeuk: beuken om te leren.

Boven op de stapel lag het docentenboek taal. Hoe ver waren ze eigenlijk? Eronder lag het tweede deel al klaar en het derde. Haar eerste les zou ontleden worden. Urenlang. Ze voelde een koude rilling over haar rug gaan. Ontleden, daar wist ze niks meer van. Hoe lang was het voor haar geleden?

De andere stapel was rekenen. Anglika knikte instemmend. Daar was ze wel goed in. Rekenen was erg handig bij het maken van recepten. Ze bladerde het rekenboek door, maar kwam geen enkel recept tegen. Geen recept voor een lekker drankje en zelfs niet voor een nuttig zalfje. Op het bureau lag een notitieblok. Ze pakte een pen en maakte haar eigen som voor een recept tegen ontstoken ogen: voor kinderen die te weinig buitenspelen en te veel in hun boeken moeten turen.

Oogwater

Goed voor ontstoken ogen en korrelige oogleden

1 ounce	=	28,349523125 gram
1 drachme	=	60 grein
1 grein	=	64,79891 milligram (gewicht van een peperkorrel)

Volwassenen:

- 1 ounce Canadese goudzegeltinctuur
- 1 drachme sanguinariatinctuur
- 1/2 drachme boorzuur

Schudden tot het goed vermengd is.

Dosering: 10 druppels van de oplossing in een glas water.

Reken uit hoeveel grein sanguinariatinctuur een kind krijgt:

0-1 jaar	1/12 drachme tinctuur	=	60 : 12	=	5 grein
1-2 jaar	1/8 drachme tinctuur	=	60 : 8	=	... grein
2-3 jaar	1/6 drachme tinctuur	=	60 : 6	=	... grein
3-4 jaar	1/4 drachme tinctuur	=	60 : 4	=	... grein
4-7 jaar	1/3 drachme tinctuur	=	60 : 3	=	... grein
7-14 jaar	1/2 drachme tinctuur	=	60 : 2	=	... grein
14- 20 jaar	2/3 drachme tinctuur	=	60 : 3x2	=	... grein
Volwassene	1 drachme tinctuur	=	60 grein		

En boorzuur?

Anglika legde haar pen neer. Nieuwsgierig opende ze een voor een de laatjes van haar bureau. In het bovenste laatje lag een rode balpen en een lijst met uitleg van de kruisjes.

- 1 x = niet met twee woorden spreken*
- 2 x = iets zeggen zonder vinger opsteken*
- 3 x = tekenen in de schriften*
- 4 x = eten/drinken als het geen pauze is*
- 5 x = afkijken / spiekbriefje*
- 6 x = ongewenste grappen maken*
- 7 x = schelden*
- 8 x = knippen / haren trekken*
- 9 x = slaan / vechten*
- 10 x = stelen*
- 15 x = niet doen wat de leraar zegt*

Vanaf 10 kruisjes na schooltijd onmiddellijk melden bij directeur Mo, niet vergeten!!!

In het tweede laatje lag een parfumflesje. Het was nog bijna vol. Anglika haalde de dop eraf en spoot een beetje in de lucht. 'Bah.' Ze wapperde de walm gauw weg. In het derde laatje lag een plastic zakje met een beschimmelde boterham. Anglika gooide het boterhamzakje gauw in de prullenbak. Hoe laat was het eigenlijk? Anglika droeg geen horloge en keek het klaslokaal rond. Naast de deur hing een klok. Het was bijna half negen. Ze was de tijd helemaal vergeten. Ging zij

echt kinderen verwelkomen in plaats van zover mogelijk uit hun buurt te blijven? Ze probeerde een zenuwachtige lach, die vanuit haar buik omhoog borrelde, tegen te houden en ging vlug naar beneden. Het lokaal was nog steeds een puinhoop.

Hijgend kwam Anglika aanlopen. Alle docenten stonden al keurig in een rij. Directeur Mo keek geïrriteerd en wees de plek naast hem aan. Hij boog zich naar haar toe en drukte een badge met *groep 8* in haar handen.

Anglika speldde de badge op haar witte bloes en stak haar hand uit naar de juffrouw met het scheef geknipte blonde haar. 'Goedemorgen, u bent...?'

'Ik ben juffrouw Hobbema van groep 7.' Juffrouw Hobbema pakte de hand van Anglika stijfjes beet, terwijl ze net zo geïrriteerd keek als directeur Mo.

Anglika voelde een onaangename rilling over haar rug en keek gauw de andere kant op. Ze zag dat de meester helemaal aan het begin van de rij naar haar stond te staren. Een krullenbol met vriendelijke ogen. Als de docenten keurig in de rij stonden van groep 1 tot en met groep 8, moest hij de meester van groep 1 zijn.

De bel ging. Drie keer kort en drie keer lang.

Een voor een kwamen de leerlingen zonder te praten binnen. De kleinste kinderen gaven keurig iedereen een hand, maar de grootste kinderen liepen zo langs Anglika heen. Directeur Mo hield ze tegen en wees op haar badge met *groep 8* erop. Toen het handenschudden bijna voorbij leek te zijn voelde ze opeens een mollige hand.

'Goedemorgen juffrouw.' De jongen keek haar aan met helderblauwe ogen. Zijn hoofd was net zo mollig als zijn hand.

'Wie ben jij?'

'Fobbian.'

Was dit Fobbian? De jongen waar ze voor op moest passen? Anglika keek om zich heen. Alle leerlingen en docenten verdwenen in de lokalen. Ook de aardige krullenbol was weg. Het was bijna kwart voor negen. De les begon.

Anglika liep achter Fobbian aan. Ze rook een vreemde geur, die haar deed denken aan een zogenaamde leuke grap toen ze nog zelf op school zat. Anglika zakte iets door haar knieën en kon zo dicht met haar neus bij de tas komen. Ze wist het zeker, het was een stinkbom met de geur van rottende eieren. Ze rechtte haar rug. De mollige nek van Fobbian ging heen en weer bij elke traprede. Anglika wilde dat haar nagels lang en scherp zouden zijn. Haar hand greep zijn nek beet. Fobbian begon te gillen als een mager speenvarken, alleen was Fobbian allesbehalve mager. Hij zou gelijk weten wie de baas was in de klas.

Groep 8

Anglika duwde Fobbian voor zich uit het klaslokaal in waar de geur van rottende eieren zich verder verspreidde.

De leerlingen begonnen te roepen dat het stonk en knepen hun neuzen dicht.

Anglika noteerde direct zes kruisjes achter de naam van Fobbian op het bord voor zijn ongewenste grap en draaide zich om.

‘Goedemorgen jongens en meisjes.’

‘Goedemorgen juffrouw.’

‘Mijn naam is juffrouw Hendriks. Vanaf vandaag ben ik de invalkracht voor juffrouw Kragt. Natuurlijk wil ik wel in een fris ruikend en schoon lokaal lesgeven en niet in een beerput. Wie is de boosdoener van deze verschrikkelijke stank? Fobbian, is het niet?’

Fobbian knikte, maar keek niet erg schuldbewust.

‘Dat betekent Fobbian, dat jij in je eigen stank ons lokaal gaat schoonmaken en wel nu. Wij gaan naar buiten. Opstellen in een rij van twee en vlug een beetje.’

Anglika hield de luxaflex opzij en zette het raam wijd open.

De leerlingen maakten zo snel mogelijk een rij en verlieten een paar seconden later de klas, op Fobbian na.

‘Jij,’ zei Anglika met een priemende vinger, ‘jij mag nu jouw taak uitvoeren. Alles moet van de vloer, de

multomappen gaan op de tafels, de viezigheid gooi je in de prullenbak. Je veegt de hele vloer schoon en je zet de tafels recht. Recht, twee aan twee. Begrepen? Daarna haal je een emmer en een dweil bij de conciërge en zorg je dat de vloer nergens meer plakt!’

De leerlingen waren de klas al uit. Anglika liep er snel achteraan. De stank was niet te harden.

Directeur Mo keek fronsend door het raampje in zijn deur en stond op van zijn bureaustoel om de deur open te doen. ‘Juffrouw uh, juffrouw Hendriks.’

Anglika bleef staan.

‘Is er soms brand, juffrouw uh Hendriks?’

Anglika schudde haar hoofd, maar voor ze uitleg kon geven verhief directeur Mo zijn stem.

‘Dan is het de bedoeling dat u met de leerlingen in het lokaal blijft. Voor de Beste Resultaten laten we de korte pauze als het nodig is vervallen, maar nooit en dan bedoel ik ook NOOIT gaan wij met de leerlingen zomaar naar buiten. Dus u gaat direct weer naar binnen!’ Directeur Mo keek boos voor het broodnodige overwicht en ging weer zitten in zijn stoel. ‘Ik spreek u aan het einde van de middag, juffrouw uh Hendriks. U kunt gaan. Nu.’

Het eerste wat Anglika zag liggen toen ze het schoolplein opliep was de stinkende schooltas van Fobbian op de grijze tegels. Had hij de tas uit het raam gegooid? Dat was dan een geluk bij een ongeluk. Wat had ze eigenlijk moeten doen op het schoolplein met de leerlingen? Het was één groot kaal plein. Er was geen boom en geen sprietje gras te bekennen, zelfs geen knikkerpotje. Haar leerlingen stonden dicht bij elkaar te wachten. Tot overmaat van ramp begon het ook nog te regenen. Ze wenkte de kinderen. ‘Jullie kunnen weer

naar binnen.’ Zonder één woord te zeggen ging de groep weer naar boven met Anglika voorop.

Met een zwaai deed ze de deur open. Fobbian had nog maar een paar mappen op de tafeltjes gelegd en schrok. Anglika zag dat zijn wangen bol stonden en gebaarde de kinderen dat ze moesten gaan zitten.

Daar stonden ze samen voor het schoolbord. Anglika Hendriks, de invalkracht van groep 8, en Fobbian die zijn ogen op de grond richtte.

‘Wat ben je aan het eten? Je schooltas ligt op het schoolplein. Je hebt toch niet iets gedaan dat niet mocht?’ Anglika keek Fobbian streng aan.

‘Mist er soms iemand eten uit zijn schooltas?’

De kinderen keken naar Fobbian die een laatste hap wegslikte.

‘Laat zien wat er in je zakken zit, Fobbian.’

Met een rood hoofd haalde Fobbian een chocolade-reep uit zijn broekzak, een zak met zure snoepjes en een roze koek.

‘Dat heet stelen, Fobbian.’ Anglika keek op het overzicht van de kruisjes.

10 x = stelen

Eén voor één noteerde ze dikke kruisen achter zijn naam. Ze keek Fobbian misprijzend aan. ‘Volgens mij eet jij te veel zoetigheid en te weinig gezonde dingen. In plaats van dat jij van je klasgenoten steelt, stel ik voor dat je klasgenoten voor jou zorgen! Dat zij hun fruit aan jou geven voor een fruithapje, net als bij kleine kinderen. Alleen mag jij als grote jongen dat fruithapje zelf klaarmaken.’ Anglika pakte haar mes en gaf het aan Fobbian alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Alle leerlingen konden zien hoe Fobbian het mes van alle kanten bekeek. Wat was dat voor mes?

Fobbian keek nog eens goed. Zo'n mes had hij nog nergens gezien en hij had echt heel veel messen gezien toen hij van zijn moeder een mes mocht uitzoeken voor zijn laatste rapport. Zijn moeder was trots op hem dat hij deze keer was overgegaan met maar twee onvoldoendes. Fobbian had uren op internet gekeken en wist dat het lemmet maximaal negen centimeter mocht zijn en dat je achttien jaar moet zijn om er zelf een te kopen. Hij had niets tegen zijn moeder gezegd, alleen dat hij het liefste een overlevingszakmes wilde. Zijn moeder vond het prima en twee dagen later werd er een pakje bezorgd. Ze had er even een blik op geworpen en 'mooi' gezegd. Aan de manier waarop ze 'mooi' zei wist Fobbian dat ze dat over ieder mes zou hebben gezegd, al was het een bot broodmes geweest. Hij droeg zijn mes altijd bij zich. Alle klasgenoten wisten ervan en het leek alsof ze meer respect voor hem hadden gekregen. Mikkkel en hij waren daarna zelfs de beste vrienden geworden. Fobbian wist zeker dat het mes van hun nieuwe juffrouw geen gewoon mes was. Haar mes was niet aan één kant scherp, maar aan twee kanten. Het lemmet was zeker langer dan negen centimeter, er stonden vreemde tekens op en het handvat was van hout en bewerkt. Fobbian haalde zijn vinger langs een van de snijvlakken. 'Au,' riep hij en keek naar zijn bloedende wijsvinger, 'dat mes is gemeen scherp.'

Opeens stond Mikkkel naast hem. Zijn vinger raakte de tekens op het mes aan. 'Waarom staan er tekens op? Wat betekent het eigenlijk?' Mikkels ogen keken argwanend naar juffrouw Hendriks.

'Jij bent zeker Mikkkel?' zei Anglika Hendriks.

Mikkkel wilde geen antwoord geven, maar zijn hoofd knikte.

'Heb ik je gevraagd naar voren te komen, Mikkkel?'

‘Nee!’ Anglika pakte het mes van Fobbian af.

Er trok een huivering door de klas.

Anglika plakte een pleister op de vinger van Fobbian er zo strak omheen dat hij zijn vinger pijnlijk voelde kloppen en bleek werd, maar hij durfde er niets van te zeggen.

‘Ga hier maar zitten,’ zei Anglika en wees op het tafeltje naast haar bureau, ‘en wacht tot ik het fruit opgehaald heb bij je klasgenoten.’

Er waren maar weinig leerlingen die fruit bij zich hadden. Beleefd lieten ze zien wat ze van huis hadden meegekregen: één kiwi, drie bananen en vier appels.

‘Dat is bijna genoeg voor Fobbian zijn fruithapje,’ zei Anglika en pakte nog een sinaasappel uit haar eigen tas. Ze legde het fruit op het tafeltje waar ze Fobbian aan had laten plaatsnemen.

‘Zo Fobbian, voorzichtig met mijn mes. Je hebt misschien weleens een bloedsinaasappel gegeten, maar bloedappels en bloedbananen?’

Als Anglika niet naar Fobbian was blijven kijken had ze haar bijnaam gelijk ontdekt. *Heks* vormden de lippen van Mikkkel. *Heks*. Het zou niet lang meer duren of de leerlingen fluisterden haar bijnaam aan elkaar door.

Over vijf minuten zou de bel gaan voor de middagpauze. Anglika was nieuwsgierig naar een nadere kennismaking met de docenten. De krullenbol leek haar beslist aardig.

‘Leg jullie pennen maar neer.’

De klas zuchtte. De oude lijst met namen en kruisjes stond nog op het bord. Fobbian had 16 kruisjes erbij gekregen en Mikkkel vier kruisjes. Het mes van juffrouw Hendriks lag glinsterend op haar bureau.

Nu liet Anglika Fobbian alle schriften ophalen. De hele ochtend waren ze bezig geweest met de op-

drachten voor ontleden, behalve Fobbian. Die had alle tijd nodig gehad om de viezigheid van de vloer op te ruimen.

Plotseling zag Anglika een vrouw met een poppengezicht voor het raampje van de deur zwaaien.

‘Wie is dat?’

Een van de meisjes stak haar hand omhoog. ‘Dat is mijn moeder.’

Anglika trok haar wenkbrauwen omhoog. ‘Je moeder?’

‘Mijn moeder is overblijfmoeder, mag ze al binnenkomen, juffrouw Hendriks?’

Anglika knikte en hoopte dat ze er snel achter zou komen wat een overblijfmoeder was.

De elegante vrouw met het poppengezicht kwam het lokaal binnen. Haar lange blonde haar was met een klein clipje naar achteren gestoken.

Anglika voelde zich groot en lomp. De overblijfmoeder had slanke handen met mooi gelakte nagels en gouden oorhangers die bij elke beweging sierlijk heen en weer bewogen.

‘U bent vast de nieuwe juf, fijn. Ik ben de moeder van Tasha en een beetje moeder van al deze kinderen: hun overblijfmoeder,’ zei ze met een overdreven lachje.

De moeder van Tasha? Anglika beseftte nu pas dat ze de namen van de kinderen nog helemaal niet had doorgenomen.

De moeder van Tasha had een map bij zich en legde die op het bureau van Anglika. ‘Ik zal alle namen keurig noteren en goed op uw kinderen passen als u met lunchpauze bent.’

Dus dat was het. De leerlingen gingen niet naar huis, maar er kwam tussen de middag een oppasmoeder in de klas. Anglika schraapte haar keel. ‘Dat is mooi, wilt u er dan ook voor zorgen dat Fobbian het komende uur aan zijn ontleden werkt?’

Fobbian keek benauwd naar haar omhoog. ‘Mag ik dan niet naar buiten na het eten, juffrouw Hendriks?’

‘Nee,’ zei Anglika en luid zodat iedereen het kon horen: ‘of wil jij soms graag de slechtste van de klas zijn?’

Fobbian boog zijn hoofd over de tafel waarop zijn taalboek lag. Hij was de slechtste van de klas, slechter dan Erik, maar dat hoefde de invaljuf niet te weten. Hij was beter dan Erik met afkijken.

‘En eten hoeft hij niet,’ vervolgde Anglika tegen de overblijfmoeder, ‘want hij heeft al genoeg gegeten.’

Fobbian voelde zich dikker en dikker worden onder haar priemende blik, terwijl zijn buik gromde dat hij zich niets van haar moest aantrekken. Hij had vreselijke trek in iets lekkers, maar er was niets aan te doen. Zijn tas lag op het schoolplein met de stinkbom erin. In de broodtrommel zat geen brood, maar ontbijtkoek en twee donuts. Fobbian voelde het speeksel in zijn mond lopen. De tas stonk zo dat hij die gelijk het raam uit had gegooid, maar hij was vergeten zijn broodtrommel eruit te halen. Misschien had iemand zijn tas al bij de directeur gebracht, maar als de directeur erachter zou komen dat het zijn tas was zou de straf nog veel zwaarder worden. Fobbian begon te zweten. Hij had nog nooit iets van ontleden begrepen en nu zat hij helemaal apart en kon hij bij niemand afkijken.

Anglika liep naar het kantoor van directeur Mo, maar hij zat niet achter zijn bureau.

‘Zoekt u directeur Mo?’ hoorde ze achter zich. Het was de conciërge.

‘Ja, nee, ik ben eigenlijk op zoek naar de ruimte waar de docenten lunchen.’

‘U bedoelt de lerarenkamer?’

‘Ja,’ mompelde Anglika en toen zelfverzekerder: ‘ja, de lerarenkamer.’

‘Daar ga ik ook naar toe, loopt u maar met mij mee.’

Anglika liep achter de grote conciërge aan. Bijna had ze hem aangesproken met ME. Zo ging dat met bijnamen. Voor je het wist vergat je iemand zijn echte naam.

De gang was kaal en zag er oud en verwaarloosd uit. Er hing niet één tekening aan de muur. Het tochtte door de ramen die niet meer goed sloten. Hoe koud zou het in de winter zijn? Zouden er dan van die mooie ijskristallen op de ramen verschijnen? Zou de natuur dan voor iets moois zorgen in dit lelijke gebouw? Er stonden een paar tafeltjes met stoelen op de gang. Was dat voor leerlingen die straf hadden? Op de muren stond schimmel. Bij de wc's stonk het verschrikkelijk. Vooral de jongens-wc stonk.

‘Dat komt,’ verklaarde de conciërge, ‘omdat de jongens vaak naast de wc-pot plassen en de ammoniak van de urine in de voegen van de tegels loopt. Dat krijgen wij er niet meer uit of we zouden de voegen eruit moeten krabben. Als we een nieuwe school krijgen komt er een kunststof laag over de tegels, zodat de vloer goed schoongehouden kan worden. Er zal nergens op bezuinigd worden heeft directeur Mo beloofd.’

‘Waarom worden de jongens niet verplicht zittend te plassen?’ vroeg Anglika.

Conciërge Van den Heuvel werd rood in zijn nek. Op De Beuk werden geen vragen gesteld, alleen opdrachten uitgevoerd.

Ze waren bij de lerarenkamer aangekomen. Ondanks dat iedereen er was, was het bijzonder rustig. Op het aanrecht stonden een paar koffiekannen en een grote doos met zwarte thee. Anglika miste haar kruidenthee en keek of ze de vriendelijke krullenbol zag. Directeur Mo kwam naar haar toe.

‘Ik zal u nu voor-stellen.’ Hij pakte een zilverkleurig fluitje uit zijn zak en floot er kort op. Ogenblikkelijk werd het stil en waren alle ogen op directeur Mo gericht.

‘Gaaf u allemaal zitten.’

Anglika pakte een stoel.

‘Nee, u niet.’

Toen iedereen zat hernam directeur Mo het woord.

‘Ik wil u graag voorstellen aan onze nieuwe docente, juffrouw uh, juffrouw Hendriks, die vanmorgen voor het eerst in onze rij van docenten stond. Zoals u weet zal juffrouw Kragt een tijd uit de roulatie zijn. Vanmorgen heb ik met haar gebeld en gezegd dat ze zich geen zorgen hoeft te maken, omdat we een invalkracht hebben kunnen vinden. Dus dat ze alle tijd moet nemen om goed te herstellen.’

Directeur Mo keek Anglika aan. ‘Misschien kunt u iets over uzelf vertellen?’

Anglika voelde hoe haar wangen begonnen te gloeien. Hoe verheugd was ze geweest dat er geen sollicitatiegesprek had plaatsgevonden en nu moest ze ten overstaan van iedereen iets over zichzelf vertellen?

‘Ik ben Anglika Hendriks,’ begon ze. ‘Ik ben 43 jaar ook al denkt iedereen dat ik ouder ben, maar,’ Anglika rechtte haar rug, ‘dat is iets wat mij alleen maar ten goede komt in de klas. Overwicht zonder overgewicht zou ik het willen noemen.’

De leerkrachten staarden naar haar kaarsrechte bijna magere lijf. Alleen de krullenbol lachte hardop. De oudere blozende docente in haar lamswollen rode trui porde hem in zijn zij. De krullenbol keek de mollige vrouw met pretogen aan. ‘U bent toch niet jaloers, juffrouw Roos? Iedereen weet toch dat u het zwaargewicht op deze school bent? U geeft het langste les.’

Juffrouw Roos leek dankbaar dat hij geen grapje over haar gewicht maakte. Iedereen wist dat de blaadjes sla

op haar brood tussen de middag niet het gewenste effect hadden.

Directeur Mo schraapte zijn keel. 'Juffrouw Roos is de docente van groep 4 en onze grappenmaker is meester Langeworst van groep 1/2.'

'Ik heet Robbert Langeworst, maar ik ben vegetariër,' ging de krullenbol onverstoord verder. 'Daarom heb ik ook geen bijnaam gekregen. De kinderen vinden het grappig genoeg dat een vegetariër Langeworst heet. Mijn hobby is boogschieten. In mijn vrije tijd op de boogschietclub en wanneer ik op school ben op juffrouw Roos.'

Juffrouw Roos bloosde, terwijl meester Langeworst lachte om zijn eigen grap. Anglika schatte dat hij eind dertig was en juffrouw Roos ongeveer zestig.

'Ik heb ook geen bijnaam,' zei juffrouw Roos, 'maar de kinderen vragen altijd of ze aan mij mogen ruiken. En als ze denken dat ik het niet zie trekken ze een vies gezicht en zeggen ze dat ik helemaal niet naar rozen ruik. Het is altijd hetzelfde grapje.'

De lange jonge vrouw met het korte stekeltjeshaar kwam naar Anglika toe en gaf haar een hand. 'Ik ben Griet Spriet van groep 3, maar de kinderen noemen mij Kwast, omdat ik stekeltjeshaar heb.'

Een zware stem achter Anglika klonk als een donderwolk. 'Ik ben juffrouw Hommels, Dora Hommels, maar ik word Dikke Holbewoner genoemd.'

Anglika keek in de boze ogen van juffrouw Hommels. Ze kwam naar voren en bleef vlak voor Anglika staan.

'Het begint met één kind dat erom moet lachen en voor je het weet noemen alle kinderen je zo. Maar ik beloof jullie dat daar ooit een einde aan zal komen. Ik lach het laatste en dus het beste.' De woorden van juffrouw Hommels bleven onheilspellend in de lucht hangen.

‘Maakt u zich niet te veel zorgen,’ fluisterde meester Langeworst in Anglika’s oor, ‘betekent Anglika niet *net als een engel*? Ik zal u juffrouw Engel noemen.’

Anglika voelde dat ze een kleur kreeg. De bel ging, de pauze was gelukkig voorbij.

Anglika liep terug naar haar lokaal, *haar lokaal*. Was het niet gek dat het lokaal nu al van haar voelde? Ze deed de deur open. Het kabaal verstomde ogenblikkelijk. De overblijfmoeder zag er verwilderd uit. Er hingen losse slierten haar over haar wangen en voor haar mond. Ze blies een van de slierten weg en vluchtte het lokaal uit.

Anglika keek de klas rond. Alle tafels stonden weer schots en scheef. Fobbian zat boven op de tafel van Mikkkel. Anglika dwong Fobbian met haar ogen naar zijn eigen tafel te gaan. Een paar jongens stonden boven op hun stoel.

‘Zitten, nu!’ zei ze met een stem die geen tegenspraak duldde. ‘Kan iemand mij zeggen wat er hier aan de hand is?’

De leerlingen zwegen.

Anglika pakte de stapel rekenboeken. ‘Zo niet,’ vervolgde ze, ‘dan gaan jullie gelijk aan de slag met rekenen.’

Ze ging zitten en voelde iets zachts onder haar billen. Zonder een kik te geven stond Anglika op. Er lag een muis op haar stoel. Een dode muis. Ze keek naar Fobbian, die zijn lachen bijna niet kon inhouden.

‘Goed,’ zei Anglika, ‘stop maar met rekenen. Het is tijd voor een biologieles en ik wil jullie namen leren.’

Anglika wees een van de meisjes aan. ‘Als jij het papier even wilt uitdelen?’ Rustig keek ze de klas rond. ‘Schrijf je naam zo groot mogelijk op, zodat ik het uitstekend kan lezen en je naam nooit meer zal vergeten.’

Een voor een verschenen de naambordjes op de tafels. Anglika liep erlangs en sprak de naam hardop uit met er achteraan: 'Is dat juist?'

'Ja, juffrouw Hendriks,' antwoordde iedere leerling.

'Mikkel?'

'Ja, juffrouw He...ks.'

'Wat zei je, Mikkel?'

Hij sloeg zijn ogen neer. 'Ja, juffrouw He, Hendriks.'

Anglika bracht haar mond dicht bij zijn oor. 'Laat ik dit nooit meer van je horen. Nooit meer, begrepen Mikkel? Daarvan ben ik niet gediend. Bovendien houden heksen niet van kinderen. Dus pas op!'

Anglika liep naar de dode muis en hield hem aan zijn staart vast, zodat iedereen hem goed kon zien. De muis bungelde een beetje heen en weer. 'Als jullie goed kijken zie je dat de staart dik is waar hij aan het lichaam zit, vervolgens steeds dunner wordt en eindigt in een dunne punt. De staartlengte is gelijk aan de lengte van het lichaam en de kop samen of iets langer.'

Anglika pakte haar mes dat nog kleverig was van het fruit en sneed de staart af. Ze hield de staart langs het lichaam van de muis. 'Kunnen jullie het goed zien? De voorvoeten hebben vier tenen en een rudimentair duimpje. Weten jullie wat rudimentair betekent? Overblijfsel. Onontwikkeld lichaamsdeel. Hoeveel tenen zitten er aan de achtervoeten?' Anglika hield de muis vlak voor de neus van Mikkel die bleek wegtrok.

'Drie?'

'Vergeet niet met twee woorden te spreken, Mikkel.'

Anglika noteerde een kruisje achter zijn naam. 'Drie? Wie denkt iets anders? Adriaan, hoeveel denk jij?'

'Vijf, juffrouw Hendriks.'

Anglika glimlachte tevreden. 'Dat is exact het goede antwoord, Adriaan.'

Anglika legde de muis op de tafel van Mikkel, zodat hij de teentjes goed kon zien. De staart legde ze ernaast.

Ze pakte de muis beet bij zijn oor. 'En Mikkkel, waar denk jij dat Muizenoor goed voor is?'

Mikkkel staarde naar de muis zonder staart. Zou de juf ook nog een oor gaan afsnijden van de muis? Maar Anglika liet het mes liggen en zei: 'Voor kinkhoest, Mikkkel, die ook de 100-dagenhoest wordt genoemd, omdat je drie tot vier maanden lang hoest en er dood aan kunt gaan. Gelukkig krijgen kinderen dat bijna nooit meer, omdat ze tegen kinkhoest worden ingeënt. Maar als je het wel hebt kun je het beste een Muizenoor-drinkje nemen.'

Toen de bel ging wisten de leerlingen niet hoe snel ze hun tassen moesten pakken.

Anglika ging bij de deur staan en noemde ieder kind bij de naam. Fobbian was de laatste. Ze hield hem tegen.

'Jij hebt 16 kruisjes, Fobbian, jij moet je nu onmiddellijk melden bij de directeur. Kom maar met mij mee.'

Bij het kantoortje aangekomen klopte ze op de deur en keek door het raampje.

Directeur Mo wenkte dat ze naar binnen mocht komen. Anglika duwde de deurkruk naar beneden en draaide zich om naar Fobbian. 'Kom.'

Het gezicht van directeur Mo voorspelde niet veel goeds. 'Heeft Fobbian weer eens te veel kruisjes?'

'Ja, directeur Mo, 16 kruisjes.'

'En is er verder nog iets dat ik moet weten?'

Bijna onverstaanbaar mompelde Fobbian: 'Is er een schooltas gevonden?'

'Wat zeg je Fobbian?'

'Is er een schooltas gevonden, directeur Mo?'

'Jazeker, Fobbian. Er is een schooltas gevonden en ik dacht al zeker te weten dat het jouw schooltas is!'

'O ja, directeur Mo?' Fobbian staarde naar zijn schoenen.

‘O ja, jongen, die tas stonk naar jou! Naar rotte eieren. Wie denk je eigenlijk dat je bent, jongen? Je weet toch dat je nog niets voorstelt? Helemaal niets en jij zult ook nooit iets voorstellen als jij zo doorgaat.’

Ik stink niet naar rotte eieren wilde Fobbian er tegenin brengen. Hij kreeg van zijn moeder altijd geurmonstertjes van de drogist. Als hij stonk dan stonk hij zoals belangrijke mannen stinken.

Directeur Mo was opgestaan en liep naar Fobbian toe. ‘Waarom heeft Fobbian al die kruisjes achter zijn naam?’

‘Voor stelen, directeur Mo. Hij had eten gestolen van zijn klasgenoten, omdat zijn eigen eten nog in zijn schooltas zat met de stinkbom.’

‘Dat zijn geen 16 kruisjes, juffrouw uh, juffrouw Hendriks. Een stinkbom is een zeer ongewenste grap, dat zouden zeker 2 x 6 kruisjes moeten zijn, stelen 10 kruisjes en zo te horen deed hij niet wat u hem had opgedragen, dat zijn nog eens 15 kruisjes. Totaal 37 kruisjes. Fobbian kent de regels. Laten we het voor vandaag gelijk afhandelen, Fobbian. Je gaat de kast in, de gebruikelijke tijd van 45 minuten per 10 kruisjes wordt voor straf naar boven afgerond naar de volle drie uur. Morgenochtend kun je jouw stinkende schooltas ophalen bij de conciërge.’

‘Pardon, in een kast? Wat bedoelt u directeur Mo?’ vroeg Anglika.

Fobbian wees met zijn dikke wijsvinger naar de grote kast in het kantoor.

‘Ja, die kast,’ zei directeur Mo kortaf. Hij opende de deur voor Fobbian, die er als een schim in verdween.

Directeur Mo ging weer achter zijn bureau zitten en drukte op een knop. ‘De kast is geluiddicht,’ zei hij tevreden in zijn handen wrijvend. ‘Hij kan ons niet horen en wij horen hem niet.’ Directeur Mo keek op zijn grote gouden horloge. ‘Fobbian weet precies wat zijn

straf is. Het is niet bepaald de eerste keer, maar we doen ons uiterste best om hem op het goede pad te krijgen.'

Anglika wilde dat ze even kon gaan zitten, maar er was geen stoel. Noodgedwongen bleef ze staan. Ze voelde aan haar knot en streek haar rok recht. Haar witte bloes zat bijna nog net zo keurig als 's morgens.

Directeur Mo stapte gelijk over naar het incident van de ochtend. 'Hoe haalde u het in uw hoofd om tijdens de les naar het schoolplein te gaan met de klas?'

'De schooltas van Fobbian stonk,' begon Anglika, maar directeur Mo liet haar niet uitpraten.

'Dan stuurt u Fobbian de klas uit, de leerlingen moeten in de klas blijven. Ze moeten leren! Daarom zijn ze hier op school, weet u nog. We zijn hier op school De Beuk. *U* heeft het systeem van de kruisjes en *ik* pak de kinderen aan die over de schreef gaan. In afzondering komen ze vaak wel tot het besef hoe ze zich behoren te gedragen. Onze school is een school, juffrouw, die voor de Beste Resultaten een stap verder gaat! Daarvoor hebben wij een speciaal systeem ontwikkeld om leerlingen te motiveren hun uiterste best te doen om uit de kast te blijven. Deze kast is een speciale kast. Geluiddicht, er komt geen decibel doorheen, zodat ik rustig kan doorwerken.' Hij wees op de stapel rapporten op het bureau. 'Het is een kast die de leerlingen op het juiste pad met hogere cijfers brengt door hen, tja hoe zal ik het u uitleggen?' Directeur Mo keek ernstig, maar legde verder niets uit.

'U heeft vast nog wel veel na te kijken, juffrouw uh Hendriks, ik zie u morgen. Klokslag acht uur of zoveel eerder als u wilt. Ik ben er in ieder geval om vijf over zes.' Het was doodstil in het kantoor nu directeur Mo en Anglika beiden zwegen. Er kwam inderdaad geen enkel geluid uit de kast, maar ze hoorde wel geritsel in het kantoor. Waar kwam dat vandaan?

Opeens zag Anglika onder het bureau een kooi staan, waarin een grijsharig snoetje met scherpe tandjes nieuwsgierig omhoogkeek.

‘Is dat een rat?’ vroeg Anglika, terwijl het beestje zich weer terugtrok in het zaagsel.

‘Ja, een rat. Om precies te zijn heb ik twee ratten en twee kinderen. Twee maanden geleden is mijn vrouw bevallen van een tweeling. De ratten zijn een kraamcadeautje van mijn tweelingbroer, maar mijn vrouw houdt niet ratten. Ik ook niet, maar conciërge Van den Heuvel wel. Hij zorgt graag voor ratten. Ik heb nog veel te doen, juffrouw uh, juffrouw Hendriks, als u het niet erg vindt. Goedendag en tot morgen.’

Anglika draaide zich om en liep het kantoor uit. Deze directeur hield niet van bomen, niet van dieren en niet van kinderen die niet genoeg beukten. Wat had hij nou gezegd dat ze moest doen? Nakijken? Natuurlijk, al dat werk dat de leerlingen gemaakt hadden moest zij nakijken. Met snelle stappen liep ze naar boven.

Terwijl Anglika aan het nakijken was probeerde ze zich van iedere leerling de naam en het gezicht te herinneren. Na het tiende schrift viel ze bijna in slaap. Ze kon zich nauwelijks voorstellen dat ze iedere dag al die werkschriften moest doorploeteren. Nadat ze haar derde kop thee had leeggedronken verlangde ze naar een koekje om in de thee te soppen en om weg te dromen in plaats van weg te suffen. Ze moest alleen nog het schrift van Mikkelt corrigeren. Ze sloeg het open en zag direct dat hij haar getekend had. Hm, Mikkelt kon in ieder geval wel goed tekenen. Met een dikke zwarte stift had hij van haar een heks gemaakt met een puntmuts en een wrat op haar kromme neus en hele grote zwarte schoenen. Er stond een groot kruis door de middelste vier letters van Hendriks, zodat er Heks overbleef. Ook al kon hij goed tekenen, ze kon er niet

om lachen. Zonder zijn werk verder na te kijken zette ze dikke rode strepen door zijn antwoorden en $3 + 6 + 7$ kruisjes achter zijn naam op het bord. Hij had getekend in zijn schrift, een ongewenste grap gemaakt en dit was beslist ook schelden en niet zomaar op een klasgenoot, maar op haar als juffrouw.

De schriften waren klaar. Ze wilde ze op volgorde van het aantal fouten leggen. Zou ze morgenochtend beginnen met de nul fouten van Elise en Adriaan en eindigen met de 17 fouten van Erik en 25 van Fobbian? Ze bekeek de twee schriften nog eens goed. Fobbian had werkelijk acht fouten meer gemaakt dan Erik. Was Fobbian dommer dan Erik? Hoe was dat mogelijk? Erik was toch de domste volgens directeur Mo? Had ze iets over het hoofd gezien? Waarom waren Erik en Fobbian eigenlijk zo dom? Anglika wilde er niet meer aan denken. Nu het klaslokaal in orde was werd het hoog tijd om het lokaal te zuiveren.

Ze haalde een klein bruin flesje uit haar tas. De multomappen waren door de leerlingen netjes in hun laatjes gelegd. De vloer was wel twee keer gedweild door Elise en Liselotte, terwijl zij met Fobbian naar de directeur was. De meisjes hadden het uit zichzelf gedaan, omdat Fobbian alleen de vloer had opgeruimd. Anglika druppelde wat zuiverend water uit het flesje in alle hoeken van het lokaal.

Opeens zag ze voor het raampje in de deur het blonde hoofd van conciërge ME. Gauw stopte Anglika het flesje weg in de zak van haar rok en liep naar de deur die al openzwaaide. Met zijn forse lichaam vulde ME de hele deuropening. Achter zijn rug kwam meester Langeworst vandaan met een bos bloemen.

‘We wilden u graag met bloemen verwelkomen, juffrouw Engel.’

‘Wij zijn blij dat u er bent,’ vulde de conciërge aan.

‘De leerlingen van groep 8 kunnen niet zonder een leerkracht, zij hebben u nodig.’

‘Zij hebben mij nodig?’ vroeg Anglika verbaasd. ‘Nou, ze doen anders goed hun best om mij zo snel mogelijk weg te jagen.’

Anglika pakte het lijf van de dode muis in haar ene hand en de staart in haar andere hand. Ze zag het afgrijzen in hun ogen. ‘Deze dode muis heeft Mikkel op mijn stoel gelegd. Ik heb de staart ervan afgesneden en er een biologies van gemaakt.’

Meester Langeworst kuchte. ‘Wij denken dat, ondanks de beste bedoelingen van directeur Mo, hoe meer de school het slechte gedrag de kop probeert in te drukken hoe brutaler sommige leerlingen worden waardoor ze nog meer straf krijgen.’ Hij liet de bos met bloemen zakken.

‘Zijn de bloemen echt voor mij?’

‘Ja, dat was wel de bedoeling, juffrouw.’

Anglika liep naar de prullenbak, gooide de muis en staart weg en waste haar handen.

‘Alstublieft, juffrouw Hendriks.’

Meester Langeworst overhandigde haar de bloemen.

Anglika stak haar neus in de kleurige bloemen en snoof goedkeurend de frisse geur op. Ze keek om zich heen of ze een vaas zag. De conciërge schudde zijn hoofd. ‘Er zijn geen bloemenvazen op onze school. U kunt de bloemen beter mee naar huis nemen.’

‘Dat zal ik graag doen, dank u wel heren voor dit vriendelijke gebaar.’ Anglika pakte haar regenhuis.

De twee mannen liepen achter de naar bloemen geurende juffrouw Hendriks aan.

Het schoolplein was leeg. Alleen bij het fietsenrek stond nog iemand. Mikkel? Ze keek recht in zijn ogen en schrok van zijn sluwe blik voor hij zich pijlsnel uit de voeten maakte.

Na precies 33 minuten kon Anglika haar fiets voor haar portiek op slot zetten. Ze had een klein appartementje en geen schuur, dus stond haar fiets altijd buiten. *Moeder* ging het door haar heen. Het was de hoogste tijd om haar moeder te bellen over het grote nieuws dat ze was aangenomen als schooljuffrouw, maar het was al bijna half zeven. Eerst zou ze een stampot met andijvie maken en als toetje een kopje thee nemen met drie koekjes. Daarna zou ze bellen. Dat moest lukken voor het acht uur was, want na acht uur 's avonds nam haar moeder nooit de telefoon op.

Anglika deed een keukenschort voor. Ze liep het smalle balkon op om wat zelfgekweekte kruiden te plukken en dacht terug aan het gezicht van Mikkkel toen ze hem de vraag gesteld had over Muizenoor. Hoe moest die jongen weten dat ze met Muizenoor niet het oor van een muis bedoelde, maar een kruid dat heksen Muizenoor noemen? Het zou wat zijn als ze echte muizenoren of stierenogen door een of ander gerecht zou roeren. Muizenoor was Havikskruid en Stierenogen was een andere naam voor het kruid Dotterbloem. En zo was Addertong natuurlijk niet de tong van een slang, maar een Amerikaans viooltje met gele puntige bloemblaadjes. Toch moest ze Mikkkel maar niet te veel het vuur aan de schenen leggen. Mikkkel had haar gelijk juffrouw Heks genoemd. Hij leek haarfijn aan te voelen dat het voor haar geen gewone bijnaam was. Ze moest voorzichtig met hem zijn. Hij behoorde vast tot de groep mensen die niets van hekserij wil weten, omdat ze ervan overtuigd zijn dat heksen slecht zijn. Terwijl de zorgzame meisjes juist uitstekende leerlingen zouden kunnen worden van haar *heksencoven*, een heksengroep. Ze zou de meisjes de waarheid over de hekserij kunnen vertellen, zodat ze de *Magie van de Energie* zouden kunnen leren, waarmee je alles kunt

bereiken. Misschien was het geen toeval dat ze op school De Beuk was aangenomen als invalkracht. Misschien was het wel voorbestemd. Hoe langer Anglika er over nadacht hoe meer ze ervan overtuigd raakte dat er op de school een taak voor haar was weggelegd.

Haar handen schilden als vanzelf de aardappelen en sneden de zwarte pitten en uitlopers weg. Ze kookte de aardappels en mengde glimlachend de aardappels en andijvie met haar heksenkruiden. Daarna schepte ze het eten op het diepe bord met het zilveren randje dat van haar oma was geweest. Toen ze op de klok keek was het al bijna acht uur. Ze stak de laatste hap in haar mond en belde haar moeder.

‘Jaaaa?’

‘Met mij,’ antwoordde Anglika met volle mond.

‘Met wie? U moet verkeerd verbonden zijn, goedenavond.’

Anglika belde opnieuw.

‘Jaaaaa.’

‘Met Anglika, juffrouw Hendriks!’

‘Juffrouw Hendriks? Nooit van gehoord,’ klonk het aan de andere kant.

‘Moeder,’ riep Anglika en slikte gauw de laatste hap weg. ‘Alstublieft luister naar mij. Ik ben sinds vandaag juffrouw op een school. Ik ben nu juffrouw Hendriks. Invalkracht voor een juffrouw van groep 8 die ziek thuis zit. Op basisschool De Beuk.’ Anglika praatte vlug door. ‘Maar De Beuk is geen beukenboom, moeder, De Beuk staat voor *de beuk erin*, omdat de kinderen op school De Beuk zo hard mogelijk moeten leren.’

‘Oh, wat goed,’ zei haar moeder, ‘een harde leerschool voor kinderen? Uitstekend!’

‘Ik weet het niet,’ zuchtte Anglika.

‘Ik wel, ik hou niet van kinderen.’

‘Dat weet ik, moeder.’

‘Wat weet je?’

‘Je hebt me vaak genoeg verteld dat kinderen bang zijn voor heksen en dat wij daarom voor hen moeten oppassen.’

‘En dat niet alleen Anglika. Je weet hoe belangrijk de natuur voor ons heksen is, maar kinderen van nu zijn niet geïnteresseerd in de natuur. Ze maken de natuur kapot en ze snappen dat niet eens. Al dat felgekleurde plastic speelgoed en al die batterijen komen niet uit de lucht vallen. Bah. Verlanglijstjes voor verjaardagen, voor Sinterklaas, voor de Kerstman, voor rapporten en voor hun vakanties. Onze hele natuur wordt opgeofferd voor het maken van spullen, spullen en nog eens spullen. Kinderen maken onze natuur kapot.’

‘Dat doen niet de kinderen, moeder,’ wierp Anglika tegen, ‘maar de volwassenen. Moeder, IK sta nu voor de klas. Ik kan kinderen het belang van de natuur bijbrengen.’

‘Ik geloof er niet in,’ zei haar moeder, ‘ik geloof niet in de jeugd van nu.’

‘We moeten wel moeder, er zijn maar een paar heksenkinderen die het belang van de natuur wel kennen. De rest van de wereld zit vol met gewone kinderen die dat niet met de paplepel ingegoten krijgen.’

Haar moeder kreeg er genoeg van. ‘Luister eens Anglika, jij hoort niet voor de klas. Dat is één ding dat ik zeker weet. En moeten docenten niet kunnen zingen? Jij kan niet zingen! Luister naar je moeder, kind!’

Anglika zweeg. De meeste groepen 8 sloten de basisschool af met een musical. Ook haar groep 8, zo had ze juist vandaag gehoord.

Het altaar

Het was elf uur in de avond. Het licht van de maan viel precies op het altaar in haar woonkamer. Het was een wassende maan: de maan was aan het groeien naar haar volmaakte ronde vorm. Precies de juiste tijd om nieuwe kansen te creëren, maar Anglika twijfelde door het gesprek met haar moeder. Net als haar moeder hield ze eigenlijk niet van kinderen. Vroeger had haar moeder elke avond sprookjes voorgelezen waarin het slecht afliep met heksen. Anglika herinnerde haar woorden alsof het gisteren was.

Zo denken kinderen dus over heksen, Anglika. Heksen vliegen op bezemstelen rond, zijn oude gemene vrouwen en kunnen mensen betoveren. Als ze later vader of moeder zijn, lezen ze dezelfde sprookjes voor aan hun kinderen. Vind je het gek dat er kinderen zijn die het heel gewoon vinden om een oud gebogen vrouwtje uit te schelden voor ouwe heks als ze haar straatje met een bezem aan het schoonmaken is? Bah, bah en nog eens bah.

Anglika kroop dan diep weg onder haar dekens, terwijl haar moeder het licht uitdeed en nijdig de trap af stampde. Anglika voelde dan onder de dekens aan haar kleine meisjesneus, die ook een beetje krom was. Natuurlijk hadden sommige echte heksen een kromme

neus of een zwarte kat. Alleen weten echte heksen dat je heus niet slecht bent als je een heksenneus hebt en dat een zwarte kat geen ongeluk brengt. Anglika was toen nog maar een jong meisje. Ze huilde zachtjes en trok de dekens tot ver over haar hoofd. Het was alsof alle deuren in hun huis piepten. Er was geen man in huis die een beetje olie tussen de scharnieren goot en haar moeder vond het wel best. Anglika's vader was vlak na haar geboorte vertrokken. Haar moeder wist niet waarheen. Sindsdien liet haar moeder het spinrag in hun huis hangen, omdat ze van spinnen hield. 'Het zijn nuttige dieren,' zei ze als Anglika met haar gezicht weer eens in een nieuw geweven web liep en boos werd. Het was soms alsof haar moeder niet een gewone heks was, maar zo'n gemene heks uit de sprookjes en zij een lelijk heksenkind. Het enige kind waar haar moeder van hield. En nu had ze zelf kinderen. Anglika schudde haar hoofd. Nee, ze had geen kinderen, zij had leerlingen. Tweeëndertig leerlingen, die vooral taal en rekenen moesten leren. Natuur was een bijvak van één uurtje per week. Maar nu stond zij voor de klas en als de deur van het lokaal eenmaal dichtging was dat het terrein van de leerkracht en van niemand anders. Als ze de leerlingen nog harder zou laten werken zou er vast tijd overblijven om de kinderen te onderwijzen in het belang van de natuur en misschien zelfs tijd om de waarheid te vertellen over de hekserij!

Het appartement van Anglika bestond uit een kleine woonkamer met een smalle open keuken en een slaapkamertje met net genoeg ruimte voor een eenpersoonsbed. De paarse gordijnen hingen tot over de grond. Haar kat lag altijd op haar bed, alsof hij niks beters te doen had dan slapen. Het was niet toevallig een zwarte kat. Haar moeder had het katje gered uit handen van een stel kwajongens die het zwarte katje in

het water wilden verdrinken. Anglika had het kletsnatte katje gekregen met de woorden:

Hier heb je weer een bewijs dat mensen nog steeds bang zijn voor heksen en zwarte katten.

Anglika kon zich bijna niet voorstellen dat mensen vroeger een kwelspel speelden. Dan deden ze de arme zwarte kat in een ton tussen twee bomen en probeerden de ton aan diggelen te slaan. Of ze deden zwarte katten in een zak om te verbranden. Alsof mensen daarmee kwade geesten konden verjagen. Anglika en haar zwarte kat waren goede maatjes geworden. Anglika vond het leuk om de kat zo hard mogelijk te laten spinnen. Ze aaide de kat langer dan ze bomen kon vasthouden, maar als haar kat zich uitrekte en er bijna geen ruimte overbleef voor Anglika duwde ze hem met haar voeten van bed af. Al hielp dat niet echt, want even later lag de kat dan toch weer op haar bed en sliepen ze samen verder.

Op de boekenplank zat een heksenpop met een wrat op haar kromme neus, die ze ooit van tante Fiep had gekregen. 'Het zou wat zijn,' had haar tante lachend gezegd, 'als wij heksen er zo uit zouden zien.' Anglika vond echter dat tante Fiep als twee druppels water op de pop leek ook al had haar tante geen wrat.

Omdat Anglika geen apart kamertje over had om haar altaar neer te zetten, stond het altaar gewoon in de woonkamer. Er kwamen toch niet veel mensen bij haar op bezoek. De roddeltante van het portiek probeerde wel eens een praatje met haar aan te knopen, maar die had ze nooit binnen gevraagd. De muur achter het altaar had ze beschilderd als een bos met uilen in de bomen. Het altaar was gemaakt van een grote houten boomstronk van wel twintig centimeter dik. De poten

waren besneden in de vorm van een God en een Godin. De lange slanke Godin had een licht gekromde neus en loshangende haren en de God had een jachtgewei. Het altaar was speciaal voor haar gemaakt. De God en de Godin zagen er precies zo uit als Anglika het graag wilde, want heksen mogen zelf bedenken hoe hun God en Godin eruitzien en zelfs Godinnen hebben soms een kromme neus vond Anglika. Op haar altaar had ze twee kaarsen staan en een beeldje van de God en de Godin. De rest van haar heksengereedschap had ze opgeborgen in de kast. Alleen haar athame-heksenmes nam ze altijd mee in haar tas. Dat hoorde eigenlijk niet, maar haar mes was wel vaak goed van pas gekomen.

Anglika verplaatste het altaar voorzichtig naar het midden in de kamer, in een denkbeeldige cirkel. Met haar gezicht naar het Oosten - waar de zon opkomt - stak ze beide kaarsen aan. Een mocht ook, maar zij vond twee kaarsen logischer: een voor de God en een voor de Godin. Daarna pakte ze haar athame en haar Boek der Schaduwen waarin ze haar rituelen, spreuken en gedachten had opgeschreven. Twee schalen voor water en zout, de offerschaal en een bokaal waaruit Anglika water dronk in plaats van wijn. Anglika lustte geen wijn en dan was water ook goed. Rituelen waren alleen bedoeld om je verder te helpen, hadden de priester en priesteres van haar coven gezegd. Je mag je eigen rituelen bedenken zolang je maar niemand schaadt.

Anglika vulde een schotel met water, zette deze knielend voor zich neer op de vloer en stak haar wijsvinger erin. Ze voelde hoe een helderwit licht neerstroomde in haar hoofd, door haar lichaam, haar arm, naar het water.

Hierheen vloeit mijn kracht
In dit water dat zuiver is en rein
Zoals mijn liefde en vertrouwen
Voor de God en de Godin zijn

Anglika pakte een lepel zout en strooide het zout in het water. Met haar vinger roerde ze negen keer in het rond met de klok mee en prevelde drie keer:

Zout is leven
Water is leven
Gewijd en nieuw
Is het tijd voor geven

Ze pakte de schotel met het gewijde water en sprenkelde het water met haar vingers in alle hoeken van de kamer. Ze pakte haar Boek der Schaduwen met de magische teksten. Hardop las ze:

Ik voel de God en de Godin
Ik weet dat wat ik ook doe
Zij bij mij zijn
Er geen kwaad zal zijn

Anglika kneep haar ogen dicht toen een flits van Mikkeltje achter het muurtje met zijn gemene blik door haar gedachten sneed.

Want zuiverheid is
Wat in en om mij heen verblijft

Ze voelde een glimlach om haar lippen toen ze dacht aan de meisjes die haar uit zichzelf hielpen.

Naar het goede streef ik
Naar het goede leef ik

Opeens klonken de woorden van haar moeder luid en duidelijk in haar hoofd:

Goed zo'n harde school. Ik hou niet van kinderen!

Anglika probeerde de woorden te negeren door zich nog meer op het goede te concentreren.

Liefde voor alle dingen
Zo zij het voor altijd

Ze strooide wierookpoeder over een houtskooltje, stak het kooltje aan en wapperde de rook uit om de cirkel rond het altaar te reinigen, terwijl ze de teksten uit haar boek hardop herhaalde. Het beeld van Mikkeltje vervaagde. De stem van haar moeder verstomde. Het werd helder en licht om haar heen. Ze dacht aan de tijd die zou aanbreken om de leerlingen in te wijden in het belang van de natuur en de waarheid over de hekserij.

Ze keek op haar koekoeksklok en zag dat het wel erg laat was geworden. Ze hoorde de regen zacht tegen de ramen tikken. Een kop kruidenthee en een warme douche was precies wat ze nodig had om straks heerlijk weg te kunnen dromen over alle uitdagingen die haar nog stonden te wachten. Anglika stond op, maar zag haar tas met schoolspullen over het hoofd. Ze struikelde en viel met haar hoofd tegen het altaar. Roerloos bleef ze liggen.

De druppels vielen onafgebroken hard op haar hoofd, terwijl ze naar school fietste. Haar regenhuis kon niet voorkomen dat haar rok natter en natter werd en dat haar voeten in haar nieuwe veterschoenen sopten. Ze was te laat. De wekker was niet gegaan. Deze keer was ze alleen met een schreeuw opgestaan.

Aaaaaaarchhh, verslapen!

Met twee benen tegelijk was ze uit bed gesprongen. Ze had haar tong verbrand aan de kruidenthee. De boterhammen waren zwart uit de broodrooster gesprongen. Met een mes had ze het zwart er afgekrabd. De kaas op haar brood was beschimmeld, ze spuugde het gelijk weer uit. Bah, maar ze had geen tijd voor nieuwe boterhammen.

Met een lege maag pakte ze de fietssleutel, die tussen haar trillende vingers kromboog. Gelukkig paste de sleutel toch nog in het slot. Ze wilde haar schooltas in de fietstas stoppen, maar de tas was te dik. Wat zat er eigenlijk allemaal in?

Ze deed haar tas open en zag haar schalen, de beeldjes van de God en de Godin, haar Boek der Schaduwen en de bokaal. Waarom zat haar heksen-gereedschap in haar schooltas? Ze had geen tijd meer om naar boven te lopen. Ze haalde haar gereedschap uit de schooltas en stopte het los in de fietstas rechts. Nu paste haar schooltas wel in de linker fietstas.

Anglika sprong op de fiets en zette de vaart erin. Zoveel tegenwind had ze nog nooit gehad. Plotseling werd ze ingehaald. Door Mikkelt. Hij draaide zijn hoofd op zijn lange dunne nek naar haar om en grijnsde van oor tot oor. Ze zag hoe zijn mond het woord *HEKS* wilde gaan roepen, maar op dat moment slingerde hij. Er klonk luid getoeter van een auto en een knal.

Anglika kon niet stoppen met fietsen, de trappers

draaiden door. Ze hoorde sirenes en zag een politieauto en ambulance aankomen. Er reed een auto zo hard langs haar heen dat een plas water omhoog spoot. Het vieze vuile water van de straat spetterde op haar kin. Een flits kwam uit de hemel. Onweer, ook dat nog. Het stoplicht sprong op rood, ze fietste door en hoorde getoeter achter zich.

De man draaide zijn raampje naar beneden: 'Heks, lelijke heks, waarom vlieg je niet op je bezemsteel door de lucht? Dat is veiliger voor ons allemaal!'

Anglika deed alsof ze het niet hoorde en fietste zo snel mogelijk door naar school. Ze mocht niet te laat komen bij directeur Mo. Ze zou er allang moeten zijn, het was maar 33 minuten fietsen. Ze keek op de verlichte klok langs de weg, ze had 3 uur en 13 minuten gefietst, maar ze was nog niet eens op de helft. Het was alsof haar moeder haar naar achteren trok aan haar regenhuis.

Ik hou niet van kinderen en jij ook niet of heb ik je soms niet goed opgevoed? Blijf weg van de mensenwereld, Anglika, wees verstandig, blijf bij ons, verraad ons niet. ZWIJGGGG!

Beelden van bange heksen flitsten door haar hoofd. Anglika trapte door. Het zweet op haar voorhoofd mengde zich met de regen. Opeens was ze bij de school.

Het fietsenrek van de school was bijna leeg. Zouden de leerlingen ook allemaal later zijn door het hondenweer of waren ze met de auto gebracht?

Anglika wilde haar fiets op slot zetten, duwde de sleutel naar beneden en stond met alleen de sleutelhanger in haar handen. De sleutel was afgebroken. Hoe moest ze vanmiddag terug naar huis?

Directeur Mo stond met een norse blik in de hal op haar te wachten. Naast hem stond juffrouw Roos met haar handen in haar zij. Achter haar stonden een heleboel kinderen aan haar te ruiken. Ze knepen hun neus dicht en liepen snel weg.

Wat moest ze doen met het heksengereedschap in haar fietstas? Wat zou er gebeuren als ze dat zouden zien? Moest ze het gewoon laten zitten?

Rillend liep Anglika door de regen naar de entree van de school.

Directeur Mo opende de deur en verbrak met een boze stem de stilte. 'Waar komt u zo laat vandaan? Hoe haalt u het in uw hoofd om op uw tweede werkdag te laat te komen?'

'Er was een ongeluk gebeurd,' bracht Anglika er tegenin.

'Een ongeluk?'

'Mikkel,' begon Anglika.

'Mikkel? Mikkel zit al lang en breed in de klas. Hij was vandaag de eerste, juffrouw uh, Hendriks!'

Anglika voelde zich warm en koud tegelijk worden. 'Er was politie, brandweer en een ambulance.'

'Gaat het wel goed met u, juffrouw Engel?' hoorde ze de stem van de vriendelijke krullenbol in de verte.

Anglika werd duizelig. Twee armen vingen haar op. Ze hoorde haar leerlingen langslopen.

'Wat is er met juffrouw Hendriks gebeurd?'

De stem van Mikkel siste in haar oren: 'Juffrouw Heks heeft zeker een klap van haar eigen bezemsteel gehad!' Hij lachte vals en liep achter de andere leerlingen aan naar buiten.

'Pfft, het stinkt hier.'

Anglika probeerde haar ogen open te doen, helder te denken, maar alles danste voor haar ogen. Opeens hoorde ze luid gejoel op het schoolplein.

Hierheen vloeit mijn kracht
door mijn God en mijn Godin
Hierheen vloeit mijn kracht
door mijn God en mijn Godin

De spreuken zwollen aan. Met alle kracht die Anglika in zich had kwam ze overeind en strompelde naar buiten.

‘Neeee!’

Mikkel hield haar Boek der Schaduwen met haar magische spreuken hoog in de lucht. Kleine kinderen probeerden het boek te grijpen.

Fobbian scheurde één voor één de bladzijden uit het boek. De losse bladzijden wapperden in de wind. De zorgzame meisjes probeerden het papier te pakken te krijgen. Op de grond lagen de schalen en de bokaal.

Er barstte een nieuwe wolkbreuk los. De leerlingen vluchtten naar binnen en lieten de spullen op de grond achter.

Anglika rende op haar heksengereedschap af en stopte het terug in de fietstas. Haar hoofd bonkte. Ze hoorde de stem van haar moeder in de verte:

*Hoe vaak moet ik je nog waarschuwen Anglika?
Wees voorzichtig met onze geheime rituelen.
Kinderen zijn gevaarlijk. Gevaarlijk!*

Het beeld van haar moeder vervaagde. Het zoemende geluid uit de slaapkamer werd steeds harder.

Met een schok kwam Anglika overeind en keek om zich heen. Waar was ze? Had ze op de vloer geslapen? Ze voelde de staart van haar kat langs haar gezicht.

Anglika keek verdwaasd naar de koekoeksklok. Het was precies zes uur. De kleine koekoeksvogel kwam uit de klok tevoorschijn.

*koekoek, koekoek, koekoek, koekoek,
koekoek, koekoek*

Anglika haalde opgelucht adem, maar wat was er gebeurd vannacht? Was ze gevallen? Ze voelde aan haar hoofd of er een bult op zat. Voorzichtig wreef ze over de zere plek. Was het een aanwijzing dat zij toch moest oppassen voor kinderen? Zou ze priester Dan van haar heksencoven bellen en haar droom aan hem voorleggen? Priester Dan kon als geen ander dromen uitleggen. Ze zag hem iedere maand als haar coven bij elkaar kwam om van hem en priesteres Dianne te leren en van elkaar. Over een week kwam haar coven weer bij elkaar, maar ze kon priester Dan ook bellen. Ze mocht hem zelfs dag en nacht bellen. Priesters en Priesteressen stonden altijd voor je klaar.

*Zij zullen je nooit bekritisieren
Nooit kleineren
Zij laten je nooit in de steek
Omdat jij alles voor hen bent
Omdat zijzelf niets zijn zonder jou*

Priester Dan was een oudere man met een korte grijze baard. Hij ging pas na zijn late nachtrituelen naar bed en stond voor de vogels begonnen te fluiten op voor zijn ochtendrituelen. Anglika toetste zijn telefoonnummer in.

Priester Dan hoorde de paniek in de stem van Anglika en maande haar tot rust. 'Let op je ademhaling, haal diep adem, dieper.' Even was er niets anders te horen dan de rustige ademhaling van de priester en het diepe in- en uitademen van Anglika.

‘Goed zo, vertel me nu wat je dwars zit.’

Anglika probeerde de juiste woorden te vinden. ‘Ik had een nachtmerrie, priester Dan, een verschrikkelijke nachtmerrie.’

‘Nachtmerries zijn ook dromen, Anglika, ze zijn zelfs vaak belangrijker dan dromen. Nachtmerries vertellen wat je moet overwinnen in je dagelijkse leven. Je moet begrijpen waar ze vandaan komen en waarom. Laten we proberen te achterhalen welke boodschap je nachtelijke avontuur jou te vertellen heeft.’

‘Ik begrijp wel hoe het komt, priester Dan, ik ben sinds gisteren juffrouw op basisschool De Beuk.’

Even bleef het stil.

‘Zo, heb jij je in het hol van de leeuw vol met kinderen gewaagd, Anglika? Geen wonder dat je een nachtmerrie hebt gekregen. Kinderen zijn de nachtmerrie van alle heksen. Dat is wat we in ons verleden steeds opnieuw hebben geleerd. We hebben een diepgewortelde angst dat kinderen ons net als vroeger zullen uitschelden en pijn doen. Waarom ben je schooljuffrouw geworden, Anglika?’

‘Omdat ik van uitdagingen hou, priester Dan. Ik dacht dat als de kinderen niet weten dat ik een heks ben, ze niet bang hoeven te zijn voor mij en een juffrouw is de baas over de kinderen, dus ik hoef niet bang voor hen te zijn. Leerlingen krijgen straf als ze niet doen wat de juffrouw zegt en er werd een hoge beloning beloofd,’ zei ze er eerlijk achteraan. ‘Maar er is iets veranderd voor mij door wat ik nu weet. Het klaslokaal is het terrein van de docent. Ik kan mijn leerlingen leren over het belang van de natuur, over wat wij heksen weten over de noodzaak om in harmonie met de aarde te leven en over de kracht van de energie, de Magie van Energie, waarmee je alles kunt bereiken wat je wilt.’

‘Sst, voorzichtig Anglika, ga niet te snel.’

Het is niet voor niets een nachtmerrie. Vertel mij eerst wat er gebeurde in jouw nachtmerrie.'

Anglika zag de beelden weer voor zich en huiverde. 'Ik reed op mijn fiets naar school. Er gebeurde een ongeluk met een jongen uit mijn klas, Mikkkel, maar ik kon niet stoppen. Ik werd ingehaald door een auto en uitgescholden. Er was onweer. Op school bleek er echter niks aan de hand te zijn met Mikkkel. Hij was er gewoon. Mikkkel en zijn vriendje kregen op het schoolplein mijn Boek der Schaduwen in hun handen. Fobbian, zijn vriendje, scheurde gemeen lachend de bladzijden eruit. Gelukkig waren mijn meisjes bijzonder zorgzaam. Zij probeerden hem te stoppen en raaptten gauw alle bladzijden van de grond op.'

'Laten we de symbolen even rustig doornemen,' antwoordde Priester Dan. 'Het harde fietsen staat voor dat je hard zult werken om je plannen te laten slagen. Het onweer staat voor boosheid en woede. Waar ben je zo boos om?'

'Hun school heet De Beuk, Priester Dan. Niet omdat er een mooie beuk op het schoolplein staat, oh nee, was dat maar zo! Er staat helemaal niets op het schoolplein. De enige spriet die er te vinden is, is een juffrouw die Spriet heet en die noemen ze niet eens juffrouw Spriet, maar Kwast. School De Beuk is een school waar de beuk erin gaat, waar de leerlingen zo hard mogelijk moeten werken. Wie niet hard genoeg werkt wordt gestraft. Alles voor de Beste Resultaten.'

'Alles voor de beste resultaten? Je kunt proberen jouw leerlingen te verbinden met de natuur. Dat is uiterst belangrijk voor hun verdere leven, maar wees voorzichtig met hen de waarheid over de hekserij bij te willen brengen. Je kent onze geschiedenis. Hoe magiërs, kruidenvrouwen en -mannen en iedereen die een beetje anders was beschuldigd werden van hekserij. De heksenvervolgning is allesbehalve een sprookje en

veel mensen zijn nog steeds bang voor hekserij.' De stem van priester Dan klonk ernstig. 'Je Boek der Schaduwen is alleen bestemd voor ogen en oren die het goede van de hekserij kunnen zien. Heb je dat begrepen Anglika? Neem het nooit mee naar school om de kinderen in de hekserij te kunnen onderwijzen! Er zullen hoogstwaarschijnlijk nog eeuwen nodig zijn om mensen te overtuigen dat hekserij enkel het goede nastreeft.'

Mikkel

Anglika had een douche genomen en geprobeerd met het hete water op haar hoofd haar negatieve gedachten weg te laten stromen.

Met gesloten ogen nam ze zich voor de beste juf op basisschool De Beuk te worden, zodat directeur Mo haar blindelings zou vertrouwen. Misschien kon ze de korte pauze overslaan en de leerlingen aan het werk houden. Het regende toch pijpenstelen, net als in haar nachtmerrie, dus dat was vast geen probleem. Hoe harder ze haar leerlingen zou laten werken, hoe eerder er tijd over zou zijn voor belangrijke zaken. Ze zou goed luisteren in de lerarenkamer hoe de andere docenten het deden. Heel goed luisteren en het dan beter doen. Ze zou het respect van alle leerlingen afdwingen, ook van Fobbian en Mikkel.

Alle docenten stonden weer netjes in een rij opgesteld. Anglika oefende zachtjes hun namen en pijnigde haar hersenen over de namen van de juf van groep 1/2 en de meester van groep 5. De rest van de namen kon ze zich wel herinneren. Terwijl ze naar de juffrouw van groep 1/2 staarde ving ze de blik van meester Langeworst op. Ze zag aan zijn ogen dat hij begreep dat ze de namen aan het oefenen was.

‘Wat is er, juffrouw uh, juffrouw Hendriks?’ klonk de stem van directeur Mo.

‘Niets, directeur Mo, ik zou alleen graag nog de namen willen weten van de juffrouw van groep 1/2 en de meester van groep 5.’

‘Daar zullen we in de middagpauze tijd aan besteden, juffrouw uh.’ Directeur Mo richtte zijn blik op de leerlingen die een voor een naar binnen kwamen. Deze keer gaven de leerlingen Anglika allemaal netjes een hand. Mikkkel was de laatste.

Ze voelde hoe hij iets levends in haar handen stopte. Anglika onderdrukte de neiging om het glibberige beest gelijk op de grond te laten vallen. Voorzichtig keek ze en zag dat haar vermoeden juist was. Het was een kleverige pad. Hoe durfde hij na de biologieles met de dode muis. Was die jongen zo hardleers?

‘Is er iets, juffrouw uh Hendriks?’ Directeur Mo keek haar strak aan.

Anglika knikte, de kleverige pad hield zich stil in haar dichtgeknepen handen.

‘Komt u maar mee, naar mijn kantoor.’ Directeur Mo liep voor haar uit zijn kantoor in.

Anglika opende voorzichtig een stukje haar handen.

‘Een pad?’ Directeur Mo boog zich erover heen. ‘Die mag in de kast!’ Zonder er verder woorden aan vuil te maken opende directeur Mo de deur van de kast, waar Fobbian ook in was verdwenen.

Anglika deed haar best om te zien hoe de kast er van binnen uitzag. Ze knielde en liet de pad voorzichtig los, maar zag niets bijzonders.

‘Dank u wel, juffrouw Hendriks.’ Voor het eerst zei hij haar naam zonder te haperen. ‘U kunt naar uw groep.’

Anglika toverde een glimlach op haar gezicht. ‘Graag gedaan, directeur Mo.’

Directeur Mo bracht zijn gezicht heel dicht bij dat van Anglika. ‘Van wie heeft u de pad gekregen, juffrouw Hendriks? Heeft hij u al een bijnaam gegeven?’

Zoals hij zijn medeleerlingen heeft aangezet de meester van groep 5 Grote Gok te noemen, omdat het enige dat groot aan hem is zijn neus is? Wist u dat, juffrouw Hendriks? U wilde toch weten hoe de docent van groep 5 heet? En de juffrouw van groep 1/2? Dat is juffrouw Voorpoot, omdat juffrouw Poot met meneer Voorhoeve is getrouwd en graag juffrouw Voorhoeve genoemd wilde worden. Maar het paddenjoch heeft daar Voorpoot van gemaakt. Weet u uw eigen bijnaam al? Wij zullen dat joch bij zijn pad in de kast opsluiten. Hij is natuurlijk niet bang voor padden en hij zegt dat hij niet bang is voor de kast, maar op een gegeven ogenblik zullen wij zijn verzet weten te breken. Hij zal weten wie hier de baas is. En dat is *hij* niet, juffrouw Hendriks. *Wij* zijn hier de baas. En *wij* zullen er alles aan doen om hem op het rechte pad te krijgen.'

Anglika sloot even haar ogen. 'Jazeker, directeur Mo.'

'Praat u vooral met uw leerling in de korte pauze. Hij hoeft niet te wachten tot na schooltijd. Ik kom uw leerling om twaalf uur halen, direct na de bel van de lunchpauze.' Directeur Mo lachte onaangenaam, terwijl Anglika snel het kantoor uitliep en naar haar klaslokaal ging.

Ze keek door het raampje van de deur naar binnen. De leerlingen zaten keurig op hun plek en wezen ginnegappend naar haar naam in grote en kleine letters op het bord.

H E n d r i k s

Anglika deed de deur van het klaslokaal open. Gelijk werd het doodstil. Ze liep rechtstreeks naar het bord, maar veegde haar naam niet uit. 'Zo,' zei ze, 'jullie hebben een bijnaam voor mij gevonden? Dat is snel en zeker een betere naam dan Dikke Holbewoner of Grote Gok of je neus ophalen bij juffrouw Roos alsof ze stinkt. Maar *weten* jullie ook iets over heksen?'

'Genoeg,' zei Mikkkel als eerste.

'Was jij daarom zo flink om een pad in mijn handen te stoppen, Mikkkel?' Anglika zag dat Mikkkel niet eens moeite deed om een grijns te onderdrukken. 'Ik heb de pad aan directeur Mo gegeven voor in zijn kast en om twaalf uur mag jij bij je pad in de kast, Mikkkel.'

Anglika ging recht voor zijn tafel staan. 'Denk jij soms dat heksen en padden bij elkaar horen? Jij gelooft zeker nog in sprookjes. Wat weet jij eigenlijk van heksen? Voor jou, Mikkkel, zou een gemene toverheks de perfecte juf zijn. Die zou jouw botten gebruiken om zalf van te maken om hout mee in te smeren waardoor ze in de lucht kan vliegen. Dat was wat mensen vroeger echt geloofden. Vroeger, Mikkkel! Toen de mensen ook geloofden dat de aarde zo plat was als een pannenkoek en dat je van de aarde af zou vallen als je rechtdoor zou blijven lopen. Inmiddels zijn we slimmer geworden, Mikkkel. Het is dom om ouderwetse en ongegronde vooroordelen te verkondigen. Begrepen?'

Anglika wendde haar blik van Mikkkel af en keek de klas in. 'Ik wil dat iedereen in de korte pauze zelfstandig doorwerkt in het taalboek. Ik wil niemand horen als ik op de gang met Mikkkel verder praat. Na de pauze nemen we het weekrooster door, zodat ik kan bepalen wanneer ik jullie harder kan laten werken. En nu de beuk erin.'

Anglika ging op haar bureaustoel zitten en schudde haar hoofd toen een leerling zijn vinger opstak.

Het was zo stil in de klas dat ze de klok kon horen

tikken. Haar blik gleed over de leerlingen. Ze kon zien welke kinderen moeiteloos de opgaven maakten en wie steeds roder werd van frustratie. Zag ze nou dat Fobbian probeerde te spieken?

Ze liep naar hem toe en tikte hem op de schouder. 'Afkijken is vijf kruisjes, Fobbian.'

Fobbian schrok en keek schuldbewust.

Anglika wenkte Mikkeltje om met haar mee te gaan naar de gang.

'Mikkeltje,' opende Anglika het gesprek, 'wat zouden je vader en moeder ervan vinden als ze horen dat jij een pad in de handen van je juffrouw hebt gestopt?'

Mikkeltje zweeg.

'Ik vroeg je wat, Mikkeltje, en dan verwacht ik antwoord.'

'Ik heb geen vader en moeder meer,' klonk het onverschillig.

'Waarom heb jij geen vader en moeder?'

'Door een verkeersongeluk. Mijn vader is de macht over het stuur kwijtgeraakt en tegen een boom gereden. Hij had te veel gedronken. Mijn vader, mijn moeder en mijn zusje van vijf jaar waren gelijk dood. Mij hebben ze gered. Ik was pas drie, ik weet er niets meer van.'

Er ging een schok door Anglika heen. Ze dacht aan haar nachtmerrie waarin Mikkeltje een ongeluk kreeg, maar toch op school was. Ze slikte een brok weg en dacht aan haar eigen vader die ze nooit gekend had.

'Als je geen vader en moeder hebt, bij wie woon je dan?'

'Bij mijn opa, juffrouw.'

'Wat zou je opa er dan van zeggen als hij hoort dat je een pad hebt meegenomen naar school en mij juffrouw Heks noemt?'

Mikkeltje zei niets meer, maar stroopte zijn shirt omhoog. Op zijn rug waren striemen te zien. 'Mijn opa

zou mij slaan met zijn stok. Ik ben nergens bang voor. Wat directeur Mo ook zegt.'

Mikkel en Anglika stonden zwijgend tegenover elkaar. Mikkel trok zijn shirt weer naar beneden.

Anglika opende de deur van het klaslokaal en gebaarde met haar hand dat Mikkel weer op zijn plaats kon gaan zitten.

Ze was bijna vergeten dat ze wilde weten hoe het weekrooster eruitzag. Gelukkig stak een van de zorgzame meisjes, Elise, haar vinger omhoog en zei dat ze voor het weekrooster het beste het digibord konden gebruiken. Anglika had nog niet eerder met het digibord gewerkt. Elise liep naar het bureau, maar de computer wilde niet opstarten.

'Ga maar zitten Elise. We kunnen ook gewoon het schoolbord gebruiken. Laten we met vandaag beginnen. Dinsdag.'

Een voor een wees ze de leerlingen aan om te vertellen hoe het rooster eruitzag en schreef het in duidelijke letters op het bord.

DINSDAG
taal
korte pauze
taal of rekenen
middagpauze
1 uur wereldoriëntatie
rekenen

WOENSDAG

taal
korte pauze
rekenen

DONDERDAG

taal
korte pauze
taal of rekenen
middagpauze
1 uur geschiedenis
rekenen

VRIJDAG

1 uur gym, taal
korte pauze
taal of rekenen
middagpauze
1 uur tekenen, natuurkunde of iets anders
rekenen

MAANDAG

taal
korte pauze
taal of rekenen
middagpauze
1 uur gym
rekenen

‘Begrijp ik goed dat jullie eigenlijk altijd met taal en rekenen bezig zijn?’

Elise keek haar vragend aan. ‘Ja, maar is dat op andere scholen dan niet zo, juffrouw Hendriks?’

‘Natuurlijk is dat op de meeste scholen zo,’ zei Anglika alsof ze er alles van afwist, ‘maar ik wil weten of dit bij jullie ook zo is. Hebben jullie de andere vakken één uur per week?’

‘Behalve gym, juf,’ riep iemand door de klas.

‘Heb jij een vinger opgestoken, zodat ik je kon aanwijzen om een antwoord te geven?’

De jongen keek haar een beetje bedremmeld aan. ‘Nee, juffrouw Hendriks.’

Anglika noteerde twee kruisjes achter zijn naam.

‘Nou, wie kan vertellen hoe het zit met gym?’ vroeg Anglika.

‘We hebben twee uur gymnastiek per week, juffrouw Hendriks, maar alleen als we hard genoeg gewerkt hebben met taal en rekenen. Anders wordt gym weleens overgeslagen.’

‘Weleens? Meestal!’ voegde Ilse er ongevraagd aan toe.

Nu moest ze ook Ilse twee kruisjes geven.

‘Van wie hebben jullie gym?’

‘Van Dikke Holbewoner,’ klonk het als één stem.

‘Ahum,’ zei Anglika, met het krijtje in haar handen, ‘dat is niet hoe de docenten haar noemen. Wie heeft die naam bedacht?’

Fobbian stak zijn vinger omhoog. ‘Ik.’

Zo eerlijk was Fobbian dan wel, dacht Anglika.

De klas zag hoe juffrouw Hendriks weer een kruisje achter de naam van Fobbian noteerde, omdat hij niet met twee woorden sprak.

‘Waarom kreeg juffrouw Hommels die bijnaam van jou, Fobbian? Jij bent zelf toch ook niet bepaald mager?’

Fobbian boog zijn dikke rood aangelopen hoofd.

‘Hoe kun je dan iemand anders daarvoor uitschelden? Notabene een juffrouw?’

‘Fobbian heeft een hekel aan juffrouw Hommels,’ zei Elise vlug. ‘Juffrouw Hommels geeft gym en Fobbian is slecht in gymtoestellen. Juffrouw Hommels heeft een keer gezegd dat hij iets aan zijn gewicht moet doen en sinds die tijd heeft hij haar naam Dora Hommels veranderd in Dikke Holbewoner.’

Fobbian sprong op van zijn stoel. ‘Ja, ik noem haar dik, omdat ze dik is, maar daarom noem ik haar geen holbewoner. Iedereen weet waarom we haar zo noemen.’ Hij rende de klas uit.

‘Wat ga je doen, Fobbian?’ riep Anglika.

De deur van het klaslokaal viel met een klap achter hem dicht.

Even later werd er kort op de deur geklopt. In de deuropening verscheen directeur Mo. Anglika had helemaal niet gelet op de bel van de middagpauze. De overblijfmoeder had zich ook nog niet gemeld. Directeur Mo kwam Mikkelt halen. Anglika voelde iets van opluchting, omdat Mikkelt gezegd had dat hij niet bang was voor de kast in het kantoor van directeur Mo.

‘Mikkelt?’

Mikkelt stond op en ging mee met directeur Mo.

In de lerarenkamer kreeg Anglika geen hap door haar keel.

‘Juffrouw Engel,’ klonk het zacht naast haar, ‘zit u iets dwars?’ Meester Langeworst keek haar onderzoekend aan.

‘Ik maak me zorgen,’ zuchtte Anglika, ‘ernstige zorgen over een leerling in mijn klas, over de school. Over alles wat ik hier zie en hoor, het beuken.’

‘Dan kunnen we beter even ergens anders verder praten. Kom mee.’

‘Waar gaat u naar toe, juffrouw Hendriks?’

Anglika stopte, terwijl meester Langeworst doorliep naar het schoolplein. Ze probeerde haar stem zo gewoon mogelijk te laten klinken. ‘Hoe gaat het met Mikkeltje, directeur Mo?’

Directeur Mo sloeg zijn armen over elkaar en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat denkt u zelf, juffrouw Hendriks? Hij gaf geen krimp toen ik de deur achter hem sloot. Die jongen denkt dat hij Mikkeltje de Bikkel is, maar ik verzeker u, juffrouw Hendriks, niemand blijft een bikkel in die ruimte. Juffrouw Hommels heeft daar heel goed over nagedacht.’

Anglika keek hem vragend aan.

‘U hoeft als invalkracht niet alles te weten om overtuigd te zijn van onze aanpak voor de Beste Resultaten. U mag er bij zijn als hij uit de kast komt.’

Anglika aarzelde geen ogenblik. ‘Dat zal ik doen, directeur Mo, graag zelfs.’

Directeur Mo keek uiterst serieus: ‘In zijn laatste schooljaar hier op De Beuk zal Mikkeltje zijn plek leren kennen voor de rest van zijn leven! Wij zullen al onze middelen uit de kast halen, niet alleen voor hem, maar om al onze leerlingen op het rechte pad van de Beste Resultaten te houden!’

Anglika deed alsof ze iets in haar zakken zocht. ‘Ik ben mijn sleutel vergeten, een ogenblik directeur Mo, ik kom direct. Natuurlijk wil ik erbij zijn.’

Ze keek door de openstaande deur naar het schoolplein. Ze zag geen lachende kinderen. Alleen juffrouw Roos lachte. Naar meester Langeworst, maar die zag het niet, hij keek recht in de ogen van Anglika en liep naar haar toe. Hij stopte iets in haar handen en wilde wat zeggen, maar op dat moment trok een kind aan zijn jas. Anglika voelde dat het een briefje was. Ze kon niet wachten. Onopvallend vouwde ze het briefje open en weer dicht.

Juffrouw Engel,

Bel mij vanavond om negen uur.

Robbert Langeworst

Die middag zette Anglika de leerlingen opnieuw zelfstandig aan het werk om bij de vrijlating van Mikkel te kunnen zijn. *Vrijlating?* Anglika schrok van het woord, maar zo voelde het wel.

Roerloos stond ze naast directeur Mo te wachten, terwijl de laatste seconden van de drie kwartier wegtikten. Het alarm van zijn dure horloge ging af. Ze voelde hoe het bloed naar haar wangen steeg.

Directeur Mo draaide het slot open. De deur van de kast ging langzaam open.

Mikkel verscheen in de deuropening. Zijn ogen knipperden tegen het licht. Hij keek naar Anglika zonder haar te zien.

Anglika rook een zurige lucht en liep achter hem aan de trap op. Het leek alsof hij met zijn ene been sleepte. *Dit moet ophouden*, ging het door haar heen. Ze dacht aan haar lessen Latijn vroeger op school. School kwam van het Latijnse woord scola en scola betekent vrije tijd. Vroeger was het een voorrecht om in je vrije tijd te mogen leren. Wanneer was het een verplichting geworden? Hoe kon een school in een nachtmerrie veranderen? Anglika wreef in haar ogen en kneep in haar armen, maar dit keer droomde ze niet. Ze was klaarwakker op basisschool De Beuk. Voor haar ogen zakte Mikkel midden op de koude trap in elkaar.

Zo snel ze kon rende Anglika terug naar het kantoor van directeur Mo. ‘Bel een dokter, de ambulance,’ riep ze ongerust.

‘Kom, kom, juffrouw Hendriks, wat is er aan de hand?’ Kalm liep hij met haar mee en keek naar Mikkel op de trap. ‘Mikkel komt wel weer uit zichzelf bij.’

Vol verbazing zag Anglika hoe juffrouw Roos uit haar lokaal tevoorschijn kwam alsof ze volledig op de hoogte was.

Juffrouw Roos gebaarde dat Anglika Mikkel bij zijn linkerarm moest optillen. Samen sjorden ze hem overeind. Directeur Mo keek tevreden toe. De enige twee woorden die juffrouw Roos sprak waren: ‘Mijn lokaal.’ Met haar vrije hand duwde ze de deur van haar lokaal open. ‘De kast in mijn lokaal.’

Anglika keek juffrouw Roos aan. Was er nog een kast? Eerst hoopte ze dat juffrouw Roos bedoelde dat ze een middeltje in de kast had staan om Mikkelt bij bewustzijn te brengen.

‘Hij moet op de stoel in de kast van mijn lokaal,’ hijgde juffrouw Roos, ‘achter de glazen deur.’

De voeten van Mikkelt sleepten over de grond. Een van de kinderen van groep 4 deed snel de glazen deur open, zodat juffrouw Roos en Anglika Mikkelt zo op de stoel in de kast konden laten zakken. Zijn hoofd lag achterover geknikt. Juffrouw Roos boog zijn hoofd naar voren, deed de glazen deur op slot en drukte op de lichtschakelaar. De kastruimte en Mikkelt werden fel verlicht.

‘Nu kan ik het wel verder alleen in mijn klas. Dank u wel, juffrouw Hendriks.’

‘En als Mikkelt is bijgekomen?’ vroeg Anglika terwijl ze haar stem onverschillig probeerde te laten klinken. De kast deed haar te veel denken aan de middeleeuwen met schandpalen en brandstapels.

‘O, dat merkt u vanzelf. Als het goed is zal het vanaf nu beter gaan met Mikkelt. Zo krijgen de slechte leerlingen meer respect voor de school en voor ons docenten, dus ook voor u. De leerlingen in de onderbouw zijn nog wel in toom te houden, maar vanaf groep 4, juffrouw Hendriks, wanneer ze zich zogenaamd groot beginnen te voelen en brutale monden durven te geven? Als we de leerlingen in groep 4 vanaf het begin onder de duim weten te houden hebben wij meer grip op hen in de daaropvolgende klassen. Daarom heb ik deze kast in mijn lokaal gekregen. Onze directeur Mo weet heel goed wat hij doet.’

‘En wat is er dan misgegaan met Mikkelt?’ De stem van Anglika sloeg over. Ze kuchte en sloeg op haar borst alsof ze zich verslikt had.

Juffrouw Roos keek haar wantrouwend aan.

‘Ik bedoel: waarom gedraagt Mikkelt zich dan niet?’

‘Mikkelt? Mikkelt is de uitzondering die de regel bevestigt, juffrouw Hendriks. Er is altijd wel een rotte appel. *Eén rotte appel in de mand maakt het gave fruit te schand.* U kent dat spreekwoord toch wel? Wat wij moeten doen is zorgen dat de rotte appel de rest niet aansteekt. Hem eruit halen. Wees trots op de aanpak van onze directeur en onze school.’

De leerlingen van juffrouw Roos staarden gebiologeerd naar de kast.

‘Kijk maar goed, jongens en meisjes,’ begon juffrouw Roos, ‘dit is Mikkelt, zo gaat het met...’

Anglika kon het niet langer aanzien en draaide haar hoofd om. Met een licht misselijk gevoel in haar buik liep ze het lokaal uit.

Terug in haar eigen lokaal liet Anglika zich op haar bureaustoel achter de stapel boeken zakken.

Een van de zorgzame meisjes, die vlak bij haar bureau zat, fluisterde naar Anglika: ‘Juf, u moet ons weer een nieuwe opdracht geven. Als wij niet goed doorwerken, krijgen wij ook problemen.’

Anglika keek de klas rond. Erik lag met zijn hoofd op zijn schrift te slapen. ‘Erik!’ Zijn naam klonk alsof ze een kanonskogel afvuurde. De jongen schoot overeind. Alle leerlingen keken op. ‘Pak jullie rekenboek en maak som 10 tot 25.’

Ze liep naar het tafeltje van Erik en keek in zijn schrift. De jongen leek er echt helemaal niets van te begrijpen. Zelfs zonder het nakijkboek erbij zag ze de ene fout na de andere. Ze sloeg een bladzijde om, maar dat was net zo erg. Kon hij echt zo dom zijn? Anglika verlangde ernaar om met meester Langeworst te kunnen praten. *Mikkelt*, schoot het opeens door haar heen. Wanneer zou ze Mikkelt terugkrijgen in de klas? Op hetzelfde moment ging de deur open.

Juffrouw Roos kwam zonder te kloppen binnen. Ze hield de arm van Mikkelt stevig vast. Mikkelt stond onwennig op zijn benen, zijn ogen stonden dof.

Anglika liep snel naar Mikkels tafel en zette zijn stoel naar achteren. De leerlingen werkten ijverig door alsof er niets aan de hand was. Zelfs Fobbian keek niet op of om.

Juffrouw Roos zette hoorbaar een flesje met pillen op het bureau van Anglika. 'Onder schooltijd iedere twee uur twee pillen. Vandaag dus om twee uur twee pillen en dan morgenochtend om negen uur, elf uur enzovoorts. Het is uiterst belangrijk dat u het niet vergeet, juffrouw Hendriks.'

'En thuis?'

'Deze pillen zijn voor op school voor de genomineerde leerlingen die we rustig moeten houden, juffrouw Hendriks. Tot het zover is. Weet u wel hoe kostbaar deze pillen zijn? Hoe goed directeur Mo voor onze leerlingen zorgt?'

'Genomineerde leerlingen?' Anglika keek juffrouw Roos met opgetrokken wenkbrauwen aan, maar juffrouw Roos gaf geen antwoord en ging direct terug naar haar eigen klas. Het was vijf voor twee. Nog vijf minuten en Mikkelt zou twee pillen moeten slikken. Zou het daarna echt beter met hem gaan? Hij leek nu meer een zombie dan een levende jongen.

Meester Langeworst

Heen en weer en terug. Anglika liep al een half uur door haar kleine kamer te ijsberen en keek steeds naar de kleine koekoeksklok. Om negen uur mocht ze meester Langeworst bellen. Nog vijf minuten. Ook al had hij Robbert op het briefje geschreven, toch vond ze het gepaster om hem met meester Langeworst aan te spreken. Ze vouwde het papiertje zo vaak open en dicht dat het bijna in tweeën scheurde.

Ze schrok toen de koekoek uit de klok vloog en begon te roepen. Haar vingers toetsten snel het telefoonnummer in. De telefoon ging wel negen keer over voor er werd opgenomen.

‘Goedenavond, met Robbert Langeworst. Bent u het, juffrouw Engel?’

Anglika verbrak de verbinding en verborg haar handen in haar gezicht. Waarom noemde hij haar steeds juffrouw Engel? Ze was geen engel, ze was een heks. Ze haalde een paar keer diep adem en vermande zich. Dit was een kans om meester Langeworst persoonlijk te spreken, die moest ze niet voorbij laten gaan. Ze kon hem vragen naar zijn kennis over het lesgeven, zodat ze de beste docent kon worden van de school en hem vragen stellen over het beuksysteem. Misschien wilde hij haar ook meer vertellen over de vreemde kasten. Anglika drukte de herhaaltoets in en wachtte tot meester Langeworst weer opnam.

‘Bent u het juffrouw Engel? Juffrouw Hendriks? Ik hoor u niet aan deze kant. Wilt u het misschien nog een keer proberen?’

Net voordat hij wilde opleggen bracht Anglika eruit: ‘Ik ben het inderdaad, juffrouw Hendriks. Kan ik u alleen spreken meester Langeworst? Ik bedoel: is er niemand anders die ons kan horen?’

‘Ik ben alleen,’ verzekerde meester Langeworst haar. ‘Ik woon al twee jaar alleen, u kunt vrijuit met mij praten.’

Anglika haalde opgelucht adem. ‘Ik ben eigenlijk geen juf,’ bekende ze.

Aan de andere kant begon meester Langeworst te lachen. ‘Ik heb anders nog nooit iemand gezien die zo’n echte juf is als u.’

Anglika was blij dat hij haar niet kon zien, ze voelde dat haar wangen warm werden en vast heel rood. ‘Lacht u alstublieft niet, het is de waarheid die ik u vertel. Ik ben geen juf, meester Langeworst. Ik was zo blij dat directeur Mo niet gevraagd heeft naar mijn diploma’s.’

Even bleef het stil.

‘Waarom heeft u dan gesolliciteerd?’

‘Ik hou van uitdagingen en er werd een hoge beloning beloofd.’

‘Een hoge beloning? Er wordt nooit een cent teveel uitgegeven op onze school. Alles wordt opgespaard voor de nieuwe school. Geloof u in sprookjes? Ik niet.’

Anglika slikte. ‘Waarom gaf u mij een briefje dat ik u mocht bellen? En waarom noemt u mij steeds juffrouw Engel?’

Even bleef het stil.

‘U bent niet de enige die zich zorgen maakt over onze school, juffrouw Engel. Ik heb gedroomd over een reddende engel. En toen kwam u en uw naam Anglika betekent *net als een engel*.’

‘Net als een engel is geen echte engel, meester Langeworst, net zo goed als dat ik geen echte juf ben. Straks val ik nog door de mand.’

Meester Langeworst begreep dat Anglika het werkelijk meende dat ze geen juf was. ‘Waarmee kan ik u helpen?’

Anderhalf uur hadden ze met elkaar aan de telefoon gezeten. Het was bijna kwart voor elf. Buiten begon de nacht. Anglika sloot de gordijnen. Meester Langeworst had verteld dat hij al vijftien jaar les gaf en hoe het lesgeven was veranderd. De Cito-scores voor taal en rekenen waren steeds belangrijker geworden. Zelfs zijn kinderen uit groep 1/2 werden getoetst. Taal en rekenen, daar ging het om. Ook ouders vonden hoge Cito-resultaten heel erg belangrijk. Daarom waren er steeds meer leerlingen naar school De Beuk gekomen, ondanks dat het schoolgebouw er heel slecht aan toe was. Meester Langeworst kon zich goed voorstellen dat Anglika het erg vond dat er maar één uurtje per week natuur gegeven werd. Zelf vond hij het enorm spijtig dat geschiedenis maar één uurtje per week was. Hij hield van geschiedenis. Het was alsof Anglika even de tijd en de zorgen over De Beuk vergat. Hij vertelde haar dat hij in het weekend vaak een middeleeuwse boogschutter was. Hij laadde dan zijn tent in de auto, vulde een plunjezak met zijn linnen broek, hemd en gordel, pakte een paar van zijn bogen en zijn pijlkoker. Hij vocht mee in nagespeelde veldslagen. Soms was hij zelfs commandant en moest hij de groep boogschutters leiden. Toen zuchtte hij en vertelde dat hij al een paar keer overwogen had om zijn ontslag te nemen. Hij droomde ervan op alle scholen langs te gaan om de kinderen verhalen te vertellen over de middeleeuwen en hun te leren met pijl en boog te schieten.

Anglika zag gelijk een nieuwe uitdaging voor zich. Ze wilde met hem meegaan naar de scholen om de kinderen de waarheid over heksen in de middeleeuwen te vertellen. Ze had een paar keer tijdens het telefoongesprek op het puntje van haar tong moeten bijten om niet te zeggen dat ze weliswaar geen echte juf was, maar wel een echte heks. Haar liefde voor de natuur kwam niet uit de lucht vallen. Heksen begrijpen als geen ander hoe belangrijk het evenwicht tussen mensen en de natuur is. Om haar mond niet voorbij te praten had Anglika snel aan meester Langeworst gevraagd hoe hij op basisschool De Beuk terecht was gekomen.

Meester Langeworst vertelde dat hij altijd al in groep 1/2 wilde lesgeven, omdat kleine kinderen een onbeschreven blad zijn en de meeste fantasie hebben. Maar er werd altijd de voorkeur gegeven aan een juf. Alleen op school De Beuk kreeg hij vorig jaar de kans om in groep 1/2 voor de klas te staan. Directeur Mo was toen ook al erg verheugd dat hij op hun oude stinkende school wilde komen werken. Alleen was directeur Mo niet echt te spreken over zijn grappen. Leren was een serieuze bezigheid en zeker op basisschool De Beuk.

Gelijk dacht Anglika weer aan wat ze meester Langeworst wilde vragen. 'Meester Langeworst, vertelt u mij alstublieft alles wat u weet over het beuksysteem.'

'Heeft directeur Mo u daar nog niet alles over verteld?'

Anglika schudde haar hoofd, maar beseftte dat meester Langeworst haar natuurlijk niet kon zien. 'Nee, misschien omdat ik een invalkracht ben? Of omdat ik pas begonnen ben?'

'Of om u niet gelijk weg te jagen?' voegde hij er aan toe. 'Ja, er zijn natuurlijk docenten die helemaal achter het beuksysteem staan, maar de meeste docenten zouden het liever anders zien.'

‘Wat is het beuksysteem, meester Langeworst?’ onderbrak Anglika hem.

‘Tja, hoe zal ik het goed omschrijven juffrouw Engel? Het beuksysteem is een serieus systeem voor de Beste Resultaten, waarmee op De Beuk gelijk in groep 1/2 wordt begonnen. Ouders krijgen als welkomstcadeau een voorleesboek van basisschool De Beuk. Het Grote Voorleesboek: *De Verdwenen Kinderen*. Om voor te lezen voor het slapen gaan. Met voorin de opdracht vooral niet één avond over te slaan.’

‘Een voorleesboek over kinderen die verdwijnen? Geen boek met verhaaltjes over grappige heksen die over hun bezem struikelen of toverdrankjes maken die altijd mislukken?’

‘Er is niets grappigs aan het beuksysteem, juffrouw Engel. Het voorleesboek is om kinderen bang te maken, zodat ze zo goed mogelijk hun best zullen doen op onze school. Alle kinderen weten daardoor vanaf dag één dat wie het slechtst presteert op basisschool De Beuk in groep 8 het kind is dat op kamp moet verdwijnen.’

‘Verdwijnen op kamp in groep 8? In mijn groep 8?’ Anglika hapte naar adem. ‘Is Mikkelt soms degene die moet verdwijnen?’

Aan de andere kant van de lijn bleef het stil.

‘Moet Mikkelt verdwijnen? Meester Langeworst?’

Anglika vertelde gejaagd hoe Mikkelt vandaag voor straf werd opgesloten in de kast bij directeur Mo en vervolgens in de kast bij juffrouw Roos in groep 4 te kijk was gezet. Over de pillen die hij sinds deze middag iedere twee uur moest slikken.

‘Ja,’ zei meester Langeworst langzaam, ‘dat betekent dat Mikkelt een van de genomineerde leerlingen is. Van de genomineerde leerlingen zal één leerling op het kamp moeten verdwijnen.’

Anglika’s hersenen draaiden op volle toeren. ‘U zegt: één van de genomineerde leerlingen?’

‘Ja, er worden ieder jaar drie leerlingen genomineerd die het slechtst gepresteerd hebben.’

‘Wie nog meer?’ Tegelijk schoten er twee namen door haar hoofd. Fobbian en Erik. ‘Zijn Fobbian en Erik de andere twee?’

‘Dat zou heel goed kunnen.’

Anglika beet zo hard op haar nagel, dat die begon te bloeden. Ze zoog het bloed weg, omdat ze de telefoon niet wilde neerleggen. ‘Wat gebeurt er eigenlijk in de kast van het kantoor van directeur Mo?’

‘De kast is een verhaal apart, juffrouw Engel.’ De stem van meester Langeworst klonk bijna fluisterend. ‘Directeur Mo wil met zijn school de Beste Resultaten behalen en heeft op een dag zijn lerarenteam bij elkaar geroepen. Elk jaar op onze teamdag voor docenten wordt dat verhaal in geuren en kleuren verteld. Alle leerlingen zijn dan verplicht vrij en krijgen een dubbele portie huiswerk mee, zodat ouders thuis kunnen ervaren hoe hard wij hun kinderen laten leren. Directeur Mo vertelt op die dag aan ons hoe vele jaren geleden juffrouw Hommels met een fantastisch nieuw idee kwam.’ Meester Langeworst probeerde de stem van directeur Mo na te doen.

‘Het is werkelijk een geweldig idee van juffrouw Hommels. We brengen de leerlingen die van het rechte pad dreigen af te raken heel simpel op het goede pad. We zetten hen aan het werk, zodat ze weten wat het betekent als je geen diploma’s hebt. We zorgen voor een geweldige taak voor de slechtste leerlingen. We laten hen de onderwereld uit de Griekse mythologie graven: Tartaros, zodat ze verlangen naar onze bovenwereld met zonlicht en de blauwe lucht. We laten hen op deze manier een voorbeeld zijn voor al onze leerlingen, die dan natuurlijk hun uiterste best zullen doen om uit de onderwereld te blijven.’

Anglika lachte niet.

‘Wilt u zeggen dat de kast in de kamer van directeur Mo naar een onderwereld leidt?’

‘Ja, juffrouw Engel, naar de onderwereld Tartaros uit de Griekse mythologie. Juffrouw Hommels houdt van geschiedenis en het meeste van de mythologie. Op onze teamdag vertelt ze na de inleiding van directeur Mo het verhaal van Tartaros en daarna deelt ze mee hoe ver de onderwereld onder onze school gevorderd is.’

*In de onderwereld van Tartaros
staan de zwarte bomen van de dood.
Even ver verwijderd van de aarde
als de aarde verwijderd is van de hemel.
Bewaakt door vrouwen met slangen op hun hoofd
in plaats van haar en met vleugels als vleermuizen.
Samen met Cerberus, de driekoppige hond.*

Anglika rilde. ‘Bent u er wel eens geweest? Ik bedoel in de onderwereld van onze school?’

‘Nee, juffrouw Engel, alleen kinderen passen in onze onderwereld en directeur Mo met zijn kleine postuur.’

‘En juffrouw Hommels dan?’

‘Die past er natuurlijk voor geen meter in. Directeur Mo heeft speciaal voor haar camera’s bevestigd, zodat ze boven de grond alles in de gaten kan houden.’

‘Waarom maakt u zich zorgen, als dat al vele jaren zo gaat, meester Langeworst?’

‘Omdat de onderwereld volgens juffrouw Hommels bijna klaar is.’

De wichelroede

De dag leek gewoon te beginnen. Anglika knoopte haar zwarte veterschoenen dicht, trok haar regenhuis aan omdat er regen was voorspeld en zette de vaart erin met haar fiets. Voorovergebogen om zo min mogelijk wind te vangen werd ze door de een na de andere auto ingehaald. Toen ze bijna bij De Beuk was hoorde ze luid getoeter. Het was de auto van meester Langeworst. Zag ze het goed? Naast hem zat juffrouw Roos, die naar Anglika bleef omkijken tot ze de volgende bocht om waren. Het voelde alsof er op haar gelet werd en dat kwam Anglika slecht uit, omdat ze vandaag haar drie wichelroeden meegenomen had. Met deze wichelroeden wilde ze onderzoeken waar de onderwereld precies gegraven werd en hoe groot de ondergrondse ruimte was. Omdat ze dat niet ondergronds kon onderzoeken, wilde ze het bovengronds doen.

En wat dan? Als je het gevonden hebt, wat kun je dan doen? vroeg haar stemmetje.

Anglika schudde haar hoofd heen en weer om het stemmetje uit te schakelen. De wichelroeden konden Anglika namelijk uitstekende aanwijzingen geven over de plek van de onderwereld. De L-roede had ze gemaakt van een ijzeren kleeftak. Met deze wichelroede kon ze de richting vaststellen waar ze heen moest lopen. Met haar Y-roede, gemaakt van een hazelaartak, kon ze bijzondere punten aanvoelen. Alleen moest ze er

wel voorzichtig mee zijn, omdat deze roede soms flink uitsloeg. Dan kwam het met een harde klap tegen haar borstkas. Als derde roede had ze een stok bij zich die binnen haar heksencoven hengel werd genoemd of dobber. De dobber gaf goed aan waar het diepste punt onder de grond was. Alleen was de dobber wel één meter lang. Ze had hem gemaakt van een twijg van een wilg. Je kon het van iedere boom maken, als de tak maar ongeveer een meter was en buigzaam. Van de dobber moest je het dikste gedeelte in je hand houden, dan merkte je vanzelf dat de hengelroede al licht op en neer bewoog.

De twee kleine wichelroeden zaten veilig in haar tas, maar de hengelroede stak eruit en had ze daarom gecamoufleerd met haar paraplu.

Anglika stapte af en zette haar fiets vlug in de fietsenstalling. Het regende pijpenstelen. Door de gaten in het dak vielen dikke druppels op haar capuchon. Ze vluchtte snel naar binnen.

Het leek alsof juffrouw Roos haar stond op te wachten. Haar ogen gleden naar Anglika's tas met de paraplu. 'Waarom heeft u een paraplu bij u als u een jas met een capuchon aan heeft, juffrouw Hendriks?' Zonder enig pardon pakte ze de paraplu uit de tas. Anglika voelde zich verstijven. De wichelroede-hengel viel uit haar tas. Juffrouw Roos raapte hem op.

'Wat is dit?'

Anglika zweeg.

'Wat is dit, juffrouw Hendriks?'

'Een stok, juffrouw Roos.'

Juffrouw Roos keek Anglika een paar seconden recht in haar ogen aan en zei toen met een afgemeten stem: 'U gaat mij toch niet vertellen, juffrouw Hendriks, dat u eigen strafmaatregelen wilt inzetten in uw klas?' Juffrouw Roos snoof. 'Dreigen met een stok is werkelijk

ongehoord. U bent hier nog geen week. Het enige dat u moet doen is lesgeven, de kruisjes noteren en de desbetreffende leerling doorverwijzen naar directeur Mo voor straf. Heeft u dat goed begrepen? Hij gaat over de strafmaatregelen. Hij alleen.' Juffrouw Roos boog de stok vervaarlijk tussen haar handen alsof ze wilde dat die zou breken, maar dat gebeurde niet. Boos zei ze dat ze hem straks aan directeur Mo zou geven en dat juffrouw Hendriks er nog wel van zou horen.

Anglika voelde zich draaierig worden. Het was alsof ze alle gezichten van de docenten tegelijk zag. Meester Gerwald de Grote met zijn grote neus, juffrouw Mislukt Hoofd met haar scheef geknipte kapsel, juffrouw Voorpoot, Dikke Holbewoner, de namen flitsten door haar hoofd. Het was alsof ze ook haar bijnaam door het schoolgebouw hoorde fluisteren: *juffrouw Heks, Heks*. Alleen was dat geen bijnaam, dat was ze echt. Ze voelde zich onpasselijk worden van de stank van de verstopte toiletten. Waarom had ze zich niet aan haar eigen plan gehouden? Eerst de beste juf worden. Gewoon lesgeven, de leerboeken volgen met de opdrachten. De leerlingen laten oefenen, oefenen en nog eens oefenen. Ze had zoveel gehad aan het gesprek met meester Langeworst, daar had ze weken mee vooruit gekund, maar wat deed zij? De onderwereld had haar niet meer losgelaten. Ze had haar wichelroeden meegenomen, maar het enige dat ze nu bereikt had was dat juffrouw Roos haar zwart ging maken bij directeur Mo, die ze juist te vriend wilde houden om geen argwaan te wekken.

Anglika sloot de deur van haar lokaal. De leerlingen keken allemaal naar haar. Haar ogen zochten Mikkeltje. Waar was hij? Ze liep naar haar bureau en pakte zijn pillenflesje. Het was leeg!

Anglika keek om zich heen. Niet alleen Mikkkel was er niet. Ook Fobbian en Erik zaten niet in de klas.

Anglika probeerde haar stem rustig te laten klinken. 'Weet iemand waar Mikkkel, Fobbian en Erik zijn?'

Niemand van de leerlingen stak een vinger omhoog. Te laat komen betekende zeker straf. Niemand mocht ongevraagd tijd van het beuken afsnoepen. Anglika las de kleine lettertjes op het etiket van het pillenflesje:

*Bij overmatig gebruik direct de dokter
waarschuwen.*

Ze herinnerde zich dat Mikkkel een afwezige blik had, maar verder voorbeeldig werkte. Zonder tegensputteren had hij de pillen geslikt. Om drie uur ging de bel en kon hij door zijn onberispelijke gedrag zelfs als eerste de klas verlaten. Anglika voelde een tegenstrijdig gevoel: weerzin tegen de pillen, maar de rust was een verademing.

Haar ogen dwaalden over de klas, over de lege tafel van dikke Fobbian en die van domme Erik. Anglika voelde zich koud en warm tegelijk worden.

De deur van het lokaal ging open. Het was directeur Mo met pal achter hem conciërge Van den Heuvel.

'Juffrouw Hendriks,' begon directeur Mo plechtig, 'we hebben telefonisch bericht gekregen van de ouders van Erik en Fobbian en de opa van Mikkkel. Uw leerlingen zijn sinds gistermiddag niet meer thuis geweest. Om tien uur 's avonds is de politie ingeschakeld. Zojuist heeft de politie met onze school contact opgenomen. De politie wil u ook spreken.'

'Mij?' vroeg Anglika verbaasd.

'De inspecteur wacht op u in mijn kantoor.' Alsof hij haar gedachten kon lezen zei directeur Mo dat conciërge Van den Heuvel in de klas zou blijven tot ze terugkwam van het verhoor door de politie.

Even wilde ze dat ze kon toveren. Heksen uit sprookjes konden zichzelf tenminste onzichtbaar maken, naar een andere plek verdwijnen, de politieagenten laten verdwijnen of hen omtoveren in ongedierte. Of was dit een kans? Misschien moest ze de politie vertellen van de vreemde kasten, de pillen en de onderwereld. Maar wat zou er gebeuren als ze dat zei? Zouden ze haar wel geloven? En als ze haar niet zouden geloven? Wat zou er dan met haar gebeuren? Zou ze van school gestuurd worden? Zou iemand ooit een einde aan deze verschrikkelijke school maken als zij er niet was?

Anglika liep het kantoor van directeur Mo in. Bij het raam met de neergelaten luxaflex zag ze het silhouet van de politieman.

Directeur Mo kuchte. 'Dit is juffrouw Hendriks, sinds deze week mijn invalkracht voor groep 8.'

Het silhouet kwam los van de luxaflex en gaf Anglika een hand. Hij trok aan de punten van zijn snor. Zijn dunne zwarte haar was over één kant gekamd om de kale plek op zijn schedel te bedekken.

'Mijn naam is inspecteur Gittar. Wij willen graag zoveel mogelijk van u horen over gisteren en over uw verdwenen leerlingen. Het is interessant dat u nieuw bent op deze school. Erg interessant. Dan zijn u misschien wel dingen opgevallen die de andere leerkrachten niet meer opvallen.'

Directeur Mo keek Anglika strak aan en daarna naar de hoek waar haar stok stond. Anglika kon zijn blik gemakkelijk vertalen in:

Als jij je mond opendoet over mijn school, doe ik mijn mond open over jou en ik kan het jou op dit moment veel moeilijker maken dan jij mij.

Anglika slikte haar twijfels weg.

‘Mogen wij van uw kantoor gebruik maken, zodat ik juffrouw Hendriks alleen onder vier ogen kan spreken?’ vroeg inspecteur Gittar. ‘En zou u misschien een stoel voor juffrouw Hendriks kunnen halen?’

Directeur Mo knikte en spoedde zich weg. Niet dat inspecteur Gittar op de stoel wachtte. Hij vuurde gelijk zijn vragen op juffrouw Hendriks af.

‘Is u iets opgevallen aan de school?’

Anglika schudde haar hoofd. ‘Niet in het bijzonder, behalve dat het erg vervallen is, maar daarom krijgt de school over anderhalf jaar een nieuw gebouw.’

‘Hoe denkt u over uw directeur?’

‘Directeur Mo is een zeer gedreven man,’ antwoordde Anglika. ‘Hij stelt alles in het werk om de leerlingen zo goed mogelijk te laten presteren.’

‘En hoe doet hij dat dan?’ vroeg inspecteur Gittar.

‘School de Beuk staat voor de beuk erin, hard werken. Werken gaat vóór de pauzes. Als iets niet af is hebben de leerlingen altijd nog de pauzes om het wel af te kunnen maken. U weet dat alles draait om goede Cito-scores.’

Inspecteur Gittar knikte. ‘Dat klinkt hetzelfde als op andere scholen, juffrouw Hendriks.’ Gelijk stelde hij alweer de volgende vraag. ‘Hoe zijn de docenten op deze school? Is iets in hun gedrag u opgevallen?’

Anglika schudde haar hoofd.

‘En uw leerlingen Mikkelt, Fobbian en Erik?’

Daar wilde Anglika wel iets over vertellen. Van Mikkelt en Fobbian kon ze nog wel begrijpen dat die twee samen kattenkwaad zouden hebben uitgehaald, want dat waren vrienden en in de laatste plaats brave-riken, maar van Erik kon ze het niet goed begrijpen.

‘Directeur Mo zegt dat Erik de domste van de klas is,’ zei inspecteur Gittar en streek met zijn hand over zijn dunne haar. ‘Misschien heeft hij zich wel op sleeptouw laten nemen, denkt u niet?’

Anglika knikte instemmend. 'Ja, dat zou kunnen. Ik heb helaas ook moeten constateren dat Erik nogal dom is.'

De inspecteur gaf haar een hand. 'Dank u wel, juffrouw Hendriks, dat is het voor vandaag.'

'Voor vandaag? Wilt u dan nog meer van mij weten?'

Onder het bureau van directeur Mo klonk gepiep. Inspecteur Gittar keek verstoord. 'Wat is dat?'

'Ratten, inspecteur Gittar. Directeur Mo is pas vader geworden van een tweeling en nu wil zijn vrouw geen ratten meer in huis. Hij zorgt ervoor zoals hij voor zijn leerlingen zorgt.'

Inspecteur Gittar hurkte neer bij de kooi: 'Ratten?' en haalde zijn vinger langs de tralies om de ratten tevoorschijn te lokken.

Toen Anglika terugkwam in de klas moest conciërge Van den Heuvel direct weer verder met zijn eigen werk.

'Ging het gesprek goed?' vroeg hij nog even meelevend... en zachtjes zodat alleen Anglika hem kon verstaan: 'Scholen zijn niet gericht op kinderen die te veel afwijken. Het is makkelijker om moeilijke kinderen te laten verdwijnen.' De conciërge liep naar de gang waar de stank hem alweer tegemoet kwam.

Het voelde bijna vreemd hoe rustig de ochtend verliep. Was het dan toch waar dat als er geen moeilijke kinderen in de klas zaten de leerlingen beter door de lesstof konden komen? Of waren de leerlingen nu bang en hielden ze zich daardoor rustig?

Vandaag kwam er een andere overblijfmoeder, de moeder van Arjan. Anglika was benieuwd of zij beter orde kon houden. In ieder geval was ze ruim op tijd en zag ze er stoer uit in haar rode wijde broek en gym-schoenen. Ze stak haar hand omhoog als begroeting, pakte de map met namen en las luid en duidelijk achter elkaar de namen op.

Zachtjes sloot Anglika de deur achter zich en liep door de kale gang. Het ene na het andere klaslokaal ging open om de overblijfmoeders en een enkele vader binnen te laten, zodat de docenten naar de lerarenkamer konden gaan. Het kantoor van directeur Mo was leeg. Hij had vanmiddag een vergadering buiten de deur. Leerlingen met teveel kruisjes konden morgen naar hem worden doorgestuurd. Juffrouw Roos was met hoofdpijn naar huis. Meester De Grote had de tussendeur van het lokaal van juffrouw Roos en zijn eigen lokaal opgezet om de twee klassen tegelijk in de gaten te kunnen houden.

Meester Langeworst liep met grote stappen zijn lokaal uit. Ze botsten bijna tegen elkaar op. Anglika bloosde.

‘Wilt u, zullen we...,’ stotterde Anglika.

‘Wat zou u graag willen, juffrouw Engel?’ vroeg meester Langeworst met een brede glimlach.

Anglika wees naar buiten: ‘Het is niet iets leuks, maar iets ernstigs, meester Langeworst, waar ik u over wil spreken.’

Meester Langeworst pakte zijn jas en liep snel met haar mee.

‘Er gaat iets helemaal fout hier,’ barstte ze buiten los. ‘U had het over de slechtste leerling die met kamp moet verdwijnen? Er zijn nu drie leerlingen uit mijn klas verdwenen. Mikkkel, Fobbian en Erik. Ze zijn gistermiddag niet meer thuisgekomen en de ouders hebben ‘s avonds de politie gebeld. Inspecteur Gittar heeft mij verhoord vanmorgen, maar ik heb niks losgelaten.’

‘Niks losgelaten?’ Meester Langeworst bleef abrupt staan en keek Anglika strak aan. ‘Niks losgelaten?’

‘Nee, niks.’

‘Misschien was dat juist wel het goede moment geweest om vrijuit te spreken. Misschien was het wel het moment waar ik op heb gewacht.’ De stem van

meester Langeworst klonk verwijtend. 'Waarom heeft u niets gezegd?'

Anglika voelde zich warm worden. 'Mijn stok stond in het kantoor van directeur Mo.'

'Uw stok?'

Anglika legde uit dat haar stok in het kantoor stond tijdens het verhoor, omdat juffrouw Roos de stok uit haar tas had gehaald. De blik van directeur Mo was duidelijk geweest:

*Als jij mijn systeem verraadt, verraad ik jouw
strafmaatregelen met de stok.*

Anglika keek meester Langeworst verontschuldigend aan.

'Heeft u die stok echt meegenomen als strafmaatregel?'

Anglika schudde haar hoofd. 'Nee, natuurlijk niet.'

'Maar waarom neemt u dan een stok mee naar school? Dat is toch vragen om moeilijkheden?'

'Het is geen gewone stok,' antwoordde Anglika zacht, 'het is een wichelroede.'

'Een wichelroede? Zo'n stok waar je van alles mee kunt opsporen? Wat wilt u dan opsporen?'

'De onderwereld die de leerlingen aan het graven zijn.' Anglika wilde dat ze haar woorden kon inslikken toen ze zijn boze blik zag.

'Die ligt ergens onder onze school en wij kunnen er niet in. Wat heeft u eraan als u het vindt? Bovendien heeft u zelf gezegd dat u geen echte juf bent. Als u niet door de mand wilt vallen moet u voorzichtig zijn! En wat doet u? Een stok meenemen naar onze school? Voor u het weet bent u de hoofdverdachte en wordt u meegenomen door de politie. Dan kunt u ons zeker niet helpen, juffrouw Engel.'

Anglika boog haar hoofd.

‘Laten we proberen uw verdwenen leerlingen zo snel mogelijk te vinden. Laten we onze conciërge, ME, erbij betrekken. Hij werkt hier al zeven jaar en kent de school en de leerlingen veel beter dan wij samen.’

Anglika’s hart maakte een vreugdesprongetje. Als deze twee mannen haar wilden helpen moest het goed komen.

‘Ik ken hem niet alleen als collega,’ ging meester Langeworst verder, ‘onze conciërge is net als ik boogschutter. We komen elkaar weleens tegen op middeleeuwse kampementen. Ik weet zeker dat wij hem in vertrouwen kunnen nemen.’

Anglika hoorde nauwelijks wat meester Langeworst nog meer vertelde.

‘Het beuksysteem is doorgedraaid juffrouw Engel. Het is honderd jaar oud en aan vernieuwing toe. We hebben nu meer nodig dan arbeiders die kunnen lezen en rekenen om in fabrieken te kunnen werken. Onze kinderen kunnen veel meer, maar we stoppen nog steeds zoveel mogelijk leerlingen in een lokaal waar ze vooral rustig en geconcentreerd taal en rekenen moeten leren. Voor kinderen die veel energie hebben en druk zijn hebben ze pillen uitgevonden.’

Anglika schrok toen ze meester Langeworst *pillen* hoorde zeggen. Gelijk dacht ze aan het lege pillenflesje op haar bureau en pakte het flesje uit haar zak. ‘Meester Langeworst, dit flesje kreeg ik van juffrouw Roos met de opdracht dat Mikkeltje onder schooltijd iedere twee uur twee pillen moest slikken. Gisteren was het flesje nog helemaal vol. Er waren nog maar twee pillen uit. Vanmorgen was het flesje leeg.’

Meester Langeworst fronste zijn wenkbrauwen.

‘Laten we geen tijd verliezen, juffrouw Hendriks, we moeten de jongens zo snel mogelijk terugvinden. Ik stel voor dat we vanmiddag verder overleggen met ME erbij. Als de school uit is.’

Volgens het rooster was het 's middags tijd voor een uurtje geschiedenis. Anglika had het geschiedenisboek de dag ervoor meegenomen naar huis om zich voor te bereiden, maar hoefde er niet lang over na te denken. Ze zag haar kans schoon om over de hekserij te beginnen. Het klaslokaal was tenslotte haar terrein en van niemand anders. Ze wachtte tot alle boeken waren opgeborgen in de laatjes met de schriften en de pennen. Op het bord schreef ze haar naam, zoals Mikkel die had opgeschreven, en kraste de middelste letters door.

H E ~~XXXXXX~~ K S

De leerlingen staarden verbaasd naar het bord.

Anglika draaide zich om.

‘Ziezo. Vandaag gaan we het hebben over de geschiedenis van de heksen. Wie waren heksen?’

Bram stak zijn vinger op. ‘Gaan we het niet over de middeleeuwen hebben, juffrouw Hendriks?’

‘Jawel, Bram,’ antwoordde Anglika, ‘ik neem jullie mee naar een zwarte bladzijde uit de geschiedenis: van de middeleeuwen tot de 17e eeuw, over de heks. Wat weten jullie over heksen? Was het een man of een vrouw?’

‘Een vrouw, juffrouw Hendriks,’ antwoordde een van de meisjes.

‘Vrouwen én mannen,’ corrigeerde Anglika haar. ‘Het waren vrouwen en mannen die zich bezighielden met magie. Ja, wat wil jij zeggen?’ Anglika gaf de beurt aan Adriaan.

‘Mannen worden toch tovenaars genoemd, juffrouw Hendriks?’

‘Vandaag de dag worden mannen in sprookjes tovenaars genoemd, Adriaan, maar toen waren er veel verschillende vormen van magie en er waren meerdere namen voor de verschillende magiërs. Op een gegeven ogenblik werd iedereen die zich met magie bezighield door de Rooms-katholieke Kerk heks genoemd.’

‘Oh,’ zei Adriaan en sloot zijn mond.

‘Er waren veel mislukte oogsten en ziektes zoals de pest: de zwarte dood. Een op de drie mensen ging dood. Men geloofde dat de duivel de wereld wilde vernietigen. En wie hielp de duivel?’ Anglika wachtte het antwoord niet af. ‘Precies, de heksen met hun magische krachten! Ze dachten dat heksen hagelbuien konden toveren om de oogsten te laten mislukken en mensen ziek konden maken, zodat ze doodgingen. Maar er werden ook mensen beschuldigd van hekserij die helemaal niets met magie te maken hadden. Dat kwam omdat heksen gemarteld werden en zo gedwongen werden om namen van andere heksen te noemen. Ook als iemand jaloers was of bang voor iemand en zei dat diegene een heks was, dan was dat een handige manier om van iemand af te komen. Volgende vraag. Wie weet wat magie is? En dan bedoel ik niet de toverij in sprookjes waarin prinsen omgetoverd worden in kikkers. Ik bedoel echte magie, want natuurlijk verandert geen enkele kikker in een prins ook al wordt hij door honderd prinsessen gekust.’ Anglika keek de klas rond, maar niemand stak zijn vinger op. ‘Magie is iets veranderen op een natuurlijke manier. Als je niet goed begrijpt hoe dat kan lijkt het magisch! Zo vonden de mensen in de middeleeuwen kruiden magisch, omdat daarmee zieke mensen beter gemaakt konden worden. Maar jullie,’ Anglika’s ogen begonnen te glinsteren, ‘kunnen ook iets magisch. Met de Magie van Energie kun je alles bereiken wat je wilt. Bijna alles. Als je je uiterste best ergens voor doet, al je energie stopt in

wat je wilt bereiken, kun je het ook bereiken.’ Anglika haalde tevreden diep adem.

‘Dus heksen bestaan niet, juffrouw Hendriks?’

‘Uh,’ zei Anglika, ‘vroeger bestonden er geen heksen, maar nu wel. Vroeger was heks eigenlijk een scheldwoord voor allerlei magiërs, maar nu noemen sommige mensen zichzelf wel zo.’ Ze keek op de klok en schrok. Het was hoog tijd voor andere zaken. Ze hoorde het gesputter van haar leerlingen, omdat ze meer wilden weten. Dat was mooi, maar er was nu geen tijd meer voor het inwijden van haar leerlingen in de waarheid over de hekserij.

‘Genoeg voor vandaag, kinderen. Directeur Mo heeft aangegeven dat we het moeten hebben over het kamp voor groep 8.’

Anglika sloeg de map met *KAMP* open.

‘Jullie gaan dit jaar naar Texel.’

Er klonk gelach.

‘Wat valt er te lachen?’

‘Groep 8 gaat toch ieder jaar naar Texel, juffrouw Hendriks.’

Het was het enige moment dat de leerlingen moesten lachen.

Anglika noemde de datum dat ze zouden vertrekken. ‘Zaterdag over twee weken om zes uur ‘s ochtends. Om zes uur?’ Anglika keek verbaasd van de map naar de klas. ‘Met de fiets? Om zes uur ‘s ochtends naar Texel?’

‘Ja, juffrouw Hendriks, we gaan met de fiets. Daarom gaan we zo vroeg. Het is goed voor onze conditie, zegt directeur Mo.’

Anglika knikte instemmend. ‘Ja, natuurlijk is het goed voor je conditie, maar hoe doen jullie het dan met je bagage? Hm, je mag niet meer meenemen dan dat je zelf kunt dragen. Hoe zit het dan met je slaapzak en kussen?’

‘De slaapzak kan achterop en onze andere spullen moeten in een rugzak, juffrouw Hendriks. We maken een kussen van onze jas. We hebben geen pyjama nodig, omdat we in onze kleren slapen. Een van de docenten rijdt met een fietskar mee en daar gaat het eten in voor het survivalkamp.’

‘Survivalkamp?’

‘Het is geen gewoon kamp, juffrouw Hendriks, het is een survivalkamp,’ legde Adriaan haar uit. ‘Bij het kampvuur wordt bekend gemaakt wie van de drie genomineerde kinderen zal moeten verdwijnen, maar nu Mikkelt, Fobbian en Erik verdwenen zijn wordt dat lastig.’

‘Pak jullie taalboek maar weer,’ zei Anglika. Uren aan het werk met taal en rekenen was beter dan praten over een strafkamp. Kom op Anglika, *survivalkamp*, verbeterde ze zichzelf.

‘Het kan niet waar zijn,’ barstte Anglika los. ‘Het afscheidskamp moet toch het hoogtepunt van de basisschoolperiode zijn? Op De Beuk is het hoogtepunt dat er een kind verdwijnt! En al voordat het kamp begint zijn de drie genomineerde leerlingen uit mijn klas verdwenen. Wat is er hier in vredesnaam aan de hand?’

ME keek ongerust om zich heen. ‘Sst, zachtjes.’

Het klaslokaal van Anglika was leeg. De deur was dicht. Voor wie zouden zij zachtjes moeten doen?

Plotseling ging de deur open. Zonder kloppen stapte juffrouw Hobbema met haar mislukte hoofd het lokaal binnen.

Anglika vond de bijnamen verschrikkelijk en nam het zichzelf kwalijk dat die eerder in haar hoofd zaten dan de echte namen van de docenten. Ze probeerde dan ook zo aardig mogelijk te doen naar haar collega, hoewel ze eigenlijk best goed begreep waarom de kinderen haar Mislukt Hoofd noemden. Het haar was

zogenaamd modieus scheef geknipt. En als ze probeerde te glimlachen was het ook nog eens met een vertrokken glimlach, nog schever dan haar kapsel. Het was alsof ze alles en iedereen met het ene oog, dat niet bedekt werd door de scheve pony, scherp in de gaten hield.

‘Mag ik weten waarom jullie bij elkaar zijn?’ vroeg ze zonder een poging te doen om haar stem vriendelijk te laten klinken.

‘O jawel,’ antwoordde meester Langeworst voordat Anglika antwoord kon geven, ‘we zijn het kamp aan het voorbereiden. Ik ga toch dit jaar mee?’

Mislukt Hoofd knikte.

‘Nou, het leek mij een goed idee om onze invalkracht van groep 8 te vragen naar haar ervaringen met de groep nu, zodat we ons voordeel er mee kunnen doen.’

De ogen van Mislukt Hoofd flitsten heen en weer tussen meester Langeworst, ME en Anglika.

‘En wat doet conciërge Van den Heuvel dan hier? Hij gaat toch niet mee?’

Meester Langeworst haalde zijn schouders op. ‘Hij wil al jaren graag mee op kamp en vond het leuk om mee te denken.’

‘Directeur Mo bepaalt wie er meegaan,’ siste Mislukt Hoofd, ‘en kamp is niet bedoeld om leuk te zijn. We hebben afgesproken dat er alleen in teamverband met directeur Mo erbij over het kamp wordt gepraat. Dit is een verboden bijeenkomst.’

Anglika voelde haar maag samentrekken.

Meester Langeworst haalde zijn wenkbrauwen op en probeerde Mislukt Hoofd te overtroeven. ‘Wat zegt u, juffrouw Hobbema? Een verboden bijeenkomst? Het kamp is de belangrijkste activiteit die leerlingen nooit mogen vergeten. Wij proberen daar nog beter invulling aan te geven. Wij proberen opdrachten te bedenken, zodat onze leerlingen in het voortgezet onderwijs ook

op het rechte pad blijven. Voor de Beste Resultaten in hun verdere leven.'

Mislukt Hoofd keek nijdig van Anglika naar meester Langeworst en ME. 'Ja, het kamp is zeker de afsluiting waar voor altijd aan teruggedacht wordt,' zei ze en pakte de deurkruk stevig beet. 'Ik zal hier rapport over uitbrengen bij directeur Mo, dat u het weet.' Ze draaide zich om en trok met een harde klap de deur achter zich dicht. Haar hakken klikten driftig over de tegels de stenen trap af.

'We kunnen hier niet praten,' zei Anglika. Meester Langeworst en ME knikten instemmend.

'Maar waar dan wel?' vroeg ME.

'In het bos,' antwoordde Anglika zonder nadenken. De twee mannen keken haar verbaasd aan.

'In het bos?' herhaalden meester Langeworst en ME tegelijkertijd.

'Bij volle maan zeker?' grapte ME.

'Nee, het liefst bij een wassende maan,' zei Anglika op een serieuze toon, 'en bij voorkeur op een zaterdag.'

Nu keken de twee mannen haar zo vragend aan dat Anglika besloot dat ze het beter kon uitleggen.

'Als je iets wilt opbouwen kan dat het beste bij een wassende maan. Een maan die groeit. Het liefst op een zaterdag. De zaterdag gaat in onze oude natuurreligie over leven, bouwen en bescherming.'

Meester Langeworst en ME zwegen. Alleen het tikken van de klok was hoorbaar in het lokaal.

'Ik ben een heks,' zei Anglika zacht.

Meester Langeworst doorbrak de stilte. 'Dat verklaart een hoop. Nu begrijp ik het.'

Anglika slikte. Ze had haar geheim verraden. Bracht ze haar heksencoven daarmee niet in gevaar? Ze hoorde de verwijtende stem van haar moeder al in haar oren.

Onwillekeurig bracht ze haar handen naar haar hoofd Meester Langeworst pakte haar handen en

bracht ze weer naar beneden.

‘Waar en hoe laat?’

‘Kent u het Eikenbos? Zo noem ik het bos waarin allemaal eiken staan.’

‘U bedoelt het bos van Staatseinde?’

‘Ja, daar. Zaterdag. Bij de ingang. Dan neem ik u mee naar de *Cirkel van Kracht* in het bos. Daar praten we verder. Kan ik u vertrouwen?’

‘Dat moet u niet vragen. Bij ons is uw geheim veilig, toch ME?’

Anglika keek in de eerlijke ogen van meester Langeworst en ME en slaakte een zucht van opluchting.

De twee mannen verlieten het lokaal. Meester Langeworst keek nog een keer om. Het voelde alsof ze hem al heel lang kende, misschien zelfs al in een eerder leven was tegengekomen. Anglika glimlachte. Ze wist zeker dat ze conciërge Van den Heuvel vanaf nu ME zou noemen. De conciërge was een groot man. Mount Everest was een mooie bijnaam. Als vanzelf ging haar hand omhoog voor een groet.

Nadat de twee mannen verdwenen waren kwam Mislukt Hoofd weer binnen zonder te kloppen.

‘U denkt toch niet dat u als nieuwkomer gelijk alles naar uw hand kunt zetten op onze school? Weet u wel hoe lang ik hier al werk?’

Anglika schudde haar hoofd.

‘Bijna zesentwintig jaar, juffrouw Hendriks, zesentwintig jaar! Op een en dezelfde basisschool. Deze school. De Beuk. Alleen juffrouw Roos werkt hier langer. En u? Hoeveel jaar geeft u al les?’

Anglika voelde zich in de hoek gedreven. Hier had ze niet op gerekend, maar Mislukt Hoofd ging door.

‘Hoe lang bent u al op onze school? Een paar dagen!’

‘Lang genoeg om een bijnaam te hebben,’ antwoordde Anglika.

‘En die is?’ vroeg Mislukt Hoofd plotseling nieuwsgierig.

Anglika ging achter haar bureau zitten en verdween achter de stapel boeken en werkschriften.

‘Weet u uw bijnaam, juffrouw Hobbema?’

Ze hoorde Mislukt Hoofd minachtend snuiven. ‘Ik wil het niet weten. U wel?’

‘Mij noemen ze Heks en u noemen ze Mislukt Hoofd. Een fijne school waar u op werkt, vindt u niet? En dat al bijna zesentwintig jaar lang. Waarom klopt u niet als u binnenkomt?’ Het was eruit voor ze er erg in had. Ze hoorde Mislukt Hoofd boos weglopen en de deur achter zich dichtslaan met de woorden dat ze nog wel van directeur Mo zou horen.

Anglika pakte het bovenste schrift van de stapel en begon te strepen in de taalopdrachten. Ze dacht aan haar wichelroede in het kantoor van directeur Mo. Het was gevaarlijk om nog onderzoek te willen doen met de wichelroede naar de onderwereld. Anglika stopte haar spullen in de tas en deed de lichten van het lokaal uit om naar huis te gaan.

Mislukt Hoofd zat nog na te kijken in haar lokaal en keek onder de scheve pony Anglika met één oog waar-
schuwend aan.

Anglika kneep bij de wc’s haar neus dicht en liep de lelijke stenen trap af. Hoe later op de dag, hoe meer de wc’s stonken. Bah. Ze keek om de hoek van het kantoor van directeur Mo. Niemand.

Snel ging ze naar binnen, pakte de hengelroede en stopte hem onder haar lange jas. Ze zou de wichelroede omruilen voor een gewone stok. Dat was beter dan dat directeur Mo erachter zou komen dat het een wichelroede was. Ze herinnerde zich maar al te goed zijn woorden op haar eerste werkdag: over zijn naam Mo die magie betekent, maar dat hij niets van magie wil weten. Anglika beseftte dat ze onmogelijk kon fietsen

met de lange wichelroede onder haar jas. Met één hand haalde ze onhandig de fiets van het slot.

‘Gaat het?’ hoorde ze een schorre stem naast zich.

Het was meester De Grote. Van dichtbij begreep ze nog beter waarom de leerlingen hem Grote Gok noemden. Hij had inderdaad een heel grote neus en die stak hij nu in haar zaken.

‘Ja hoor,’ antwoordde Anglika, ‘het gaat prima, dank u wel.’

‘Mooi.’ Meester De Grote haalde zijn neus op. ‘Sorry, juffrouw Hendriks, maar mijn moeder zei altijd dat je beter je neus kunt ophalen dan snuiten.’

‘Daar heeft uw moeder gelijk in,’ glimlachte Anglika. ‘Geeft uw moeder u ook Leverkruid bij verkoudheid? En voor hoest een drankje met Bloedwortel, azijn en honing?’ Oh, nu deed ze het alweer, ze praatte haar mond voorbij alsof het de gewoonste zaak van de wereld was om over heksenrecepten te praten.

Natuurlijk haalde de moeder van meester De Grote de standaard hoestdrankjes bij de drogist, maar tot haar verbazing keek meester De Grote haar verheugd aan.

‘Ja, dat is precies wat mijn moeder altijd voor mij klaarmaakte.’ Hij haalde nogmaals zijn neus op. ‘Mag ik een stukje met u meefietsen?’

‘Uh,’ aarzelde Anglika, ‘ik moet nog even naar de drogisterij hier om de hoek. Dat kleine stukje loop ik.’

Meester De Grote begon te lachen. ‘U gaat toch niet beweren dat u de beste recepten kent, maar drankjes en poeders gewoon bij de drogist haalt?’

Anglika lachte vriendelijk met hem mee. ‘Nee, meester De Grote, natuurlijk niet.’ Ondertussen liep ze een beetje onhandig met de fiets aan één hand door naar de drogist. Meester De Grote bleef onverstoorbaar naast haar lopen en praatte aan één stuk door. Plots bleef ze staan. Meester De Grote keek haar verbaasd aan.

‘Ik ben er, meester De Grote. Hier is de drogist.’

‘Oh ja. Uh, noemt u mij alstublieft Gerwald, juffrouw.’

Anglika probeerde een glimlach tevoorschijn te toveren. ‘Doet u vooral de groeten aan uw moeder.’

‘Dat kan helaas niet meer, juffrouw Hendriks, mijn moeder is vorig jaar gestorven. Ik hoop iedere dag dat ze terugkomt. Ik kan niet zonder haar. Om u de waarheid te zeggen doet u mij aan mijn moeder denken. Als ik zie hoe weinig moeite u doet om uw schoonheid te bena-drukken, dan vind ik u, hoe zal ik het zeggen, zo puur. Dat was mijn moeder ook.’

Anglika voelde dat ze rood werd, dit gesprek ging beslist de foute kant op.

‘Wat weet u over de onderwereld?’ Het was eruit voor ze er erg in had.

‘Hoe bedoelt u, juffrouw Hendriks?’

‘De onderwereld, meester De Grote, die gegraven wordt door de slechtst presterende leerlingen. Wat weet u daarvan?’

Er gleed een donkere wolk over het gezicht van meester De Grote. Hij haalde zijn neus op. ‘Alleen maar wat wij allemaal weten, juffrouw Hendriks, het is voor hun eigen bestwil.’

‘Weet u waar de onderwereld ligt?’

‘Ergens onder onze school, maar niet precies waar. Alleen kinderen kunnen daar komen en directeur Mo natuurlijk, omdat hij niet groter is dan de grootste belhamel. Ik ben er nooit geweest en zou er ook niet willen komen. Directeur Mo weet wat hij doet.’ Meester De Grote stapte op zijn fiets en ging er met een flinke vaart vandoor. Er was geen sprake meer van een treuzelende man. Hij was de hoek om voor ze het wist.

Anglika haalde de wichelroede onder haar jas vandaan en stopte hem in haar tas. Voor de zekerheid ging ze de drogist binnen om zeep te halen. Gewone zeep en gewone shampoo.

Vrijdag de 13^e

Anglika vond het jammer dat de leden van haar heksencoven niet op vrijdag de 13^e bij elkaar kwamen. Dan zou vrijdag de 13^e zeker een gelukkige dag zijn in plaats van de ongeluksdag, zoals hij door bijna iedereen genoemd werd. Ze dacht aan alle mensen die op vrijdag de 13^e niet onder een ladder durven door te lopen en in paniek raken als ze een zwarte kat zien. Eigenlijk was het best bijzonder dat mensen zoveel waarde hechten aan een bijgeloof dat nooit was bewezen en dat ze zo huiverig waren voor de hekserij die zich richt op het goede. Haar Boek der Schaduwen begon niet voor niets met:

Doe wat je wilt, maar richt je op het goede.

Dat was logisch, want wie kwaad doet krijgt volgens de heksenleer drie keer zoveel kwaad terug op z'n bordje. Anglika had veel zin om naar school te gaan. Ze was uitgerust en had nieuwe krachten opgedaan. Ze voelde zich niet langer meer alleen staan nu ze steun kreeg van meester Langeworst en ME. Morgen was het zaterdag. Een zaterdag met een wassende maan. Ze wilde in het bos krachten oproepen om de verdwenen jongens terug te vinden en de school te zuiveren van het kwaad. Toen schoot opeens als een flits de grote neus van meester De Grote door haar hoofd. Anglika kreeg het er warm

van. Wat moest ze met hem aan? Maar niet aan denken. Waar je niet aan denkt bestaat niet, zei haar moeder altijd. Zo kun je iemand toch een beetje wegtoveren, maar of het zou lukken om die grote neus uit haar gedachten te laten verdwijnen?

Anglika beseftte dat ze er inmiddels bijna een hele schoolweek op had zitten. Het lukte haar goed om de leerlingen met hun boeken aan het werk te zetten. Het lukte haar ook om al het werk na te kijken. Ze had het ritme goed onder de knie. Ze merkte dat ze zelfs begon te zingen op de fiets.

Je kunt niet zingen, laat het dan ook, hoorde ze de stem van haar moeder door haar hoofd. Gelukkig gingen de kinderen eerst op kamp voordat ze met de musical aan de slag moesten. Ze had nog tijd genoeg voor de musical.

Ja, wel tijd genoeg voor de musical, maar waar zijn Mikkel, Fobbian en Erik? Zouden hun ouders nu net zo vrolijk zijn als jij?

Hou op, hou op. Anglika probeerde het stemmetje in haar hoofd te laten zwijgen. *Mikkel heeft geen ouders, alleen een valse opa. En de ouders van Fobbian zullen niet veel beter zijn als je zijn gedrag ziet.*

En Erik dan?

‘Stop!’ riep Anglika hardop. Ze keek om zich heen of iemand haar gehoord had, maar er was gelukkig nog niemand op straat.

Heeft Erik misschien wel liefdevolle ouders die vannacht niet hebben kunnen slapen?

Het stemmetje joeg haar voort naar de school met de kasten, de onderwereld, de pillen en het strafkamp.

Hijgend stond ze voor de deur en liep onder de ladder door die tegen het raam van haar lokaal stond.

‘Pas op, juffrouw Hendriks, we hebben lekkage en ruitbreuk,’ klonk de stem van ME boven haar. ‘Heeft u

soms de ramen open laten staan? Het glas is eruit-gewaaid. Ik ben de ramen aan het dichtspijkeren.'

Anglika liep snel de school binnen naar haar lokaal. Eén raam was al dichtgespijkerd. ME was met het tweede raam bezig. Anglika zuchtte. Ze geloofde niet in de ongelukken van vrijdag de dertiende, maar het was wel een mooi toeval om er met de leerlingen over te kunnen praten.

'De ruiten zijn vannacht kapot gewaaid. Wie weet wat voor dag het is vandaag?' begon Anglika de les.

'Vrijdag de dertiende, juffrouw Hendriks.'

'Heel goed! Wie gelooft dat vrijdag de dertiende ongeluk brengt?'

Enkele leerlingen staken hun hand omhoog.

'We hebben toch kapotte ruiten, juffrouw Hendriks?'

'Ja,' zei Anglika, 'het is vrijdag de dertiende en we hebben kapotte ruiten, maar was dat niet gebeurd als het vandaag de twaalfde was geweest of de veertiende? Het is bewezen dat er op vrijdag de dertiende zelfs minder ongelukken gebeuren, omdat mensen voorzigtiger doen!'

De leerlingen keken haar ongelovig aan.

'Het is echt waar, ik vertel geen sprookjes. Al zijn sprookjes geen gewone verzinsels,' zei Anglika. 'Weten jullie wat een sprookje is? Het woord sprookje komt van het middeleeuwse woord *sproke* en dat betekent een mondelinge vertelling. Door te vertellen kon kennis worden overgebracht aan mensen die niet konden lezen. Sprookjes zijn bedoeld om mensen te waarschuwen. Mensen geloofden vroeger echt dat heksen kinderen gaarkookten om hun vet en daarmee een stuk hout insmeerden waarmee ze naar bijeenkomsten van de duivel konden vliegen. Weten jullie trouwens hoe ze op het idee kwamen dat heksen op een bezem vliegen?' Anglika keek de klas rond. De

leerlingen wachtten met ingehouden adem op haar antwoord.

‘Het komt door een oud ritueel. Mannen en vrouwen liepen rondjes om het graan met een bezemsteel tussen hun benen. Ze maakten er sprongetjes mee om het graan aan te moedigen zo hoog mogelijk te groeien. De Rooms-katholieke Kerk zei dat de mensen natuurlijk geen sprongetjes maakten, maar op hun bezemstelen vlogen. Wie dat niet geloofde was zijn eigen leven niet zeker.’

Op dat moment ging de deur open. Directeur Mo stond in de deuropening met ME en inspecteur Gittar.

‘Juffrouw Hendriks, inspecteur Gittar wil u nogmaals spreken. Conciërge Van den Heuvel zal uw klas in de tussentijd weer overnemen.’

Anglika liep met knikkende knieën naar de deur.

Inspecteur Gittar pakte haar op de gang bij de arm.

‘Volgens mij moet u echt meer weten, juffrouw...’

‘Hendriks,’ vulde directeur Mo hem aan. Met z’n drieën liepen ze naar het kantoor.

‘Ik laat u hier weer even samen.’

Inspecteur Gittar wendde zich direct tot Anglika toen directeur Mo was verdwenen. ‘Laten we er geen doekjes omwinden, juffrouw Hendriks. Ik ben u gisteren gevolgd. Ik heb gezien dat u een stok onder uw jas verstopte.’

Anglika voelde zich tegelijk koud en warm worden.

‘Wat was dat voor stok? Directeur Mo heeft mij verteld dat het uw stok was. Waarvoor heeft u een stok nodig op school? Ik begrijp dat Mikkell en Fobbian geen lieverdjes waren in de klas, maar van Erik zult u toch weinig last hebben gehad? Of bent u soms zo’n lerares die niet tegen domme kinderen kan? Heeft u middelen nodig om mee te dreigen?’ De ogen van inspecteur Gittar vernauwden zich tot spleetjes. Ze zwegen beiden. Alleen hun ademhaling was hoorbaar in het

kantoor en het gepiep van de ratten onder het bureau van directeur Mo.

‘U mag zwijgen, dat is uw recht, maar dat is niet wat ik u aan zou raden. U kunt beter meewerken, juffrouw Hendriks.’

Had de inspecteur gelijk? Kon ze er niet beter voor zorgen dat inspecteur Gittar zich goed kon inzetten voor het vinden van de jongens in plaats van de problemen proberen zelf op te lossen? Anglika schraapte al haar moed bij elkaar. ‘Die stok, inspecteur Gittar, is geen gewone stok.’

‘O nee, juffrouw Hendriks, hoe zou u die stok willen noemen?’

‘Een wichelroede, inspecteur Gittar, het is een wichelroede. Voor mijn geschiedenisles over heksen. Bij hekserij worden ook wichelroeden gebruikt. Weet u hoe een wichelroede werkt?’

Inspecteur Gittar keek haar wantrouwend aan. ‘Nee, maar u weet dat wel? Bent u soms een heks?’

‘Ik ben docente.’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ antwoordde inspecteur Gittar, ‘vertelt u nu maar verder. De stok was dus niet om orde te houden in uw klas, maar een wichelroede waarover u de leerlingen wilde vertellen. Waarom zegt u dat dan niet gewoon en waarom verstopte u de stok, ik bedoel natuurlijk de wichelroede, dan onder uw jas, juffrouw Hendriks?’

Anglika stond met haar mond vol tanden.

‘Omdat ze mij wilde verrassen.’

In de deuropening stond meester De Grote. Hij was nog steeds verkouden en haalde zijn neus flink op. ‘Ik had juffrouw Hendriks verteld dat mijn moeder mij als kind leerde hoe ik met een wichelroede moest zoeken als ik dingen kwijt was. ‘Pak je wichelroede maar,’ zei ze altijd als ik mijn fietssleutels weer eens kwijt was. Maar nu ben ik al jaren mijn wichelroede kwijt en

juffrouw Hendriks weet dat ik morgen jarig ben. Ik weet dat ze me na haar les de wichelroede wilde geven, maar die nog niet wilde laten zien en daarom dekte ze hem af met haar paraplu. Alleen herken ik wichelroedes overal doorheen, juffrouw Hendriks,' zei meester De Grote met een brede glimlach.

Inspecteur Gittar haalde geïrriteerd zijn schouders op. 'Ik houd u in de gaten, juffrouw Hendriks,' en liet de stomverbaasde Anglika met de snuivende meester achter.

'Wat?' kon Anglika nog net uitbrengen. 'Hoe wist u dat?'

'Sst,' meester De Grote legde zijn vinger op zijn lippen, 'mijn moeder was ook een heks. Ik herken heksen uit duizenden, ik bewonder heksen, hun zorgzaamheid en hun genezende recepten. Ik bewonder u.' Meester De Grote maakte een formele buiging met zijn linkerhand op zijn rug. 'Juffrouw Hendriks, ik ben morgen echt jarig, wilt u morgen alstublieft op mijn verjaardag komen?'

Anglika zuchtte. Morgen was het zaterdag, de zaterdag met de wassende maan. Ze verlangde naar de bijeenkomst in het bos, maar beslist niet naar een verjaardagsfeestje van deze meester met zijn grote neus. 'Ik kan morgen niet, het spijt mij verschrikkelijk, meester De Grote.' Anglika keek hem verontschuldigend aan, draaide zich om en spoedde zich terug naar haar lokaal om de les van ME weer over te nemen.

'Wat heeft u met hen behandeld, conciërge Van den Heuvel?'

ME spreidde zijn armen wijd uit naar de klas. 'Ik heb gevraagd of zij weten waar het bijgeloof over vrijdag de 13^e vandaan komt. Wie weet nog wat ik verteld heb?'

Adriaan stak, zoals gebruikelijk, zijn vinger als eerste op. 'Door de Tempeliers die op vrijdag 13 oktober 1307

gevangen werden genomen door Philips de Schone, de koning van Frankrijk.'

'Precies,' antwoordde ME goedkeurend, 'dat is een van de spannendste verklaringen. Daarna begon Philips met het vermoorden van deze Orde van Kruisridders, omdat ze rijker waren dan hij. Uw klas leert als een speer, juffrouw Hendriks.'

'Ja, zonder de stoorzenders Mikkelt, Fobbian en Erik,' mompelde Anglika. Ze streek haar rok recht, sloeg het taalboek open en ging over tot de orde van de dag.

De kristallen bol

Anglika werd uit zichzelf om zes uur wakker. Ze hoorde haar koekoeksklok, keek op de wekker en toen nog een keer. Het was zes uur en de wekker was niet afgegaan? Toen drong het tot haar door dat het zaterdag was. In het weekend was de school dicht. Ze draaide zich nog een keer om, maar kon niet meer slapen. Steeds verschenen de gezichten van Mikkell en Fobbian voor haar ogen en vaag het gezicht van Erik. Ze moest haar krachten gebruiken om te weten waar de jongens waren.

Ze stapte haar bed uit en rilde. De vloer voelde koud aan haar blote voeten. Snel trok ze haar sloffen aan en haar roze badjas, die eigenlijk veel te kort was om het lekker warm te hebben.

Ze schoof het paarse gordijn opzij. Het raam was nat van de condens, buiten regende het zachtjes. Daarna ging ze naar de woonkamer, deed de gordijnen open en staarde minutenlang naar de boom voor haar appartement. Anglika hield van deze boom, een Acacia, die in juni vol zat met trossen witte bloemen en die heerlijk geurde. Maar nu, in september, was het alsof de takken van de boom zwaar treurden om de verdwenen jongens en de wind fluisterend door de straat trok om de boodschap verder te verspreiden:

Breng de jongens terug.

Anglika knipperde een traan weg en trok haar altaar naar het midden van de kamer. Ze spreidde er een zwartfluwelen kleed overheen. Voorzichtig pakte ze haar kristallen bol uit de zijden zak en legde de bol op het fluweel. Anglika pakte een kaars en stak hem aan. Ze zette de kaars zo neer dat het kaarslicht niet direct weerspiegeld werd in de bol. Daarna stak ze een wierookkegeltje aan om zich beter te kunnen concentreren. Het was een geur die haar bescherming bood tegen het kwade en hielp bij het vinden van diepere betekenissen. Met haar Athame-heksenmes trok ze een cirkel om het altaar heen en vulde de cirkel in gedachten met wit licht. Haar lippen prevelden een gebed en met zachte stem vroeg Anglika de God en de Godin om bescherming en begeleiding. Nu was het moment aangebroken om in de bol te kijken en alle gedachten uit te bannen. Ze moest niet proberen al iets te zien in de bol. Ze mocht geen enkele gedachte toelaten. Haar ogen knipperden. De eerste minuten verstreken. De bol vulde zich met witte rook. Toen zag ze een plaatje, haarscherp als een televisiebeeld. Drie jongens waren met elkaar in overleg. Ze keek nog eens goed. Hoe klein het beeldje ook was, de jongens waren overduidelijk Mikkkel, Fobbian en Erik. Ze zagen er moedig en sterk uit.

Anglika zuchtte diep en bedankte de God en Godin. Ze stopte de kristallen bol terug in de zwarte zijden zak met het zilveren koordje, blies de kaars uit en zette het altaar terug. Haar kleine woonruimte was gevuld met rust, de regen was opgehouden.

Anglika sloeg het dekbed open en kroop op het plekje dat haar kat nog voor haar had overgelaten. Voorzichtig schoof ze de kat met haar voeten iets naar de onderkant van haar bed. De jongens waren niet in gevaar. Dat wist ze nu zeker. Ze kon met een gerust hart uitslapen.

Om half elf ging de telefoon. Hard en dwars door een vreemde droom over de drie jongens. Anglika draaide zich om en trok het kussen over haar hoofd. *Stop, stop!*

Even hield het rinkelen op. Anglika wilde zich net lekker omdraaien toen de telefoon opnieuw ging.

Nee! Ze sprong uit bed, terwijl de kat miauwend protesteerde en rende naar de telefoon.

Het was haar moeder.

‘Anglika? Je staat op de voorpagina in onze krant.’ Haar moeder las op hoge toon voor: *‘Sinds gisteren 15.00 uur worden er drie jongens vermist uit groep 8 van docente Anglika Hendriks van basisschool De Beuk. Niet alleen de foto’s van de jongens staan erbij: jouw foto en je naam ook. Niet zo slim Anglika. Vergeet niet dat je geen echte docente bent. Er staat ook nog: voor wie de politie inlichtingen kan bezorgen staat een beloning te wachten.’* Voor Anglika er iets tegenin kon brengen had haar moeder opgehangen.

In haar badjas liep Anglika naar buiten om de krant uit de brievenbus te halen. Ze stond inderdaad op de voorkant van de krant. Dezelfde krant waarin ze had gelezen dat de invalkracht voor basisschool De Beuk een hoge beloning zou krijgen. Anglika snoof. Directeur Mo had nooit meer iets gezegd over de beloning en nu zou degene die met inlichtingen zou komen een beloning krijgen van de politie? Zou er iemand verkeerde dingen over haar kunnen zeggen? Dingen die haar in de problemen zouden brengen? Meester De Grote? Hij wist inmiddels dat ze een heks was, net als meester Langeworst en ME. Meester Langeworst wist zelfs dat ze geen echte juf was. Mislukt Hoofd was beslist niet op haar gesteld en juffrouw Roos hield haar sinds de wichelroede nauwgezet in de gaten. Anglika kon niet geloven dat ze problemen zou krijgen door meester Langeworst en ME. Dat was onmogelijk. Maar meester De Grote, die zo verschrikkelijk vriendelijk

deed? Als zijn moeder werkelijk een heks was geweest zou ze hem natuurlijk kunnen vertrouwen, maar als dat nu eens niet zo was? Als hij probeerde door zogenaamd vriendelijk te zijn informatie van haar los te peuteren? Ze kon vandaag nog naar zijn verjaardag. Niet vanavond, maar wel vanmiddag. Ze kon hem de wichelroede geven en een zelfgemaakt hoestdrankje.

Anglika verpakte de wichelroede in cadeaupapier en toetste het nummer in van meester De Grote. Gelijk legde ze weer neer. Iemand hield haar deurbel wel erg lang ingedrukt. Snel liep Anglika naar de gang.

Door het kleine raampje van haar voordeur zag ze een stukje van het gezicht van meester De Grote en ze herkende het ophalen van zijn grote neus.

Meester Grote Gok

Met een grote zwaai deed Anglika de deur open.

‘Meester Grote Gok, wat een verrassing. Op uw verjaardag nog wel.’ Gelijk sloeg Anglika haar hand voor de mond. Ze had hem per ongeluk bij zijn bijnaam genoemd.

Meester De Grote tuimelde haar gang binnen. Hij had het gelukkig niet gehoord. ‘Sorry, sorry, juffrouw Hendriks.’ Hij haalde achter zijn rug de krant vandaan met de foto van Anglika en de drie verdwenen jongens.

‘Ik ben al op de hoogte, meester De Grote, maar komt u verder.’ Anglika liep voor hem uit haar woonkamer in. Het rook er nog een beetje naar wierook.

Meester De Grote snoof de geur flink op. ‘Dit was de lievelingswierook van mijn moeder.’

‘Uw moeder was vast een hele fijne vrouw. Gaat u maar lekker zitten, meester De Grote.’ Er stond geen bank in de kamer van Anglika, alleen een kring van zes stoelen met een zachte beige zitting. Hij ging in de stoel tegenover het altaar zitten.

‘U heeft een mooi altaar, juffrouw Hendriks.’ Hij sprak het uit alsof hij een altaar in een huiskamer heel normaal vond.

‘Dank u wel. Wilt u een kopje koffie of thee of een glaasje limonade?’

Hij draaide zijn hoofd van het altaar naar Anglika. ‘Kruidenthee alstublieft, het liefst iets voor mijn maag.

Ik heb niet alleen last van mijn neus, maar ook van mijn maag.'

Anglika keek hem onderzoekend aan. 'Van uw maag?'

Hij knikte. 'Omdat ik mij zorgen om u maak.'

'Dat moet u niet doen en zeker niet op uw verjaardag. Ik maak wel een warm drankje waar uw maag rustig van wordt.'

Even later kwam Anglika binnen met twee dampende koppen thee. Ze ging tegenover meester De Grote zitten met het cadeau op haar schoot. 'Voor u.'

'Voor mij?' vroeg hij aarzelend.

Anglika knikte. 'Voor u, hartelijk gefeliciteerd met uw verjaardag.' Ze gaf hem de ingepakte wichelroede.

Meester De Grote pakte het cadeau aan en keek verheugd. 'De wichelroede?' Snel scheurde hij het papier eraf. 'Zie je wel, ik wist het wel.' Hij maakte een soort van vreugdedans en liet zich in de stoel vallen. Opeens trok hij een ernstig gezicht. 'Juffrouw Hendriks, u zit dik in de problemen.' Hij haalde de krant uit zijn zak en legde die op tafel.

'Ja, ik weet het,' zei Anglika en schoof de krant opzij.

'Weet u ook dat inspecteur Gittar in zijn auto voor uw huis zit?'

'Nee!' Anglika sloeg verschrikt haar hand voor haar mond.

'Jawel. Ik zal u zeggen in welke auto hij zit. Als u uit het raam kijkt kunt u het zien. Het is de grijze auto op de hoek.'

Anglika liep naar haar raam en probeerde zo onopvallend mogelijk te kijken. Juist op dat moment stapte inspecteur Gittar de auto uit. Hij keek heen en weer alsof hij de buurt aan het inspecteren was. Anglika deed onwillekeurig een paar stappen achteruit en liet zich

neerzakken op haar stoel. 'Wat moet ik doen?' vroeg ze hees.

'Vertel mij wat er aan de hand is, zodat ik u kan helpen. Ik wil u helpen, juffrouw Hendriks. Ik weet zeker dat mijn lieve moedertje wil dat ik heksen in moeilijkheden help.'

Anglika aarzelde even. 'Ik wil niet alleen dat de drie jongens teruggevonden worden, meester De Grote, ik wil ook uitzoeken *waarom* de drie jongens verdwenen zijn. Inspecteur Gittar denkt dat ik met de verdwijning te maken heb, maar dat is niet zo. Ik weet alleen van de kast in het kantoor van directeur Mo en de kast in het lokaal van juffrouw Roos. En dat er ieder jaar één leerling uit groep 8 verdwijnt tijdens het survivaalkamp.'

Meester De Grote schoof ongemakkelijk op zijn stoel heen en weer.

'Daar weet u toch ook van, meester De Grote?'

Hij knikte. 'Dat weten alle docenten en alle kinderen vanaf groep 1.'

'Ik wil dat het beuksysteem stopt, meester De Grote. Wilt u dat niet?'

Hij boog zich voorover en fluisterde bijna. 'Zeven jaar geleden zijn er twee leraren van de ene op de andere dag verdwenen. Het waren docenten die de moed hadden om te vertellen dat ze het oneens waren met het beuksysteem. Op een dag waren ze er niet meer. We stonden 's ochtends in de rij en twee plekken waren leeg en bleven ook leeg. Iedereen begreep vanaf dat moment dat we beter konden zwijgen. Het is trouwens ook voor ons beter als leerlingen onder de duim worden gehouden. Wij hebben daardoor minder last van ze. We kunnen de tijd dan goed gebruiken om hen te laten beuken.'

Anglika hoorde tot haar afgrijzen hoe het woord beuken uit de mond van meester De Grote heel normaal klonk.

‘Ik kan mij daar niet bij neerleggen en ik wil het ook niet,’ zei Anglika. ‘We moeten zorgen dat de school weer een scola wordt. Een scola, meester De Grote. Scola betekent vrije tijd, wist u dat? Een plek waar kinderen graag naar toe willen. Als ik het overlaat aan inspecteur Gittar vindt hij waarschijnlijk de jongens, maar wat verandert er dan aan het systeem? Gaat het leven dan gewoon door zoals het nu is op de Beuk? Dag in dag uit de beuk erin en waarom zou dat veranderen als de nieuwe school klaar is? Wordt de nieuwe school dan ook weer een kale school zonder beukenboom met een groot stalen hek om het schoolplein?’

Meester De Grote lachte nerveus. ‘Wilt u echt onze school veranderen?’

‘Ja, uit de grond van mijn hart. Het moet een plek worden waar kinderen hun rugtas vullen met vaardigheden, hun talenten en een hoop liefde voor de natuur waarmee ze de wereld kunnen gaan ontdekken.’ Anglika klonk helemaal lyrisch, ze vergat inspecteur Gittar en meester De Grote. Ze zag de nieuwe school voor zich. Een kleine boom op het schoolplein, geplant door een belangrijk persoon, met blaadjes die uiteindelijk zouden uitgroeien tot een geweldig bladerdak. Een schoolplein met een ingang naar een groot bos waar ze zouden mogen spelen. Precies toen ze dat dacht hoorde Anglika opeens een knal in haar hoofd, gillende kinderen en daarna werd het zwart voor haar ogen. Ze liet zich in de stoel zakken.

‘Juffrouw Hendriks, juffrouw Hendriks, gaat het wel goed met u?’

Anglika hoorde de stem van meester De Grote in de verte. ‘Jawel, jawel.’ Ze dwong zichzelf te ontwaken uit haar dagdroom die in een nachtmerrie was overgegaan. ‘Ik moet deze situatie oplossen. De drie jongens zijn niet zomaar verdwenen. Ik voel dat er iets als een grote donkere wolk boven onze school hangt!’

Meester De Grote zag aan Anglika dat zij zich ernstige zorgen maakte en snoot, om Anglika niet te storen in haar gedachten, deze keer zijn neus voorzichtig in een zakdoek.

‘Ik zie dat u belangrijke signalen doorkrijgt, is het niet, juffrouw Hendriks? Ik begrijp het en zal u helpen. Ik zal proberen de aandacht van inspecteur Gittar van u af te leiden.’

Met een pet ver over zijn voorhoofd getrokken liep meester De Grote naar buiten. Hij hield de wichelroedehengel zo opvallend mogelijk in zijn hand en stopte die in de achterbak van zijn auto. Inspecteur Gittar startte gelijk zijn auto en reed achter hem aan.

Anglika haalde opgelucht adem. Ze zag voor zich hoe inspecteur Gittar de hele dag bij het huis van meester De Grote zou staan en alle gebeurtenissen daar zou opschrijven in zijn boekje. Ze hoopte dat er veel visite zou komen en dat inspecteur Gittar er zijn handen vol aan zou hebben. Het zou nog uren duren voor ze naar het Staatseinde-bos zou fietsen voor de afspraak met meester Langeworst en ME. Ze kon de donkere wolk maar niet uit haar gedachten krijgen. Wat stond hen allemaal te wachten?

Anglika ging achter haar hypermoderne computer zitten en keek op de website van de school. *Kalender*. Over twee weken was het survivaalkamp op Texel. De Cito-toets was in februari en op 21 juni stond de musical. Ze hoefde die datum niet op te schrijven, want haar moeder was op 21 juni jarig. Op de langste dag van het jaar. Aan de verjaardag van haar moeder leek ook nooit een einde te komen. Anglika was altijd de enige gast en kreeg appeltaart uit de vriezer. Eén schaalpje noten, drie potten kruidenthee en gelijk een cadeautje voor haar eigen verjaardag, omdat haar moeder nooit op verjaardagsvisite wilde komen. Haar moeder ging

bij Anglika's bezoek stevast op de stoel tegenover haar zitten en keek toe of ze haar appeltaart wel tot de laatste kruimel opat.

'Toe kind, jij moet er nog van groeien,' zei ze altijd.

Anglika had al zo vaak gezegd dat ze geen kind meer was en allang was uitgegroeid, maar dat hielp niet.

Als haar moeder klaar was met haar klaagzang over alle kennissen die haar nooit kwamen opzoeken, vroeg Anglika altijd of zij nog iets voor haar moeder kon doen.

Haar moeder knikte dan verheugd. 'Goh kind, nu je het toch vraagt, wat lief.'

Vervolgens was Anglika de rest van de dag druk met het inmaken van kilo's onbespoten groenten en fruit in glazen weckpotten waar geen einde aan leek te komen. Haar moeder wilde alleen maar onbespoten groenten en fruit eten.

'Ik hou niet van supermarkt-gif,' zei ze altijd.

Anglika antwoordde dan maar niet dat zij niet hield van het inmaken van groenten en fruit. Het was ten slotte haar moeders verjaardag en dan was haar moeder het middelpunt en zij haar cadeautje, maar dit jaar zou alles anders zijn. Dit jaar was er op 21 juni de musical. Daar moest ze als leerkracht van groep 8 natuurlijk bij aanwezig zijn. Alleen voor het zingen moest ze wel nog een oplossing zien te vinden. Ze kon de kinderen niet helpen met het zingen van de liedjes, daar had haar moeder volstrekt gelijk in. Al hoefde ze zich daar nu nog geen zorgen over te maken. Eerst moest ze zich richten op de belangrijke Cito-toets voor groep 8.

Met twee vingers tikte ze het woord Cito-toets in om te kijken wat voor toets dat eigenlijk is.

Cito-toets voor groep 8

*De Eindtoets Basisonderwijs biedt houvast
bij de keuze van het juiste brugklatype.*

Toetsinhoud

*De eindtoets bevat opgaven op het gebied van taal,
rekenen wiskunde, studievvaardigheden en
wereldoriëntatie.*

Wereldoriëntatie is een facultatief onderdeel.

Anglika las het nog een tweede keer. Ze kon nauwelijks geloven wat er stond. Facultatief betekende toch dat het niet verplicht is? Waren alleen taal en rekenen belangrijk genoeg om te toetsen? Ze dacht terug aan het boek dat meester Langeworst haar op school had laten zien.

Dit is het Basisschoolboek, juffrouw Hendriks. Hier staat alles in wat kinderen moeten weten als ze van de basisschool komen. De basis, dat is alles. Het maakt niet uit of een kind meer kan. Het gaat erom dat ieder kind dit na acht jaar basisschool weet en kan. Ik, meester Langeworst, heb de opdracht om van onze kinderen eenheidsworst te maken.

Dat was de eerste keer geweest dat Anglika meester Langeworst niet hoorde lachen om zijn eigen grapje. Meester Langeworst had haar ook verteld dat kinderen elk jaar dat ze ouder worden een beetje meer van hun fantasie verliezen. De Beuk wilde alleen maar kinderen die hun taal- en rekenopgaven heel goed kunnen maken. Anglika vroeg zich af hoe dat mogelijk was. De wereld heeft juist veel baat bij fantasie om nieuwe dingen te verzinnen om de natuur te behouden waar niemand zonder kan. De natuur was een van de belangrijkste onderwerpen waar moderne heksen met elkaar over spraken als ze bij elkaar kwamen in hun heksencoven. Wat zou er gebeuren als kinderen wel hun fantasie zouden kunnen behouden of zelfs gestimuleerd zouden worden om hun fantasie te vergroten? Stel je voor dat leerlingen genoeg tijd

hadden op school om allerlei nieuwe dingen te leren bedenken? Maar hoe maak je daar tijd voor vrij als alle tijd nodig is voor taal en rekenen? Hoe doe je dat als er dertig of meer leerlingen in de klas zitten? vroeg Anglika zich af. Dat was een goede vraag voor meester Langeworst en ME vanavond in het bos.

Het was bijna negen uur 's avonds. Het was een half uurtje fietsen naar het Staatseinde-bos. Anglika liep onrustig heen en weer in haar woonkamer en besloot niet langer te wachten.

Ze keek uit het raam of inspecteur Gittar zich bedacht had en teruggekomen was om weer bij haar huis te posten, maar ze zag niets verdachts. Daar had meester De Grote in ieder geval goed voor gezorgd.

Snel liep ze naar beneden en stapte op haar fiets. De weg naar het Staatseinde-bos was lang en recht met een paar verkeerslichten. Het bos werd door de weg in tweeën gesneden. Het bosdeel met de statige eiken lag aan haar linkerhand. Het rechtergedeelte noemde ze het speelbos. Daar was een speelterrein gemaakt voor kinderen waar ze met grote dikke takken hutten konden bouwen. Anglika had wel eens naar de kinderen zitten kijken, terwijl die ingespannen bezig waren met het sjouwen van takken. Dat was een van de zeldzame keren geweest waarbij ze gemerkt had dat ze niet aan alle kinderen een hekel had. Kinderen in het bos leken wel andere kinderen te zijn dan de kinderen die ze in het verkeer zo vaak tegenkwam. In het bos werd nauwelijks geschreeuwd en klonk vaak vrolijk gelach. Natuurlijk niet op dit tijdstip. 's Avonds was het bos uitgestorven. Zodra het donker werd gingen zelfs de hondenbezitters het bos niet meer in om hun hond uit te laten. Ze liepen dan rondjes langs grote statige huizen, waar de stoep keurig verlicht werd door de straatlantaarns. Met droog weer liepen ze langzame

rondjes en wanneer het regende snelle rondjes.

Anglika zag twee fietsen tegen een boom staan en hoorde de stemmen van meester Langeworst en ME. Ze stapte af.

‘Hallo, hallo, waar zijn jullie?’

‘Hier,’ klonk het wel heel dichtbij.

Ze draaide zich om en keek recht in het lachende gezicht van meester Langeworst.

‘Gaan jullie met mij mee naar de Cirkel van Kracht?’

Met z’n drieën fietsten ze dieper het bos in. Bij de grote eik zetten ze hun fietsen neer.

Anglika kon het niet laten om haar armen even om de boom te slaan en haar gezicht tegen de bast te leggen.

‘Dat is nog eens een speciale begroeting,’ grapte ME.

‘Ja,’ haakte meester Langeworst erop in, ‘jij vindt zeker dat je ook wel omhelsd mag worden, omdat jij een boom van een kerel bent.’

Anglika glimlachte. Ze gingen met z’n drieën onder de boom zitten. Anglika had een thermoskan met kruidenthee meegenomen. Meester Langeworst en ME zouden wat lekkers meenemen. Er kwam een cake uit de tas van meester Langeworst.

‘Zelfgebakken,’ bekende hij trots. ‘De middag duurde lang, dus bedacht ik dat ik best een cake kon bakken.’

‘En ik ben gek op cake,’ gaf ME toe.

‘Ik ook,’ zei Anglika, ‘ik vind cake lekkerder dan welk koekje ook.’ Ze spoelde de cake weg met een slok thee en vertelde er maar niet bij dat cake eigenlijk ook bij de heksenrituelen hoorde. ‘De cake is heerlijk, echt waar. Mag ik jullie al een vraag stellen?’

De twee mannen keken elkaar aan en knikten. ‘Natuurlijk.’

‘Goed, als we willen voorkomen dat leerlingen zelfs uit zichzelf gaan verdwijnen, dan is het toch de hoogste tijd dat wij ervoor gaan zorgen dat school een plek wordt waar ze nooit meer weg willen?’

‘Ja, en?’ moedigden de twee mannen haar aan.

‘Dan hebben we iets anders nodig dan het Basisboek. Iets waardoor leerlingen uitgedaagd worden zoveel mogelijk te bereiken. Ieder op hun eigen niveau! En wel zo dat ze het zelf willen.’

‘Ja, en?’

‘Hoe doe je dat met groepen van soms zelfs meer dan dertig leerlingen?’ Anglika verwachtte dat er een stilte zou vallen waarin ze alleen nog maar het ruisen van bladeren zouden horen, maar ME reageerde gelijk.

‘O, dat weet ik wel hoor hoe dat moet. Gewoon met computergames.’

Anglika keek teleurgesteld. ‘Computergames?’

‘Ja, computergames. Daar kunnen kinderen nauwelijks mee stoppen als ze eenmaal beginnen. Speelt u wel eens een computergame?’

Anglika snoof en dat was niet alleen vanwege de geur van de bomen. ‘Ik, een computergame? Nee, zeg.’

‘Nooit?’

‘Nee, nooit. Ik houd niet van games, ik vind games eerlijk gezegd saai.’

‘Saai?’

‘Dodelijk saai. Ik hou niet van schietspelletjes.’

ME en meester Langeworst schoten in de lach.

‘Niet alle games zijn schietspelletjes, juffrouw Engel, er zijn ook heel andere games! Games waar je hele werelden mee kunt bouwen. Er zijn *serious games* en heeft u wel eens van *adventure games* gehoord? Avonturenspeellen? In de computerwereld is alles mogelijk!’

Anglika veerde op. ‘Bedoelt u echt dat alles mogelijk is? ALLES?’

‘Ja, ja en nog eens ja.’

‘O ja? Kunnen we dan van het bijvak natuur ook een adventure game maken? Kinderen allerlei avonturen in de natuur laten beleven? Op de Noordpool, in Afrika,

Amerika en Europa? En een paar avonturen in ons eigen landje? Kunnen we kinderen de meest fantastische planten en dieren laten tegenkomen in de dichtste oerwouden en de diepste oceanen? Met haaien, dolfijnen en in ieder geval ook de kwal uit onze eigen Noordzee? Kan ervoor gezorgd worden dat er niet één saaie rekensom meer bestaat en niet één verschrikkelijk taallesje over ontleden? Ik zou willen dat de leerlingen er geen genoeg van krijgen en wij nooit meer hoeven na te kijken. Dat het niet meer uitmaakt in welke groep ze zitten, al blijven wij natuurlijk wel de baas, maar dat ze als een raket mogen gaan of als een speer, meester Langeworst en ME, zover als ze kunnen.'

'Ja, natuurlijk is dat allemaal mogelijk, juffrouw Hendriks.'

'En moet dan iedere leerling een eigen computer hebben?'

'Nee hoor, een eigen *tablet* is genoeg,' antwoordde meester Langeworst. 'Er zijn zelfs al scholen waar alle leerlingen een eigen tablet hebben en zoveel mogelijk digitaal mogen werken. Er is alleen nog niet genoeg lesmateriaal voor ontwikkeld.'

Anglika keek meester Langeworst en ME verheugd aan. 'Maar dat is een geweldige uitdaging! In plaats van het Basisschoolboek een Basisgame! Om mee te beginnen?'

ME grijnsde van oor tot oor. 'Dat klinkt goed!'

Anglika zag opeens voor zich hoe ze dertig kinderen tegelijk aan het werk kon houden. 'Je zet gewoon de ene helft van de groep aan het werk op tablets en dan blijft er eindelijk tijd over om met een kleine groep andere dingen te kunnen doen.'

'Niet zo snel,' protesteerde meester Langeworst, 'wij leraren zijn er juist voor om kinderen taal en rekenen te leren. Dat is waar we goed in zijn.'

Anglika legde een vinger op haar lippen. 'Sst.'

Ze wees naar de maan. Het was inmiddels helemaal donker geworden en de maan was goed zichtbaar. Het was duidelijk te zien dat de maan aan het groeien was.

‘Het is tijd voor groei. Het is tijd voor een heel nieuw vak. Een vak dat begint met een F.’ Anglika keek hem stralend aan. ‘*Fantasie* meester Langeworst, *Fantasie!* U heeft het zelf gezegd. Zonder fantasie worden er geen nieuwe dingen bedacht. Maar we kunnen het ook Creativiteit noemen als u dat goed vindt. Dat klinkt wat serieuzer. Er is zoveel wat kinderen juist door ons in kleinere groepen goed kunnen leren. Leren praten in plaats van hun mond houden. Dat begint ook met een F: Filosoferen. Kinderen mogen eindelijk oneindig vragen stellen. Wat zeg ik: *mogen?* Ik bedoel: *moeten!* Hoe meer vragen ze stellen hoe beter. Zo zijn ze er vroeger toch ook achter gekomen dat de aarde niet gedragen wordt door een sterke olifant? Want wie moest dan de olifant dragen? Een reuzenschildpad? En wie moest dan de schildpad dragen? Omdat ze maar vragen bleven stellen kwamen ze er uiteindelijk achter dat de aarde net zo goed niet door een dier gedragen hoeft te worden.’

Ze spreidde haar beide armen uit en stond op haar tenen in het licht van de wassende maan.

‘Hoe zou het zijn als kinderen het beste uit zichzelf weten te halen, hun fantasie mogen gebruiken, leren creëren en daarmee kunnen bijdragen aan onze geweldige natuur waar niemand zonder kan? Er moeten zoveel nieuwe dingen ontwikkeld worden om de natuur weer gezond te krijgen en te houden. Er is straks meer dan genoeg werk genoeg voor iedereen!’

Meester Langeworst en ME keken haar met open mond aan. Het leek alsof juffrouw Hendriks licht uitstraalde. Haar woorden tolden rond in hun oren.

Anglika liet haar armen weer naar beneden zakken en veegde aarde van haar rok. ‘Sorry, laten we nu aan

de slag gaan om zo gauw mogelijk de drie jongens te vinden. Weten jullie wat ik laatst gedroomd heb? Anglika schonk de bekers nog een keer tot de rand toe vol met kruidenthee.

ME keek haar wantrouwend aan. 'Dromen? Dromen zijn bedrog.'

'O nee ME,' protesteerde Anglika, 'dromen kunnen ons juist veel vertellen. Ik droomde van drie jongens die over een brug fietsten. De voorste had een hamer in zijn handen. Aan de andere kant stond een geraamte met een klok in zijn knokkels. In de verte hoorde ik het luiden van een klok.' Anglika vertelde wat priester Dan haar had uitgelegd over de droom. 'Het geraamte betekent dat de jongens bezig zijn bij de kern van het probleem te komen. Ze zijn hard aan het werk. Ze steken het water over en dat betekent een grondige gedragswijziging. Ze zullen er sterker uitkomen.'

'En de klok dan die het geraamte vasthoudt?' Meester Langeworst probeerde zijn stem niet ongerust te laten klinken. 'Hebben ze wel genoeg tijd om het op te lossen?'

'De klok staat voor de behoefte aan handelen. Ze willen niet langer slachtoffer zijn, ze willen helden worden en het luiden van de klok betekent vreugde en vervulling van plannen. Dat ze beloond zullen worden.'

ME slaakte een zucht van opluchting. 'Dat klinkt alsof we ons geen zorgen over hen hoeven te maken.'

'Misschien niet over de drie jongens,' onderbrak meester Langeworst hem, 'maar wel over wie nu van groep 8 genomineerd zal worden om te verdwijnen van onze school. En ik maak me zorgen over u, juffrouw Hendriks, omdat u in de gaten gehouden wordt door inspecteur Gittar. We moeten ervoor zorgen dat we Mikkelt, Fobbian en Erik zo snel mogelijk vinden.'

Anglika knikte. 'Misschien willen de jongens voorkomen dat er ooit nog een leerling verdwijnt? Misschien komen wij hen tegen op het survivaalkamp op Texel? Laten we ons zo goed mogelijk voorbereiden, zodat als de tijd daar is we onze energie kunnen bundelen met de energie van Mikkell, Fobbian en Erik om een einde te maken aan wat er gaande is op De Beuk en werken aan een nieuwe school waar ze wel graag willen zijn. Laten we woensdagavond weer afspreken. Hier, om dezelfde tijd: negen uur. Tot het volle maan is, is het een uitstekende tijd om te werken aan de opbouw van een nieuwe krachtige school. Daarna, met de afnemende maan, is het tijd om een einde te maken aan het beuksysteem op onze school.' Ook al had Anglika de gebruikelijke heksenrituelen achterwege gelaten bij hun bijeenkomst in het bos, toch voelde ze een enorme energie door haar lichaam stromen.

Op de fiets terug verschenen er allemaal beelden van de nieuwe school op haar netvlies. Anglika probeerde zichzelf te vermannen. *Kom op, dromen zijn voor later, eerst moeten we de jongens vinden.* Voor ze het wist was ze thuis en stalde ze haar fiets voor het portiek.

Bij het naar binnengaan struikelde ze over iets. Iets? Ze moest zich vastgrijpen en hoorde het ophalen van een neus. De grote neus van Grote Gok.

'Meester De Grote? Bent u dat?' Haar hart ging als een bezetene tekeer.

Meester De Grote zat op haar deurmat en stond kreunend op. 'Sorry, sorry, juffrouw Hendriks, maar ik kon u niet bereiken. Sorry dat ik u liet schrikken, dat was niet mijn bedoeling.'

'Wat was dan wel uw bedoeling?' Anglika draaide de sleutel van haar voordeur om en maakte een gebaar dat hij binnen kon komen. Haar hart bleef onrustig slaan. Ze mocht van haar moeder geen vreemde

mannen binnenlaten.

Meester De Grote stommelde achter haar aan.

Anglika sloot gauw de gordijnen en keek ongerust door een kier of ze de zwarte auto van inspecteur Gittar zag.

‘Nee, hij is mij niet gevolgd, ik ben helemaal alleen.’ Hm, dat klonk eigenlijk alles behalve vertrouwenwekkend, wat deed hij eigenlijk hier?

Alsof hij haar gedachten kon lezen zei hij: ‘Ik heb u proberen te bellen, maar u nam niet op. Ik maakte mij opnieuw zorgen om u. Er zijn nieuwe ontwikkelingen, ik denk dat u ze wel wilt horen?’

Anglika zuchtte. ‘Natuurlijk wil ik het graag horen. Wilt u misschien een kop kruidenthee?’

‘Graag, na al dat snoepen op mijn verjaardag ben ik wel toe aan een kop zuiverende kruidenthee.’ Meester De Grote ging in een stoel naast het altaar zitten en keek bewonderend naar het beeld van de Godin. ‘Wat is ze mooi, hè? Ze lijkt op u.’

Anglika deed alsof ze het niet hoorde en zette een kop met dampende kruidenthee voor hem neer. ‘Hoe was uw verjaardag? Is al uw bezoek op tijd naar huis gegaan dat u nu hier bent?’

‘Zo ging het niet helemaal, juffrouw Hendriks. Maar noemt u mij toch alstublieft Gerwald.’ Meester De Grote slikte nerveus toen hij zag dat Anglika dat nog steeds helemaal niet van plan was. Hij ging achteruit in de stoel zitten. ‘U raadt nooit wie er op mijn verjaardag is gekomen.’

Anglika keek hem vragend aan.

‘Juffrouw Roos,’ antwoordde hij. Tegenover Anglika zat opeens een heel serieuze man. ‘Juffrouw Roos had door dat ik contact met u heb gezocht buiten schooltijd, juffrouw Hendriks. Ze weet wanneer ik jarig ben, dus een en een is...’

‘Twee,’ antwoordde Anglika automatisch.

‘Precies, ik was nog maar een kwartiertje thuis of juffrouw Roos stond op mijn stoep voor de deur. Ze is tot etenstijd gebleven. Juffrouw Roos vroeg steeds of u ook kwam en week geen moment van mijn zijde. Ik moest nog gebakjes halen en dat heb ik samen met haar gedaan. Ze heeft me alles verteld, juffrouw Hendriks. Ze is ziek van het feit dat u op onze school bent gekomen. Ze denkt dat u het beuksysteem voor de Beste Resultaten in gevaar zult brengen en dat u daarin samenspannt met meester Langeworst en zelfs onze conciërge.’ Meester De Grote vergat zijn neus op te halen. Met de binnenkant van zijn mouw veegde hij verontschuldigend het groene slijm weg.

‘Sorry. Juffrouw Roos schrok toen ze de stok op mijn vensterbank zag liggen en vroeg waarom die daar lag. Ik legde haar uit dat het geen stok is maar een wichelroede. Dat had ik eigenlijk beter niet kunnen doen. Ze vroeg hoe ik aan de wichelroede kwam. Ik zei dat ik hem van u voor mijn verjaardag heb gehad. Het was eruit voor ik het wist. Juffrouw Roos zei dat het volgens haar dezelfde stok was als die ze van u had afgepakt, omdat ze dacht dat u de stok als strafmaatregel in de klas wilde gebruiken. Ze vroeg of ik zeker wist dat het een wichelroede is en zei er gelijk achteraan dat wichelroedelopen hekserij is. Dat de leerlingen u achter uw rug juffrouw Heks noemen. Maar ik wist natuurlijk al dat u een echte heks bent en ik weet dankzij mijn moeder ook dat heksen alleen het goede nastreven, maar zo denkt juffrouw Roos er niet over. Zij heeft een grote afkeer van hekserij. Zij voelt zich de rechterhand van directeur Mo. Ze is heel bang dat u de nieuwe rechterhand van directeur Mo wilt worden en dat u meester Langeworst, onze conciërge en mij probeert te betoveren. Juffrouw Roos raakte helemaal overstuur. Ik heb haar geprobeerd te troosten en was best trots op mijzelf dat het lukte. We hebben daarna

samen de gasten ontvangen. Iedereen dacht dat juffrouw Roos en ik bij elkaar horen. Juffrouw Roos straalde helemaal op het eind. Ze zei dat het haar goed gedaan had om op mijn verjaardag te komen en drukte mij op het hart om u, juffrouw Hendriks, goed in de gaten te houden.'

Anglika veerde op uit haar stoel. 'Nu weet ik wat u voor mij kunt doen, meester De Grote. Wilt u juffrouw Roos op een geschikt moment vragen wat voor pillen het precies zijn die Mikkell moest slikken?'

Bloedbroeders

Mikkel, Fobbian en Erik lagen op hun rug in een oude verlaten schuur. Erik kon bijna nog steeds niet geloven dat Mikkel gevraagd had om met elkaar weg te lopen. Fobbian wilde eerst niet mee, maar Mikkel had volgehouden. 'We zijn alle drie genomineerd als de slechtste leerling die moet verdwijnen. Wij moeten zorgen dat het stopt. Dat kan alleen maar als we samen weglopen. We moeten niet langer wachten.' Toen Fobbian knikte had Erik ook met het plan ingestemd. Ze waren naar huis gegaan om de hoogstnoodzakelijke spullen te halen en hadden bij het zwembad afgesproken om samen naar de geheime plek van Mikkel te gaan: een lege schuur op het terrein van een afgelegen vervallen boerderij, een paar kilometer buiten hun woonplaats, waar de oude stokdove boer iedereen van zijn erf afjoeg met zijn blaffende hond. Nooit verliet de boer zijn armoedige boerderij. Eén keer per week kwam er een stevige vrouw op een brommer met een boodschappentas. Dat was de enige keer dat de hond niet blafte, maar gromde. Mikkel had zich daar vaak verstopt voor zijn opa en door worst mee te nemen de hond tot zijn vriend gemaakt.

De jongens hadden al het hooi bij elkaar geveegd om op te slapen. Er was net genoeg om drie bedden van te maken. In een hoek hadden ze een stapel oude jute-

zakken gevonden. Ieder had een jutezak om op te liggen en een zak om over zich heen te trekken. Ze hoorden in de verte de kerkklok twaalf slagen slaan. Het was middernacht.

Eindelijk durfde Fobbian Mikkkel de vraag te stellen die hem al die tijd had beziggehouden.

‘Hoe was het Mikkkel? De laatste keer in de onderwereld?’

Mikkkel keek Fobbian van opzij aan. Door een gat in het dak scheen de maan op de dikke wangen van Fobbian. Het leek alsof de ogen van Mikkkel vol vuur schoten.

‘Ik hoefde niet meer te graven, Fobbie, alleen nog de grond aan te stampen en de muren glad te maken. Ik vond het echt een gave ruimte geworden. Zo groot en rond, ook al is het erg laag. Ja, ik ben er trots op. Eindelijk heb ik aan iets gewerkt waar ik wel goed in ben. Maar toen hoorde ik opeens de stem van Dikke Holbewoner door de luidspreker. Dikke Holbewoner bedankte mij, Mikkkel, dat het de perfecte ruimte was geworden voor een perfecte afsluiting van onze musical Tartaros. Ze noemde het de Grand Finale. Ze zei dat ik de hoofdrol zou krijgen en omringd zou worden met de leerlingen die ik vanaf groep 1 had zien verdwijnen en dat jullie tweeën naast mij zouden mogen staan. Ik zou geëerd worden als de beste leerling van basisschool De Beuk in plaats van de slechtste. Ik hoorde haar lachen. Dikke Holbewoner lacht nooit. Door het harde geluid trilde er zand los. Het kwam in mijn ogen en zelfs in mijn mond. Ik kreeg het benauwd en dacht dat ik zou stikken. Ik strompelde naar de verbindingsgang en kroop zo snel ik kon naar het luik. Ik voelde mij zo beroerd, ik kon bijna het luik niet opendoen en nauwelijks rechtop lopen. Juffrouw Heks liep volgens mij vlak achter mij toen ik viel. Ik werd wakker in die rotkast van die stinkende juffrouw Roos met alle

kinderen die naar mij staarden. Ik vertrouw Dikke Holbewoner voor geen meter.'

Mikkel draaide zijn hoofd van Fobbian af. Het vuur in zijn ogen was gedoofd.

Fobbian sloeg op zijn schouder. 'Het komt goed, man, het komt goed. Wij lossen het op, met elkaar, zo is het toch?'

Erik knikte, pakte de hand van Mikkel beet en drukte die even tegen zijn borst.

Mikkel, Fobbian en Erik hadden afgesproken zich als bloedbroeders te gedragen. Ze hadden een snee gemaakt in hun vinger en het bloed met elkaar gemengd.

Om de beurt haalden ze stiekem eten bij hun familie thuis. Kleine beetjes, zodat het niet opgemerkt zou worden. Op tijdstippen waarvan ze wisten dat er niemand thuis zou zijn.

Eerst hadden ze bedacht dat ze eerder dan groep 8 naar het survivaalkamp op Texel wilden gaan. Dan konden ze daar een vluchtroute voor de leerlingen bedenken om te voorkomen dat er een andere klasgenoot zou moeten verdwijnen. Ze stonden al met hun jassen en tassen klaar toen Erik zei dat naar Texel gaan niet het beste idee was. Stomverbaasd hadden Mikkel en Fobbian naar Erik, de domste leerling uit hun klas, gekeken.

'Waarom niet?' vroeg Mikkel.

'Volgens mij,' zei Erik, 'is dit jaar niet het verdwijnen van de slechtste leerling uit onze groep het belangrijkste, maar dat alle verdwenen leerlingen uitgenodigd worden voor een Grand Finale. Jongens, denk na. Waarom komt er een Grand Finale nu de onderwereld klaar is? Wat bedoelt Dikke Holbewoner met die Grand Finale? Wat voert ze in haar schild? Laten we op zoek gaan naar de ouders van de verdwenen leerlingen. We moeten ze waarschuwen. Laten we er een stokje voor steken.'

Mikkel en Fobbian keken hem vragend aan.

‘Als de verdwenen leerlingen niet op komen dagen kan er ook geen Grand Finale zijn.’

De twee jongens knikten verbaasd. Erik was alles-behalve dom.

Eerst probeerden ze op een rij te krijgen wie er allemaal waren verdwenen. In de afgelopen zeven jaar waren er zeven leerlingen verdwenen. De ene leerling nog vervelender en dommer dan de andere leerling.

‘Daar was mijn schooltas met die stinkbom nog niks bij!’ Fobbian keek of de andere twee het met hem eens waren.

‘En mijn pad voor juffrouw Heks was best een geslaagde grap, vonden jullie niet?’ Mikkel keek tevreden over zichzelf rond.

‘Die meid van twee jaar geleden was pas echt dom,’ zei Erik.

‘Dat dachten ze ook van jou,’ zeiden Mikkel en Fobbian tegelijk. En daarna: ‘Citroen, joker slot erop.’ Ze maakten een boksbeweging met hun vuisten naar elkaar. De vriendschap voelde goed en de vrijheid na het jarenlange gebeuk op school smaakte naar meer.

Erik begreep eigenlijk niet hoe het mogelijk was dat de politie hen niet wist te vinden. Natuurlijk wilden ze niet gevonden worden voor zij een einde hadden kunnen maken aan de verdwijningen van leerlingen op het survivaalkamp en het beuksysteem van de school. Daarom zorgden ze ervoor dat ze hun sporen steeds zorgvuldig uitwisten. Maar dan nog. Waren ze de politie echt te slim af? Iedere dag werd Erik trotser op zichzelf. Hij was het brein van het drietal en Mikkel de leider. Fobbian was een praatjesmaker, maar daardoor sleepte hij hen er steeds doorheen als ze het even niet meer zagen zitten. Toen Mikkel in paniek raakte door een vleermuis in de schuur begon Fobbian heel hard te

lachen. 'Mikkel de Bikkel is niet bang voor een sikkkel, maar wel voor een vleermuis en zijn opa thuis.' Mikkel had zich bovenop Fobbian geworpen, terwijl Erik hen uit elkaar probeerde te halen. Zo vergat Mikkel zijn angst voor de vleermuis die door de herrie van de drie jongens alweer weggevlucht was.

'De kaarsen zijn bijna op,' zei Fobbian.

'Bijna?' vroeg Mikkel.

'Dit was de laatste.'

Op hetzelfde ogenblik doofde de vlam.

'Lekker handig,' reageerde Mikkel geprikkeld. 'Had je dat niet eerder kunnen melden, sukkel. Had je niet voor nieuwe kaarsen kunnen zorgen?'

'De kaarsen bij mijn ouders zijn bijna op, ja? Er lagen er nog maar twee. Wat als mijn moeder dat gemerkt zou hebben?' zei Fobbian.

'Je hebt gelijk.' Erik pakte z'n mobieltje en klikte de *Zaklamp*-app aan.

Mikkel glimlachte. 'Erik, jij bent echt slim.'

Erik glom ervan dat hij een compliment kreeg van Mikkel.

Op de composthoop achter in de tuin van de boer vonden ze de krant van afgelopen week met hun foto's en de foto van de juf op de voorpagina. Ze veegden de aardappelschillen eraf. Een echte heks vonden ze juffrouw Hendriks.

'Kijk maar eens naar haar neus.' Fobbian volgde met zijn dikke vinger de lijn van haar krommende neus.

'Ik vind een heks best wel tof,' zei Erik, 'ik zou haar weleens willen zien vliegen op een bezemsteel. Hé kijk, er wordt een beloning uitgelooft voor wie de politie inlichtingen kan verstrekken.'

De handen van Mikkel begonnen te trillen. De krant viel op de grond. Hij stampte op de foto met zijn schoen.

‘Ik wil nooit meer terug. Nooit meer naar mijn opa en nooit meer naar school.’

Fobbian en Erik knikten, wie wilde er wel terug naar De Beuk? Eerst moesten ze zo gauw mogelijk de verdwenen leerlingen vinden.

Mikkel, Fobbian en Erik kwamen er snel achter dat alle ouders van de verdwenen leerlingen niet meer in hun woonplaats woonden.

‘Misschien moesten ze het van directeur Mo of de ouders schaamden zich voor hun kinderen en wilden niet meer de andere ouders van De Beuk tegenkomen,’ opperde Erik. ‘Misschien zijn ze daarom ergens anders gaan wonen.’

‘Waar dan?’ vroeg Mikkel.

‘Hebben jullie wel eens gehoord van Hongerige Wolf?’

Fobbian hield twee handen op zijn buik en knorde. ‘Ik ben een hongerige wolf!’

‘Je bent niet altijd grappig, Fobbie.’ Mikkel keek naar Erik. ‘Wat bedoel je met hongerige wolf?’

Erik tikte op de app *Kaarten* van zijn mobieltje. ‘Hongerige Wolf is een gehucht in de provincie Groningen. Let goed op wat ik jullie nu ga laten zien. In Hongerige Wolf wordt een grappig theaterfestival gehouden met allemaal optredens bij de mensen thuis in schuren en tuinen. Mijn moeder is met een vriendin daar naartoe geweest. Ze heeft toen een paar foto’s genomen en op Facebook gezet, omdat ze het zo’n leuk festival vond. Kijk maar!’

De jongens volgden de vinger van Erik. Hij klikte op de app *Facebook* en ging naar de Facebookpagina van zijn moeder. ‘Wie hebben we daar?’

Mikkel en Erik tuurden op het kleine scherm en zagen de moeder van Erik met een lachende vrouw.

‘Wie is dat?’

‘Dat is mijn tante, maar kijk eens naar het meisje dat achter mijn moeder staat,’ zei Erik en zoomde in.

Nu zagen de jongens het meisje op de achtergrond. Ze had donkerblond haar en droeg een bril. Het was onmiskenbaar Marloes met haar sproeten en haar moedervlekje boven haar lip.

‘Marloes?’ zeiden Mikkkel en Fobbian tegelijk. ‘Die twee jaar geleden verdwenen is?’

Erik toetste de website van De Beuk in en logde in met de toegangscode van zijn ouders.

Mikkkel floot bewonderend tussen zijn tanden. ‘Hoe weet jij die?’

‘Gewoon door net te doen alsof ik niet goed oplet.’

‘Omdat ze denken dat je het toch niet onthoudt?’

‘Zoiets ja. Hier vind je de pagina’s die alleen voor ouders zijn en dit is de pagina met de informatie die we nodig hebben.’ Erik klikte de fotopagina open en daarna de map *Kamp*. Zeven foto’s van zeven verdwenen leerlingen verschenen haarscherp in beeld.

‘Dus,’ Erik zette z’n mobieltje uit, ‘laten we met z’n drieën naar Hongerige Wolf gaan.’

‘Voor Marloes naar Hongerige Wolf gaan?’ vroeg Mikkkel. ‘Kunnen we niet in de telefoongids kijken?’

‘Heb ik al gedaan,’ antwoordde Erik, ‘haar ouders staan er niet in, maar dat zegt niet alles. Sommige mensen laten hun gegevens niet opnemen in de telefoongids. Misschien mocht dat niet van de directeur. Ze moest toch verdwijnen?’

‘Maar het kan ook zijn dat Marloes toevallig in Hongerige Wolf was voor het festival. Waarom zou ze daar wonen?’ ging Mikkkel door. ‘Waarom zouden de kinderen verdwijnen naar een dorp waar een festival wordt gehouden en waar dus heel veel mensen komen?’

‘Omdat,’ zei Erik, ‘er helemaal geen festival was in Hongerige Wolf toen Marloes verdween. Het was afge-

lopen zomer pas het eerste festival. Mijn moeder vindt het leuk om naar nieuwe festivals te gaan. Hongerige Wolf is niet meer dan een gehucht, ergens *in the middle of nowhere* boven in Groningen. Een lange dijk waar een paar boerderijen aan liggen. Er wonen nog geen honderd mensen. Dat ze juist daar een theaterfestival zouden organiseren had niemand ooit kunnen voorstellen.’ Erik vertelde hoe zijn moeder thuis in geuren en kleuren over haar reis naar Hongerige Wolf verteld had.

‘In de trein was een kleine magere vrouw binnengekomen met een grote plastic boodschappentas, die tegenover mijn moeder was gaan zitten en begon over de boodschap van God en hoe deze boodschap ook voor mijn moeder was weggelegd. De vrouw liet zien in hoeveel talen ze het gebed in kleine boekjes bij zich had en begon te bidden voor het behoud van mijn moeder. Toen vroeg ze waar de reis naartoe ging.

“Naar Hongerige Wolf,” had mijn moeder geantwoord.

De vrouw sprong op en verliet zo snel mogelijk de treincoupé, terwijl ze riep: “O, lieve heer, behoedt haar, houdt haar tegen voor de Hongerige Wolfffff!”

Misschien is het gewoon pech voor directeur Mo dat er nu een festival in Hongerige Wolf wordt gehouden en een geluk bij een ongeluk voor ons. We kunnen toch proberen uit te vinden of Marloes er woont? Het is ons enige aanknopingspunt. Of hebben jullie een beter voorstel?’

Fobbian en Mikkell schudden hun hoofd. ‘Nee, maar hoe wil je daar dan komen?’

‘Met het openbaar vervoer. De trein en de bus.’

‘En als iemand ons opmerkt?’

‘Dat is nu toch ook nog niet gebeurd? Als we maar voorzichtig zijn!’

Hongerige Wolf

Het was gewoon een zaak van goed opletten waar de conducteur op het perron stond had Erik gezegd. Ze zouden afwisselend met z'n tweeën en alleen reizen, zodat ze niet aan het signalement van de drie verdwenen jongens zouden voldoen. Ook was het belangrijk dat ze andere jassen zouden dragen en hun haar zouden veranderen. Van Mikkelt z'n lange haar konden ze stekeltjes maken. Erik wilde wel een kuif en Fobbian zou een bril opzetten.

'Hoe komen we aan de jassen?' vroeg Fobbian.

'Ik heb gelezen dat er morgen kleding ingezameld wordt voor een of ander goed doel. Veel mensen zetten de plastic zakken 's avonds al buiten. We kunnen vanavond shoppen,' antwoordde Erik.

'Ja, voor het huis van Adriaan zeker, die loopt elke keer in het nieuwste van het nieuwste.'

'Goed idee, Fobbie, dan gaan we het daar als eerste proberen.'

Voor het huis van Adriaan stonden drie zakken onder de lantaarnpaal. Erik gebaarde dat ze alle drie een zak moesten meenemen naar een plek verderop waar ze ongestoord de zakken konden openmaken.

'Dit is het meest spannende wat ik ooit gedaan heb,' zuchtte Fobbian. 'Als mijn moeder me nu zou zien.'

'Of mijn opa mij,' zei Mikkelt.

Alleen Erik leek zich nergens zorgen om te maken. Rustig opende hij een kledingzak. Fobbian had gelijk. Er zaten twee jassen in. Eén jas die Mikkkel precies paste en één jas die veel te groot was voor Erik. 'Deze is vast van zijn oudere broer. Misschien iets voor jou Fobbian?' De mouwen waren aan de lange kant, maar de rits kreeg Fobbian maar net dicht over zijn buik. 'En jij dan Erik?'

Erik duwde de stapel wat uit elkaar. 'Ik kan ook twee truien over elkaar aandoen. Ik heb het toch nooit echt koud.'

Mikkkel, Fobbian en Erik stopten hun eigen kleren in de zak terug. Het leek net alsof ze er niets uitgehaald hadden. Ze maakten de zakken keurig dicht en zetten ze weer terug onder de lantaarnpaal.

'Kom, nu nog wat boodschappen doen. Bij jouw opa, Mikkkel? We kunnen niet steeds bij mijn ouders en die van Fobbian langsaan.'

Mikkkel knikte. 'Goed, maar we moeten echt heel voorzichtig zijn. Als mijn opa wakker wordt, dan zwaait er wat.'

'Ja, zijn stok zeker,' grinnikte Fobbian.

Mikkkel gaf Fobbian een duw.

'Stop daarmee, stop' zei Erik, 'laten we geen tijd verliezen.'

Mikkkel probeerde niet aan zijn opa te denken, terwijl hij de sleutel van de achterdeur omdraaide en de deur zo zacht mogelijk opende. 'Ssst.' Ze slopen de keuken van Mikkels opa binnen. Mikkkel haalde twee broden uit de vriezer en pakte van elk brood tien sneetjes, stopte een paar plakken ham in een boterhamzakje en sneed met een mes een stuk kaas af. Hij zag de aardappels, uien en winterpeen liggen. Hij at bij zijn opa drie keer per week hutspot. Als zijn opa dan smakelijk een rookworst zat te eten kreeg hij het laatste stukje worst met het touwtje

en mocht hij het velletje leegzuigen. Fobbian zag de worst liggen en kon het niet laten om hem mee te nemen.

‘Niet doen joh!’ zei Mikkkel, juist op het moment dat ze gestommel hoorden. ‘Mijn opa, wegwezen!’ Het klonk harder dan de bedoeling was. Gelukkig hoorde zijn opa niet meer zo scherp als vroeger.

Mikkkel dacht terug aan hoe hij als klein jongetje ‘s avonds geluidloos naar het toilet probeerde te gaan, maar bijna altijd zwaaide de deur van de woonkamer open en stond zijn opa boos in de deuropening met zijn stok in de lucht te zwaaien. *Ga slapen! Of moet ik je soms je bed inslaan?* Dan vloog Mikkkel de trap op naar boven en probeerde hij in bed te vergeten dat hij naar de wc moest. Als hij in bed zou plassen zou zijn opa pas echt woest worden! Dan moest hij een week zonder eten naar bed, terwijl hij juist altijd honger had. Hij had bij zijn opa het huilen verleerd. Alleen als hij aan zijn ouders dacht kwamen er soms tranen in zijn ogen, maar vooral omdat hij zich niets meer van hen herinnerde.

Plots hoorde hij de bekende voetstappen en het getik van de stok. ‘Shit,’ riep Mikkkel, ‘de deur is nog open.’

‘Vergeet het, Mikkkel, we hebben geen tijd meer,’ siste Erik.

De opa van Mikkkel vloekte hartgrondig toen hij ontdekte dat de deur wagenwijd openstond. Hij trok hem harder dicht dan nodig en draaide de deur op slot. In het schelle licht dat door de achterdeur scheen zagen de jongens hoe Mikkels opa bijna over zijn eigen stok struikelde. Vloekend en scheldend knipte hij het licht uit. De nacht slokte de schimmen van de jongens op.

De treinreis ging gemakkelijker dan ze gedacht hadden. Het leek niemand op te vallen dat de drie jongens alleen op reis waren. Mikkell en Fobbian bleven bijna de hele reis bij elkaar, terwijl Erik een paar stoelen verderop ging zitten met zijn neus in een boek. Ze kregen er handigheid in om te ontdekken wanneer ze een conducteur konden verwachten. Fobbian en Erik hadden wel een OV-kaart, maar gebruikten die niet om te voorkomen dat ze een spoor achterlieten voor de politie. Met de trein konden ze tot Winschoten komen. Daarna moesten ze met de bus.

‘Denk je echt dat we ook de bus in kunnen komen, Erik?’ vroeg Fobbian benauwd.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Erik. ‘Denk aan wat ik gezegd heb. We wachten tot er voldoende mensen staan. Als er een mevrouw staat die onze moeder zou kunnen zijn lopen we achter haar aan. Houd je bibliotheekpasje voor de kaartlezer alsof je een OV-kaart hebt en zeg dan zo hard mogelijk vriendelijk gedag tegen de buschauffeur.’

Mikkell en Fobbian knikten en keken rond. Ze zagen een vriendelijke vrouw. De twee jongens lachten op hun alleraardigst naar haar en de mevrouw keek vriendelijk terug. ‘Zo jongens, hebben jullie het naar je zin?’

De drie jongens knikten, hielden hun pasjes voor de lezer, terwijl de vrouw opgewekt met de buschauffeur praatte. Ze gingen op de achterste bank zitten.

‘De volgende halte is Hongerige Wolf,’ klonk het na een half uur door de bus. Gelukkig drukte ‘hun’ moeder op de stopknop, zodat ze tegelijk met haar konden uitstappen. De bus reed door, terwijl de chauffeur nog zijn hand opstak naar ‘hun’ moeder.

‘Waar moeten jullie naar toe?’ vroeg de vriendelijke mevrouw.

‘Naar Marloes,’ antwoordde Erik.

Het klonk alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

‘O,’ zei de mevrouw, ‘dat moet mijn buurmeisje Marloes de Luière zijn. Er woont hier maar één Marloes. Wat leuk dat jullie haar komen opzoeken. Ze is hier komen wonen, omdat het op haar vorige school niet zo goed ging heb ik begrepen. De meeste kinderen hier laten haar een beetje links liggen, ze vinden haar een beetje vreemd. Loop maar met mij mee.’

Fobbian en Mikkell keken Erik bewonderend aan. Hun missie leek geslaagd. Marloes woonde dus inderdaad in Hongerige Wolf.

De vrouw wees naar het huis op de hoek: ‘Kijk daar woon ik, naast Marloes. Ik vind het zo leuk dat er drie jongens voor haar op bezoek komen. Wie zijn jullie eigenlijk?’

Erik nam het woord. ‘Wij zijn leerlingen van haar oude school en komen haar opzoeken.’

‘Dus jullie zijn van haar oude school? Jullie konden het wel goed met elkaar vinden? Wat fijn!’

Mikkell, Fobbian en Erik zagen hoe het meisje, dat twee jaar geleden verdwenen was van hun school, levend en wel het tuinpad kwam aflopen. Het kon alleen maar Marloes van hun school zijn.

Marloes zwaaide naar haar buurvrouw.

‘Nou, veel plezier dan nog,’ zei de mevrouw. Ze zwaaide vriendelijk naar Marloes terug en zocht ondertussen naar de huissleutels in haar jaszak.

De drie jongens liepen naar Marloes met hun handen in hun zakken en hun ogen naar de grond gericht. Pas op het laatste moment durfden ze Marloes aan te kijken.

Marloes herkende de jongens en wilde zich gelijk omdraaien. Erik kon haar nog net bij haar mouw vastpakken.

‘Wacht Marloes, we doen je niets. We zijn hier met heel belangrijke informatie. Kunnen we je spreken?’

Gelukkig begreep Marloes dat Erik serieus meende wat hij zei. Ze gebaarde de jongens haar te volgen naar de garage, die leeg was omdat haar moeder met de auto naar het werk was.

In de garage stonden ze elkaar onwennig aan te kijken. Erik was de eerste die het woord nam.

‘Ik ben Erik en dat zijn Mikkkel en Fobbian. Wij zitten nu in groep 8 en zijn dit jaar de drie slechtst presterende leerlingen en daarom zijn we gevlucht. Wil je ons helpen?’

Marloes keek hen met grote ogen aan, maar zei geen woord.

Erik liet geen tijd verloren gaan. Hij vertelde wat er op hun school allemaal was gebeurd nadat Marloes verdwenen was. Dat Mikkkel de laatste hand aan de onderwereld had gelegd. Of ze al wist dat zij en alle andere verdwenen leerlingen zouden worden uitgenodigd voor de jaarlijkse musical, omdat er deze keer een Grand Finale zou zijn.

Marloes lachte als een boer die kiespijn heeft. ‘Een Grand Finale? Dat zal een groot feest worden. Juffrouw Hommels háát kinderen!’

‘Dat denken wij ook, maar als ze kinderen haat, waarom zou ze dan de leerlingen die verdwenen zijn weer op laten draven?’

‘Omdat ze op de Grand Finale alle leerlingen in één keer voor altijd wil laten verdwijnen. We krijgen eindelijk een echt KNALfeest, lachte Fobbian hard alsof hij zojuist een goede mop had verteld.

Erik keek hem doodserieus aan. ‘Een KNALfeest? Ik denk, Fobbian, dat jij gelijk hebt. Stel dat Hommels ons inderdaad voor altijd wil laten verdwijnen! Mikkkel, jij kreeg toch zand in je ogen en mond toen het plafond van aarde zo vreselijk trilde door het harde gelach van Dikke Holbewoner? Wat zou er gebeuren als alle leerlingen tegelijk applaudisseren in de onderwereld

voor de Grand Finale? Wat voor knal zou dat geven? Wat zou er met ons gebeuren?’

In de garage was het doodstil.

Erik keek Marloes aan. ‘Ben jij al uitgenodigd voor de Grand Finale op 21 juni?’

Marloes schudde haar hoofd. Precies op dat moment kwam de postbode aanlopen en deed de post in de brievenbus.

‘Dat zou wel erg toevallig zijn,’ zei Mikkkel, maar Erik vond dat Marloes toch moest gaan kijken wat er bij de post zat.

Marloes liep vlug van de garage naar de brievenbus aan het begin van de oprit. Toen ze terugkwam hield ze een envelop omhoog. Het was een envelop van school.

Vier paar ogen keken nieuwsgierig naar de uitnodiging waar de woorden Grand Finale Tartaros in gouden letters op perkamentachtig papier geschreven waren. Het zag er indrukwekkend uit.

Geachte ouders,

Graag nodigen wij u en uw kind uit voor de

Grand Finale

van onze jaarlijkse musical

Tartaros

op 21 juni

Uw kind heeft in de afgelopen jaren meegewerkt aan de verwerkelijking van de onderwereld Tartaros en is op deze wijze een voorbeeld geweest voor alle andere leerlingen om op het goede pad te blijven.

De onderwereld Tartaros is dankzij juffrouw Hommels dit schooljaar gereedgekomen, waarvoor wij haar zeer dankbaar zijn. Dit willen wij graag vieren met alle leerlingen die hieraan hebben bijgedragen.

Zonder uw kind is de Grand Finale niet compleet. Wij verzoeken u derhalve vriendelijk doch dringend om deze uitnodiging zo spoedig mogelijk te bevestigen en eventuele andere afspraken op deze dag om te zetten of te annuleren.

Tot 21 juni.

Met de allervriendelijkste groeten,

Uw toegenegen directeur Mo

‘Zouden je ouders jou naar de Grand Finale laten gaan zonder dat ze weten wat er gaat gebeuren?’ Erik keek Marloes onderzoekend aan.

‘Ja,’ antwoordde Marloes zonder aarzelen. ‘Mijn ouders zijn nog steeds boos op me dat ik moest verdwijnen en zij daardoor ook. Misschien hopen ze wel dat we dan kunnen terugkeren en ze eindelijk wel trots op me kunnen zijn.’

‘Maar als je er niet bent kunnen ze je niet naar de Grand Finale sturen en zonder de verdwenen leerlingen is de Grand Finale geen Grand Finale. Dat staat in de brief, lees nog maar eens goed,’ vervolgde Erik. ‘Als het aan ons ligt komt er geen Grand Finale. We gaan naar het survivalkamp op Texel om Dikke Holbewoner te ontmaskeren. Ga je met ons mee Marloes?’

Marloes schudde resoluut haar hoofd.

‘Nee? Waarom niet?’

‘Het survivalkamp ligt niet op Texel.’

‘Ligt het niet op Texel? Maar waar dan wel?’ vroeg Erik verbaasd.

‘Ik weet alleen nog hoe het heet,’ antwoordde Marloes: *De Duistere Duinen.*’

‘*De Duistere Duinen?*’ herhaalde Fobbian angstig, ‘kunnen we niet beter teruggaan naar onze ouders en alles vertellen?’

‘Nee,’ zei Erik beslist. ‘Wie zou er naar ons willen luisteren? We zouden alleen nog maar meer straf krijgen en het gemene plan van Dikke Holbewoner zou dan gewoon door kunnen gaan.’ Erik keek Marloes onverschrokken aan. ‘Oké, we gaan naar de *Duistere Duinen*, waar het ook ligt. Ga je dan wel met ons mee?’

Taart

Het was Anglika's tweede week op De Beuk, maar het voelde als het tweede jaar. De dagelijkse route op de fiets naar school. De ontvangst door directeur Mo bij de voordeur. De stinkende wc's. Haar tas in het lokaal zetten, de werkschriften klaarleggen en dan weer naar beneden voor de formele ontvangst met alle docenten.

Haar hoofd draaide heen en weer. Van meester Langeworst die vriendelijk haar kant opkeek naar ME die haar bemoedigend toeknikte. Links keek meester De Grote haar bewonderend aan. Rechts naast ME stond directeur Mo met een priemende blik in zijn ogen. Juffrouw Roos keek met nog meer wantrouwen naar haar dan afgelopen week. Net als Mislukt Hoofd die de scheve pony voor haar ogen vandaan veegde. Anglika probeerde recht voor zich uit te kijken.

De eerste leerlingen staken hun handen al weer uit. 'Goedemorgen, juffrouw Hendriks.'

'Goedemorgen, Eveline.' Van alle leerlingen uit haar groep wist ze nu de namen. Nadat de laatste kinderen goedemorgen gewenst hadden en zich over de gang en de trap verspreidden, wilde Anglika haar leerlingen naar boven volgen.

Opeens voelde ze een koude luchtstroom achter zich en draaide zich om. In de deuropening stond inspecteur Gittar. In zijn linkerhand hield hij een riem vast met daaraan een hond. De hond gromde zacht. Inspecteur

Gittar gaf een korte ruk aan de riem. Met een koude blik in zijn ogen liep hij achter directeur Mo aan het kantoor in. Anglika hoorde de ratten piepen. Een voor een sloten de leraren de deuren van hun lokalen. Het lokaal van groep 8 lag het verste weg.

Anglika trok de deur van haar klaslokaal zacht achter zich dicht en leunde tegen de deurpost.

De leerlingen hadden niet opgemerkt dat ze binnengekomen was. Iedereen had het over Mikkkel, Fobbian en Erik. Niemand had hen meer gezien.

‘Ook hun fietsen waren weg,’ wist een van de leerlingen te vertellen. ‘Misschien zijn ze er wel met z’n drieën vandoor.’

‘Lekker,’ zei een ander hard, ‘zodat nu wij aan de beurt zijn om genomineerd te worden als slechtste leerling. Want één ding is zeker: ieder jaar moet er één leerling verdwijnen.’

‘Misschien ben jij het wel.’

‘Kijk liever naar jezelf, jij maakt altijd spiekbriefjes.’

‘Wat maakt het uit als de juf het niet ziet?’

‘Misschien zijn ze gevluht om ons te helpen,’ merkte Elise op.

‘Doe niet zo stom, Elise, het zijn helemaal geen vrienden,’ zei een van de jongens. ‘En als er iemand is die ons links liet liggen, was het Mikkkel. Bovendien is Erik de domste van onze klas. Hoe zou hij ons moeten helpen?’

Anglika kuchte. De leerlingen schrokken en gingen snel aan hun eigen tafels zitten, keurig rechtop. Anglika staarde naar de drie lege tafels. Vandaag leek het een eeuwigheid te duren voor de bel van de korte pauze ging. Waarom had inspecteur Gittar een hond meegenomen?

‘Juffrouw Roos, heeft u zin om vandaag een wandelingetje met mij te maken in de lunchpauze?’ Meester De Grote wilde maar al te graag zijn best doen voor

juffrouw Hendriks om meer te weten te komen over de pillen. Het was de korte ochtendpauze en hij liep met zijn groep langs de klas van juffrouw Roos, die al in de deuropening stond en de kinderen aanspoorde om een keurige rij te maken. 'Het weer is goed, uitstekend zelfs, kijkt u eens naar buiten. De zon schijnt.'

Juffrouw Roos keek hem blij verrast aan. 'Nou, omdat u er zo op aandringt meester De Grote. Graag!'

Als juffrouw Roos zo keek vond meester De Grote haar bijna op een jong meisje lijken. In ieder geval een meisje dat veel jonger was dan zestig. Misschien zelfs jonger dan hijzelf. 'Dan halen we gelijk een taart voor mijn 54e verjaardag voor het lerarenteam.'

'Maar meester De Grote,' sputterde juffrouw Roos tegen, 'niemand van de docenten viert zijn verjaardag op school.'

'Op deze school, bedoelt u!' Meester De Grote voelde zich beter dan hij zich de afgelopen tien jaar gevoeld had. 'Juffrouw Roos, ik kan natuurlijk ook trakteren op pillen.' Hij probeerde het als een grapje te laten klinken.

'Waarom zegt u dat?' De stem van juffrouw Roos klonk plotseling scherp.

'Oh,' zei meester De Grote, 'dat zei ik per ongeluk, omdat we nooit eens op iets lekkers trakteren. Zelfs de kinderen mogen niet trakteren op onze school en toen moest ik ineens denken aan wat er wel werd uitgedeeld. Pillen voor de genomineerde leerlingen in groep 8, maar neem me het niet kwalijk dat ik er een grapje over maakte. Ik heb altijd veel waardering gehad voor de goede uitwerking van de pillen van De Beuk op deze allerslechtste leerlingen.'

Gelukkig keek juffrouw Roos weer tevreden.

Meester De Grote deed er nog een schepje bovenop. 'Als slecht presterende leerlingen ons beuksysteem voor de Beste Resultaten in de weg zitten, juffrouw Roos, en als de kasten hen niet op het goede pad

kunnen brengen, dan komt u met het pillenflesje en worden zelfs deze leerlingen makke lammetjes. Hoe doet u dat? Wat zijn dat voor toverpillen?’

‘Dat zijn geen toverpillen, meester De Grote. Het zijn pillen om de genomineerde leerlingen rustig te houden tot aan het kamp, dat weet u toch wel? De leerlingen hebben we van jongs af aan voorbereid op wat er staat te gebeuren. We moeten er dan alles aan doen om te zorgen dat ze niet in paniek raken.’

‘Ze worden er inderdaad heerlijk rustig van, juffrouw Roos. Ik zou willen dat u deze pillen ook in mijn groep mocht brengen. Waarom zouden we er niet al mee beginnen in groep 5 voor de Beste Resultaten?’

Juffrouw Roos sloeg haar hand voor haar mond. ‘Stil toch, meester De Grote, laten we over iets anders praten. Alleen directeur Mo gaat over de pillen.’

Maar meester De Grote stopte niet. ‘Waarom alleen directeur Mo?’ Hij keek haar diep in de ogen. ‘Het zijn toch onze leerlingen? Kinderen die bij u en bij mij in de klas zitten, die we op het rechte pad willen brengen? Mijn groep zou er zoveel profijt van hebben als enkele belhamels een paar van die pilletjes zouden krijgen. Dat zou toch geen kwaad kunnen? Kunt u daar niet voor zorgen?’

Juffrouw Roos schudde haar hoofd. ‘Nee, meester De Grote, nee, maar u kunt ouders wel vragen om zelf voor pillen te zorgen als u meer rust wilt in de klas. De huisarts kan gewoon pillen voorschrijven voor kinderen met problemen zoals onoplettendheid, impulsief gedrag, verhoogde bewegingsdrift of verstoord sociaal gedrag waarbij niets anders helpt. Onze pillen zijn alleen veel sterker dan die van de huisarts, om te voorkomen dat de genomineerde leerlingen in paniek raken. Voor deze pillen, meester De Grote, hebben ouders al bij aanmelding van hun kind voor onze school schriftelijk toestemming gegeven

voor het geval dat hun kind in groep 8 genomineerd wordt als slechtste leerling. Dat weet u net zo goed als ik. Als er in de periode tot aan het kamp geen verbetering meer te behalen is en zij alleen nog als voorbeeld voor de andere kinderen kunnen dienen om op het goede pad te blijven moeten zij rustig blijven. Alles voor de Beste Resultaten. Onze pillen liggen niet voor niets veilig opgeborgen in een kluis tot de tijd daar is. Alleen directeur Mo en ik hebben de sleutel van de kluis.'

'Dat weet ik ook wel juffrouw Roos, maar waarom werken die pillen zo goed, waarom slikken de leerlingen de pillen zonder tegensputteren? Het zijn toch geen drugs die pillen van u?'

Juffrouw Roos keek meester De Grote met grote ogen aan. 'Denkt u dat het drugs zijn?'

Juffrouw Mislukt Hoofd liep met grote passen het kantoor uit van directeur Mo en trok de deur met een harde klap achter zich dicht. 'Bah,' zei ze met haar schelle stem en keurde Anglika die net aan kwam lopen geen blik waardig. Juffrouw Mislukt Hoofd was woest.

Anglika keek haar helemaal na tot ze de hoek van de gang om was voor ze voorzichtig op de deur van het kantoor klopte.

'Kom binnen, kom binnen,' directeur Mo maakte een zwaaibeweging met zijn arm. 'Doe de deur achter u dicht. Nee, er zit geen leerling in de kast en er komt voorlopig ook geen leerling meer in de kast. Hun werk zit erop. Kijk,' directeur Mo wees met een onbewogen gezicht naar de kooi onder zijn bureau, 'mijn ratten hebben een hartstilstand gehad. Ze konden niet tegen de hond van inspecteur Gittar.'

'Zijn uw ratten dood door de hond?' Anglika hurkte en keek in de kooi. De twee ratten lagen met hun pootjes omhoog.

‘Neemt u de kooi zometeen maar mee naar conciërge Van den Heuvel. Dan zorgt hij wel voor een laatste rustplaats van de ratten. We moeten het de komende week maar eens rustig aandoen, juffrouw Hendriks.’

Anglika keek directeur Mo niet begrijpend aan.

‘Inspecteur Gittar zit ons op de nek, we moeten voorzichtig zijn. U weet toch dat onze school De Beuk een school is die ervoor zorgt dat de leerlingen zich aan strikte regels houden? Voor de Beste Resultaten. En daarbij is veel geoorloofd, vindt u ook niet, juffrouw Hendriks? Maar dat begrijpt niet iedereen.’

Anglika huiverde bij de samenzweerderige toon van de directeur. Ze dacht aan de woorden van haar moeder.

Laat je nooit met het kwaad in, Anglika. Hekserij is niet met het kwade verbonden Richt je op het goede! Wie het goede doet zal drie keer zoveel goed ontvangen. Wie het kwade doet zal drie keer zoveel kwaad ontvangen.

‘Heeft u het ook gezien, juffrouw Hendriks, dat inspecteur Gittar met een hond kwam binnenlopen?’ Directeur Mo kneep zijn ogen bijna dicht.’ Het is een herdershond die getraind is om drugs op te sporen. Wie denkt de inspecteur wel niet dat hij is?’

Anglika moest denken aan de woorden van meester De Grote, die hij in haar oor gefluisterd had.

Ik heb juffrouw Roos gesproken. Ik denk dat de pillen drugs zijn om de genomineerde leerlingen rustig te houden tot het survivalkamp.

Anglika had zich erg moeten inhouden om niet heel hard te herhalen *drugs*? Was inspecteur Gittar hier met een hond om drugs op te sporen?

Ze hoorde de woorden van directeur Mo in haar oren zoemen.

‘Wie niet zelf in het onderwijs als leraar voor de klas heeft gestaan, weet niet hoe kinderen kunnen zijn. Bijna niemand weet waarom er zoveel leerlingen in één kleine ruimte zitten, maar ik wel. Dat komt door een eenvoudige rekensom, juffrouw Hendriks, dat een kind genoeg heeft aan 3,5 vierkante meter vloeroppervlakte inclusief gangen, trappen en toiletten. Er mogen daardoor zelfs vaak meer dan dertig kinderen in één klaslokaal, maar in een dierentuin zetten ze toch ook niet dertig apen bij elkaar in een kooi? En één leerkracht moet dan die dertig leerlingen in bedwang houden. Zorgen dat ze achter hun tafeltjes en stoeltjes blijven zitten, zich urenlang concentreren op de belangrijkste vaardigheden taal en rekenen, op exact ingestelde tijden gaan eten en luchten. Acht jaar lang. Onze school gaat voor de Beste Resultaten. Dus wij gaan ook een stap verder met pillen. Of dat nou drugs heet of niet. Maar u en ik begrijpen elkaar als geen ander toch? U was hier nog maar net aan het werk toen u al met een stok kwam aanzetten. Laten we inspecteur Gittar niet wijzer maken dan hij is, zodat wij ons belangrijke werk ongestoord kunnen voortzetten!’ Directeur Mo lachte en wuifde zijn woorden weg alsof hij het nooit gezegd had. ‘Juffrouw Hobbema kwam net bij mij, juffrouw Hendriks.’

Anglika voelde een koude rilling over haar rug. Ze herinnerde zich maar al te goed de gemene blik van juffrouw Hobbema.

‘Ze sprak over een verboden bijeenkomst. Vorige week toen ik niet op school aanwezig was. Heeft u met meester Langeworst en conciërge Van den Heuvel in uw lokaal afgesproken om te praten over het survival-kamp? Klopt dat?’

Anglika kon geen woord uitbrengen en knikte.

Gelukkig leek het alsof directeur Mo niet merkte hoe ongemakkelijk zij zich voelde.

‘Het lijkt natuurlijk vanzelfsprekend dat de docente van groep 8 meegaat op het kamp van groep 8, maar dat is het niet. Juffrouw Kragt ging nooit mee op kamp vanwege haar zwakke gestel. Alleen binnen haar lokaal was zij een ijzersterke leerkracht tot de apparatuur haar in de steek liet. Juffrouw Roos en juffrouw Hommels gaan daarentegen wel mee en voor meester Langeworst wordt het de eerste keer. Maar u lijkt mij eerlijk gezegd de meest bekwame begeleider voor het kamp die wij kunnen wensen, juffrouw Hendriks. U weet hoe u orde moet houden.’ Directeur Mo keek haar aan alsof hij haar methodes voor orde en tucht feilloos doorhad. Alsof hij het prima vond als ze een stok zou gebruiken in het klaslokaal. ‘Juffrouw Hobbema moet er gewoon aan wennen dat er docenten zijn die beter met dat bijltje kunnen hakken. Het enige dat u niet mag, juffrouw Hendriks,’ de stem van directeur Mo klonk luid en duidelijk, ‘is met de leerlingen het kamp voorbereiden, want het is niet voor niets een survivaalkamp. Het is een test van hun doorzettingsvermogen!’

Anglika’s hoofd knikte.

Directeur Mo knipte met zijn vingers. ‘Juffrouw Hendriks, ik zie u graag op onze eerstvolgende bijeenkomst van het organisatiecomité van het survivaalkamp. Daarnaast moeten we nog gaan vaststellen welke leerling het verdient om dit jaar te verdwijnen. Het is jammer, hoogst jammer dat de drie slechtste leerlingen van uw groep voortijdig verdwenen zijn. Wilt u de komende twee dagen extra opletten in de klas en op de komende vergadering drie nieuwe genomineerde leerlingen doorgeven?’ Directeur Mo keek Anglika afwachmend aan. ‘Juffrouw Hendriks? Heeft u gehoord wat ik heb gezegd? Drie genomineerden graag.’

‘Vanzelfsprekend, directeur Mo.’

Anglika richtte haar hoofd omhoog, haar gekromde neus stak hoger in de lucht dan anders. Ze zat in het organisatiecomité. Ze zou toch meegaan op kamp met meester Langeworst. De directeur vertrouwde haar. Nu moest ze ervoor zorgen dat hij haar bleef vertrouwen.

‘Vergeet u niet de kooi met de dode ratten naar conciërge Van den Heuvel te brengen voordat ze beginnen te stinken?’

Anglika hield de kooi met de dode ratten zo ver mogelijk van zich af. Ze gruwde van dode dieren. Daarom at ze ook bijna altijd vegetarisch en wilde ze nooit vleeswaren op haar brood. Alleen kaas. Toen ze hoorde dat om kaas te kunnen maken de maag van dode kalfjes nodig was, at ze een paar maanden alleen jam, honing en gestampte muisjes. Toen dat haar neus uitkwam hield ze zichzelf voor dat er van één maagje van een kalf een heleboel kaas gemaakt kan worden. Kaas vond ze gewoon lekker. Alle kazen. Ook geitenkaas, schapenkaas en schimmelkaas. Al had ze de laatste dagen haar buik vol van de zwarte schimmel op de muren in de school. Haar moeder had iets gemompeld over dat er ook kazen gemaakt kunnen worden met technologisch geproduceerde micro-organismen, maar wat dat dan nou weer was? Anglika botste tegen ME op.

‘Hola, waar gaat u naar toe met die kooi, juffrouw Hendriks?’

‘Ik zocht u ME. De ratten zijn dood.’

Anglika hield de kooi met gestrekte armen voor zich uit en keek hem indringend aan. ‘Het voelt alsof we allemaal als ratten in de val zitten. Ik wil woensdag in het bos tijdens onze afspraak een ritueel uitvoeren. Vindt u dat goed? We moeten zo veel mogelijk energie oproepen om deze school sneller de goede kant op te

helpen. Laten we door de Magie van de Energie het beuksysteem voor eens en altijd veranderen.'

ME kuchte.

Zou deze grote reus haar heksenrituelen wel aanvaarden? Zou hij zijn energie willen verbinden aan de energie van meester Langeworst en die van haar?

Hij keek haar verontschuldigend aan en antwoordde oprecht: 'Ik weet het niet, juffrouw Hendriks. Ik geloof niet in magie.'

'ME, ik weet dat magie klinkt als iets wat boven-natuurlijk is en eigenlijk niet kan bestaan, maar magie is gewoon iets veranderen aan een situatie door gebruik te maken van energie. Wat wij heksen met rituelen doen is niets anders dan energie oproepen, bij elkaar brengen en richten op het goede. Alstublieft? We kunnen ons samen sterk maken om doelen te bereiken. Dat is iets wat ik voor de school kan en graag wil doen. En als u en meester Langeworst mij helpen, kunnen wij het beuksysteem veranderen.'

'Ik zal erover nadenken, juffrouw Hendriks, is dat goed? Meer kan ik u nu niet beloven.' ME opende de deur van het schoolgebouw en liet Anglika voorgaan.

Meester De Grote kwam juist aanlopen met juffrouw Roos.

Verhip, dacht Anglika, wat zien meester De Grote en juffrouw Roos er gelukkig uit.

'Komt u ook in de lerarenkamer een stukje taart eten, juffrouw Hendriks?' De stem van meester De Grote klonk vrolijk. Juffrouw Roos giechelde als een jong meisje.

'Graag meester De Grote,' antwoordde Anglika.

'Tja, juffrouw Roos vond het geen goed idee als ik op onze heerlijke pillen trakteerde,' zei hij met een knipoog, 'toch juffrouw Roos?'

Juffrouw Roos trok bleek weg, maar herstelde zich goed. 'Dat heeft u helemaal juist, Gerwald, uh meester.'

Opeens zagen ze ME met de kooi in zijn handen staan. Juffrouw Roos liep op ME af. 'Wat is dat?' 'De rattenkooi van directeur Mo,' zei ME voor Anglika antwoord kon geven. 'De ratten zijn overleden na het bezoek van inspecteur Gittar met zijn hond op zoek naar drugs.'

Het gezicht van juffrouw Roos betrok.

Meester De Grote kwam naast haar staan met de gebaksdoos in zijn handen en haalde zijn neus op.

'Ik hou niet van ratten. Ik hou van...'

'Taart,' glimlachte juffrouw Roos, die blij was dat de aandacht werd afgeleid van de drugshond.

'Taart?' vroeg ME verbaasd. 'Op De Beuk?'

'Ja, taart!' antwoordde meester De Grote zekerder dan hij zich voelde. 'Voor mijn verjaardag. Wie een stukje lust, komt met ons mee.'

ME en Anglika liepen achter meester De Grote en juffrouw Roos aan naar de lerarenkamer. Hij zette de doos midden op tafel. 'Ik trakteer. Voor mijn 54e verjaardag.' Onmiddellijk waren alle ogen op hem gericht.

'Maar we vieren toch nooit verjaardagen, meester De Grote?' bracht juffrouw Hommels er met haar zware stem tegenin.

'Daar kunnen we toch verandering in aanbrengen?' Hij keek uitdagend de kring van docenten rond en gaf juffrouw Roos een knipoog.

Het leek alsof juffrouw Kwast bibberde als een rietje. Juffrouw Voorpoot zat stijf op haar stoel met haar handen gevouwen op de tafel. Mislukt Hoofd keek misprijzend naar de grote witte gebaksdoos. De bijnamen tolden door Anglika's hoofd.

'Het is allesbehalve een feest om met leerlingen te moeten werken,' klonk de stem van directeur Mo grimmig bij de deuropening. 'Ik bedoel dat het geen feest is om met leerlingen te moeten werken die het

altijd voor de andere leerlingen verzieken! Ik herhaal dat het geen feest is en daarom is het verboden verjaardagen hier te vieren. Verboden!’

‘Misschien,’ opperde Anglika, ‘is er toch een reden om de verjaardag van meester De Grote te vieren.’

Iedereen hield zijn adem in. Niemand had ooit iets tegen directeur Mo durven in te brengen. Laat staan in aanwezigheid van alle docenten.

Directeur Mo hapte naar adem. ‘Juffrouw Hendriks, u durft te beweren dat er op De Beuk iets gevierd kan worden?’

‘Ja, dat durf ik te beweren, directeur Mo. Het is meester De Grote weer gelukt een jaar van zijn leven te geven voor de bijzonder goede lespraktijk van basisschool De Beuk en de leerlingen met harde hand op het rechte pad te brengen en te houden. Dat kon alleen maar met de steun van hun toegewijde directeur.’

Je kon een speld horen vallen, iedereen hield zijn adem in.

Directeur Mo begon te lachen. ‘Dit is de beste toespraak die ik ooit in mijn carrière als directeur te horen heb gekregen. U heeft gelijk, juffrouw Hendriks.’ Er liep een straaltje vocht langs zijn mondhoek. ‘Eerlijk gezegd heb ik ontzettende trek. Ik heb opeens trek in alles waarop we de afgelopen jaren niet getrakteerd hebben! Morgen zal ik op muisjes trakteren, omdat mijn vrouw een tweeling heeft gekregen. Twee zoons: Pit en Sip. Een dubbele traktatie. En u wilt misschien trakteren vanwege uw aanstelling als tijdelijke leerkracht op De Beuk. Als u zo doorgaat krijgt u zeker een definitieve aanstelling op onze nieuwe school. Als juffrouw Kragt niet terugkomt of als een van onze docenten liever ergens anders wil gaan werken.’ Na deze woorden keek directeur Mo de kring rond en liet zijn ogen rusten op juffrouw Spriet, die haar ogen neersloeg.

Dit is niet helemaal wat ik bedoeld had, dacht Anglika met gekromde tenen. Hier maak ik vast geen vrienden mee. Maar meester Langeworst en ME keken haar bewonderend aan.

Het heksenritueel

Ze zaten met z'n drieën op de met mos begroeide grond onder de Grote Eik met een kop dampende kruiden-thee. Meester Langeworst, ME en Anglika. Met de maan boven hun hoofd die steeds voller werd. Anglika leunde met haar hoofd tegen de dikke bast. Deze keer had meester Langeworst een cake gehaald bij de bakker.

‘Ook heel lekker,’ zei ME.

‘Ja, maar die gaan we nu nog niet eten,’ zei Anglika en vroeg aan meester Langeworst of hij de cake nog even terug wilde doen in zijn tas. ‘Cake eten we altijd na het ritueel,’ lichtte ze toe en draaide haar hoofd naar ME.

‘Heb je nog nagedacht of je het goed vindt als we met z'n drieën een heksenritueel doen?’

‘Als ik daarna cake krijg wel,’ grapte ME, maar Anglika lachte niet. ‘Het is een serieuze vraag ME. Ben je bereid om onze krachten, onze energie, te bundelen?’

‘Nagedacht over wat? Over een heksenritueel? Waarom weet ik daar helemaal niets van?’ onderbrak meester Langeworst haar.

‘O, sorry.’ Anglika sloeg haar hand voor haar mond. ‘Vergeten. Het spijt me, meester Langeworst. Ik wilde het u op school vragen, maar u was net naar huis en toen ben ik het vergeten. Dat had natuurlijk nooit mogen gebeuren. Vindt u het goed als we een ritueel

doen waarin we onze energie bundelen?’

‘Omdat u het zo oprecht vraagt, juffrouw Engel,’ zei hij toegeeflijk.

Nu meester Langeworst zich had uitgesproken durfde ME de stap ook te wagen. ‘Een heksenritueel gaat mij eigenlijk te ver, maar ik voel wel dat we iets nodig hebben dat ons verder kan brengen. Ik zie het wel zitten als kinderen mogen gamen op school en er dan nog wijzer van worden ook!’

‘Fijn. Laten we eerst praten over wat we deze week ervaren hebben,’ zei Anglika. ‘Hier in het licht van de wassende maan, die gegroeid is sinds vorige week.’

De twee mannen luisterden vol aandacht naar wat Anglika vertelde. Hoe meester De Grote haar zijn onvoorwaardelijke hulp had aangeboden, omdat zijn moeder ook heks was. Hoe hij inspecteur Gittar van haar raam had weggelokt en mee had gevoerd naar zijn verjaardagsvisite. Daarna vertelde ze dat de pillen, die door juffrouw Roos werden uitgereikt, waarschijnlijk drugs zijn. ‘Dat is een slechte, donkere kant van de school, onderdeel van het beuksysteem voor de Beste Resultaten,’ zei Anglika. ‘Maar laten we ons ook richten op de mogelijkheden van de nieuwe school. Hebben jullie nog nagedacht over wat we zaterdag besproken hebben?’

Meester Langeworst knikte. ‘Het lijkt me een goed streven dat we ons er sterk voor maken dat leerlingen hun fantasie weer mogen gebruiken, dat we ze leren nieuwe dingen te scheppen.’

‘Ja,’ voegde ME eraan toe, ‘ik kan bijna niet wachten tot die nieuwe games met steeds ingewikkelder levels voor taal en rekenen gespeeld kunnen worden in de groepen op hun eigen tablets. Ik denk dat kinderen zelfs beter kunnen worden dan studenten op de universiteit. En zouden we leerlingen ook technieklessen kunnen geven? Daar ben ik goed in.’

‘Wat een prachtig idee,’ zei Anglika, ‘als we ruimte scheppen in het programma dan kan dat vast ook.’

‘En vreemde talen voor de jongste kinderen?’ Meester Langeworst stak een vinger omhoog. ‘Hoe jonger kinderen een andere taal leren hoe makkelijker dat gaat.’

‘Ja, waarom niet,’ antwoordde Anglika. ‘Geweldig! Laten we dan nu met het ritueel beginnen.’

Ze pakte haar athame-heksenmes en trok daarmee een grote cirkel om hen heen in de bosgrond. Anglika ging in het midden van de cirkel staan en strekte haar armen uit naar de vier windrichtingen om ze aan te roepen. Haar zwarte haar glinsterde in het licht van de maan.

Oosten, hoor ons aan
Je hoort bij onze lucht
Bij de kracht van het begrijpen
Laat ons begrijpen wat er om ons heen gebeurt
Zuiden, je staat voor Vuur
Voor moed, creativiteit en verandering
Wij kunnen niet voortleven zonder jou
Westen, je bent verbonden met Water
en hoort bij onze emoties
Help ons te voelen
Noorden, jij bent de krachtigste
van de vier windrichtingen
jij hoort bij de Aarde en bij groei
Laat ons groeien

De mannen luisterden aandachtig naar Anglika.

‘Ik roep nu de God en de Godin aan, omdat zowel het mannelijke als het vrouwelijke nodig zijn om onze doelen te bereiken. Luister naar ons gebed.’ Anglika keek of meester Langeworst en ME nog steeds ermee instemden. Ze knikten bevestigend.

Anglika vroeg toestemming aan de God en de Godin om hun energie te bundelen voor de school.

‘Laten we onze energie opwekken voor onze nieuwe school. Laten we de regels steeds luider herhalen, zodat wij de energie kunnen bundelen die nodig is om ons te helpen bij de verandering die we wensen.’

Zacht begon Anglika de regels uit te spreken.

O school van onze toekomst
Wees niet enkel school
Breng ons wat onze kinderen toekomt
Scheep een nieuwe vrije school
Kinderen zijn de toekomst
Kinderen zijn onze hoop!

Anglika herhaalde de regels net zolang tot meester Langeworst met haar mee begon te doen. Na nog enkele keren sloot ME zich ook bij hen aan. De bezwering klonk luider en luider tot de woorden tot boven de bomen reikten.

O school van onze toekomst
Wees niet enkel school
Breng ons wat onze kinderen toekomt
Scheep een nieuwe vrije school
Kinderen zijn de toekomst
Kinderen zijn onze hoop!

Met een vinger voor haar lippen sloot Anglika de regels af. Het was alsof de woorden werden meegenomen door de luchtstroom ver boven de bomen. De mannen volgden haar ogen naar het witte licht van de maan. Anglika wendde haar hoofd af en sloot even haar ogen voordat ze meester Langeworst en ME intens aankeek.

‘Laten wij de God en de Godin bedanken, dan zal ik de cirkel opheffen en kunnen wij theedrinken.’

‘Met cake,’ zei ME met een grote grijns.

‘Met cake, die ons weer nieuwe energie zal geven om onze verdwenen leerlingen te vinden en te voorkomen dat er ook nog maar één kind zal willen verdwijnen op de nieuwe school!’

Op kamp

Het was een koude gure zaterdagochtend en nog helemaal donker. Anglika kon het nog steeds nauwelijks geloven dat een school de kinderen om half zes 's ochtends op kamp stuurde. Ze dacht terug aan de woorden die ze met meester Langeworst en ME had uitgesproken in het bos:

Een nieuwe school, een nieuwe vrije school!

Luider en luider hadden hun stemmen geklonken.

‘Dit zou geweldig klinken rond het kampvuur op het survivaalkamp!’ had ME geroepen.

Meester Langeworst was abrupt gestopt. ‘Kinderen moeten hun mond houden bij het kampvuur op Texel en goed luisteren heeft directeur Mo gezegd. Op de eerste avond dat de leerlingen rond het kampvuur zitten gaat er een lijst rond voor registratie van slecht gedrag en onvoldoende prestaties. Eerst mogen ze de lijst uitgebreid bekijken. Dan wordt er bekend gemaakt dat deze lijsten zijn bijgehouden vanaf de eerste dag dat ze op De Beuk kwamen. Iedere leerling krijgt zijn eigen stapel en moet de resultaten gaan optellen. Om er zelf achter te komen wanneer ze afschuwelijk vervelend zijn geweest, want het eindresultaat is allang berekend. Als er een verschil zit tussen wat de leerling heeft uit-

gerekend en wat de school heeft staan, wordt de leerling apart gezet om opnieuw naar zijn resultaten te kijken. Net zolang tot er staat wat er moet staan.'

Meester Langeworst draaide zijn hoofd naar Anglika. 'Wie worden eigenlijk de drie slechtste leerlingen van het jaar nu Mikkell, Fobbian en Erik verdwenen zijn? Heeft u dat al bepaald?'

'Ja, meester Langeworst, maar de veroordeling mag niet meer plaatsvinden,' had Anglika resoluut geantwoord. 'Zorg met ons dat het niet meer zal gebeuren. Geloof in de toekomst, in de nieuwe school.'

Ze hadden elkaars handen beetgepakt en waren doorgestaan met het ritueel.

De dagen vlogen voorbij. Voor ze het wist was het al de ochtend van het vertrek naar het kamp. Anglika keek het schoolplein rond met de zwarte schaduwen van de ouders, die zwegen alsof zij zich als geen ander bewust waren van wat hun kind te wachten stond. Zij hadden carte blanche aan directeur Mo gegeven. Alles voor de hoogste resultaten van hun kind om hen de beste start voor het leven mee te geven die denkbaar was. Het organisatiecomité was slechts één keer bij elkaar geweest. Het zou gaan zoals directeur Mo had gezegd:

*De leerlingen doen het werk.
Het is een survivalkamp.
Kinderen moeten leren overleven.*

Het punt van de routevoorbereiding was weggewuifd door directeur Mo. 'Ze zitten in groep 8. De leerlingen hebben in groep 7 verkeersexamen gehad. Als ze het nu niet kunnen is het hun eigen schuld als er een ongeluk gebeurt. Eigen schuld, dikke bult.'

Anglika herinnerde zich maar al te goed hoe vaak ze kinderen in het verkeer een ongeluk toegewenst had, maar nu wilde ze het voorkomen. Ze besloot haar leerlingen enkele pauzes binnen te laten blijven om de route wel voor te bereiden. Ook had ze beslist wie naast elkaar moesten fietsen, zodat er geen geruzie over kon ontstaan en de kinderen geen aantekening van ongewenst gedrag zouden krijgen. Een van de zorgzame meisjes had opgemerkt dat het niets zou uitmaken. Hoe goed ze zich ook zouden gedragen, er zou altijd een top drie van de slechtste leerlingen gemaakt worden en één daarvan zou moeten verdwijnen van de school. Anglika had het meisje onthutst aangekeken en was gestopt met haar aanwijzingen.

Iedere leerling had een rugzak met een broodtrommel en een drinkbeker voor onderweg. Onder de snelbinder van de bagagedrager hadden ze een vuilniszak met hun slaapzak gebonden.

De leerlingen maakten een keurige rij van twee aan twee. Ze kregen geen compliment, maar gelukkig ook geen commentaar. De docenten sloten achter de leerlingen aan. Juffrouw Roos en juffrouw Hommels reden naast elkaar. Anglika fietste naast meester Langeworst, die op de bakfiets reed. Directeur Mo sloot de rij af en fietste alleen. Van de leerlingen werd verwacht dat ze de route zelfstandig fietsten. Zodra de twee voorste leerlingen het niet meer wisten waren de volgende twee aan de beurt. Alle lichten deden het, voor en achter.

Anglika zag, ondanks het weinige licht van de straatlantaarns, de spanning op de gezichten van de ouders. Onder de lantaarn op de hoek stond een oude man met een dikke stok, samen met inspecteur Gittar en nog een paar ouders. Er ging een koude rilling over haar rug. Dat moest de opa van Mikkelt zijn.

De lange rij fietsers zette zich direct in beweging na het fluitsignaal van directeur Mo. De ouders zwaaiden niet. Alleen de opa van Mikkelt hief dreigend zijn stok omhoog. De hond gromde. Het begon steeds harder te regenen. Dikke druppels vielen op de ruggen van de kinderen. Gelukkig hadden ze regenpakken aan. Ze hadden een tocht van tachtig kilometer voor de boeg die uren zou duren.

‘De fietstocht is een belangrijk onderdeel van het survivaalkamp,’ had directeur Mo gezegd. ‘Zo trainen ze hun uithoudingsvermogen. De heenreis met de fiets is op zaterdagochtend. De veroordeling van de leerling die moet verdwijnen vindt ‘s avonds plaats bij het kampvuur. Daarna mogen ze zeven uur slapen, tenminste als ze kunnen slapen. Zondagochtend vertrekken we om half zes, een half uur eerder dan op zaterdag, maar niemand zal het erg vinden om weer naar huis te mogen. Op maandagmorgen worden ze weer exact op tijd verwacht voor het gebruikelijke weekprogramma op onze school De Beuk. Onze leerlingen zullen leren hun uiterste best te doen om niet genomineerd te worden.’

Wie zal het worden, dacht Anglika, van de nieuwe namen die ze had aangeleverd?

Niemand zag dat Mikkelt, Fobbian, Erik en Marloes er ook waren. Ze stonden achter een dichtbegroeide struik toe te kijken. Mikkelt zag de stok van zijn opa in de lucht zwaaien en dook onwillekeurig in elkaar.

Fobbian schudde aan de mouw van zijn jas. ‘Kom Mikkelt, hij doet je heus niks, hij weet niet dat wij hier zijn.’

‘Sst.’ Erik wees met zijn vinger naar de politieman met de hond. ‘Waarom staat er een politieman met een hond bij onze ouders?’

De moeder van Erik deed haar tas open en haalde een zakdoek tevoorschijn.

‘Je moeder huilt,’ merkte Mikkell op. Hij probeerde zijn stem onverschillig te laten klinken. ‘Dat is nog eens wat anders dan de stok van mijn opa.’

‘We moeten achter de groep aan,’ zei Erik, ‘anders raken we ze kwijt.’ Hij zag hoe zijn moeder nog iets uit haar tas viste.

‘Ze pakt mijn pyjama!’

De politieman hield de pyjama voor de neus van de hond.

‘Het is een speurhond. Wegwezen, jongens,’ siste Erik tussen zijn tanden.

Zo stil mogelijk liepen ze achterwaarts naar hun fietsen een paar meter verderop. Een tak knapte onder de voet van Fobbian. Ze hoorden de hond blaffen en hielden hun adem in, maar hij kwam niet hun kant op. Kennelijk had de politieman de hond niet losgelaten. De jongens en Marloes pakten hun fietsen en gingen achter de groep aan, in het donker.

‘Misschien hoopten ze dat we ons bedacht hadden,’ hijgde Fobbian toen ze ver genoeg verwijderd waren.

‘Dat geloof je toch zelf niet,’ antwoordde Mikkell. ‘Wie van ons drieën gaat er nou vrijwillig op survival-kamp?’

De lange rij fietste al bijna een uur in het donker richting Texel. Het was verboden om achterom te kijken en te praten. Er was nog niet gestopt om te eten of te drinken. Enkel om de koprijders af te wisselen wanneer die niet meer wisten hoe ze verder moesten rijden. Na het fluitsignaal van directeur Mo ging het dan weer verder. Gelukkig keek directeur Mo ook niet één keer achterom en Mikkell, Erik, Fobbian en Marloes ook niet. Anders zouden ze gezien hebben dat ME de laatste was in de rij. Al die jaren had directeur Mo hem buiten de organisatie van het survivaalkamp gehouden, omdat hij wist dat hij ME niet kon vertrouwen.

Natuurlijk zou hij nooit hebben toegestaan dat er een leerling iets overkwam. *Deze keer wordt het de laatste keer dat er een leerling kan verdwijnen van school*, beloofde ME zichzelf. Deze keer zou hij zich nergens meer door laten tegenhouden. De drie jongens voor hem zo te zien ook niet. Het waren duidelijk Mikkel, Fobbian en Erik, maar wie was dat meisje? En hoe hadden ze het voor elkaar gekregen zo lang onder te duiken zonder dat het de politie gelukt was om hen op te sporen? Hij wist wel dat Mikkel een linke jongen was, maar zo link? Fobbian zou het in zijn eentje nooit gelukt zijn en Erik zou als domste van de drie al direct de eerste dag fouten hebben gemaakt. ME pijnigde zijn hersens wie het meisje kon zijn. Opeens schoot het hem te binnen. Dat moest Marloes zijn, het meisje dat twee jaar geleden verdwenen was. Zijn gedachten dwaalden af naar het heksenritueel in het bos. Eigenlijk moest hij daar niets van hebben. Het was dat hij zoveel vertrouwen had in juffrouw Hendriks zelf. Als docente. En dat hij enthousiast was over haar ideeën voor het nieuwe vak Fantasie of Creativiteit, zoals ze het liever noemde, omdat het een belangrijk vak moest worden. Daar stond hij helemaal achter. Taal en rekenen op de computer met computer-games leek hem helemaal geweldig. Hij was gek op computergames. En vooral op de computergame met zijn eigen naam *Wreck it Ralph* ofwel *Rammende Ralph*, waarin Ralph alles stukmaakt en Felix het moet fiksen. Eigenlijk was hij zelf meer een Felix, want hij deed als conciërge niets anders dan de boel fiksen. De levels vlogen al door zijn hoofd. Hij zou de kids de hoogste levels laten halen. Misschien kon hij op de nieuwe school wel docent Techniek worden. Hij had zin om te fluiten, maar dan zouden ze hem ontdekken, dus hield hij zijn lippen stijf op elkaar. ME had directeur Mo ontevreden heen en weer horen lopen in zijn kantoor, terwijl hij belde met de ouders

van de drie nieuwe genomineerde leerlingen en probeerde uit te leggen waarom een van hun kinderen nu aan de beurt was. Het was duidelijk dat de grens van de ouders bereikt was. Iedereen kon zich iets voorstellen bij Mikkeltje, Fobbian en Erik. Het werd zelfs verlangd door de ouders dat de slechtste leerling van school zou verdwijnen, maar een van de andere kinderen? Hoe was juffrouw Hendriks tot de nieuwe nominatie gekomen? Dat had directeur Mo drie keer tevergeefs proberen uit te leggen.

Na drie uur fietsen raakten de leerlingen oververmoeid. Ze hadden honger en dorst. Het tempo dreigde naar beneden te gaan.

Directeur Mo floot schel drie keer op het fluitje. Dat betekende dat het tempo omhoog moest. Het lukte de groep om nog een half uur in het oude tempo door te fietsen. Daarna maakte een van de jongens een vreemde slinger, waardoor hij met zijn klasgenoot tegen de grond viel en bleef liggen.

Opnieuw floot directeur Mo kort. 'Afstappen allemaal en ga in de berm zitten. We houden een korte drinkpauze. Neem allemaal je drinkbeker uit de tas. Nu!'

Het gras was nat, maar daar hadden de leerlingen geen last van in hun regenpakken. Ze zaten in de berm en lieten hun hoofd tussen hun schouders zakken. Een voor een kwamen de drinkbekers uit de tas, maar de kinderen mochten ze nog niet openmaken.

Anglika wilde naar haar twee leerlingen lopen die gevallen waren, maar werd tegengehouden door de stem van directeur Mo.

'Laat hen liggen, juffrouw Hendriks, ze weten dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor de gevolgen van hun eigen onoplettendheid.' Directeur Mo blies op zijn fluit als teken dat de dop van de drinkbeker opgedraaid

mocht worden. Alle bekers waren gevuld met water. Precies volgens de instructies die de ouders van directeur Mo hadden ontvangen: water en brood.

De leerlingen staarden in de verte naar waar het eiland Texel zou moeten liggen en het kampvuur op hen wachtte.

Zwijgend kwam de groep in Den Helder aan. Sommige leerlingen juichten toen ze de veerboot naar Texel zagen komen aanvaren. Een korte schelle fluit was genoeg om hen tot stilte te manen.

Directeur Mo verhief zijn stem. ‘Jullie hebben de veerboot naar Texel kunnen vinden, maar vanaf hier neem ik het van jullie over. Wij zullen niet de oversteek naar Texel maken. Wij worden verwacht op camping *De Duistere Duinen*.’

Er trok een huivering door de groep toen directeur Mo de naam van de camping *De Duistere Duinen* uitsprak. Er waren leerlingen bij die zich ondanks alles verheugd hadden op de oversteek met de grote veerboot. Nu werd het doodstil. De paar slokken water, droog brood, niet naar Texel: het was te veel. Hun ogen keken niet meer naar de zee, maar naar de grond.

Directeur Mo liep met zijn fiets naar voren, blies op zijn fluitje, en stapte op. De leerlingen volgden zijn voorbeeld. De wielen begonnen weer te draaien, de trappers gingen rond, maar de enige die tevreden keek was directeur Mo. En Marloes. Door haar waren de jongens niet vooruit naar het eiland Texel gereisd, maar hadden ze eensgezind besloten de groep te volgen, omdat ze camping *De Duistere Duinen* niet konden vinden op de computer.

Drie kwartier later trapte directeur Mo op de rem. De twee leerlingen achter hem botsten bijna tegen zijn fiets. Een verlaten camping lag voor hen. Op het houten bord was de naam *De Duistere Duinen* nauwelijks meer te

lezen. Het was duidelijk dat er hier al heel lang geen mensen meer kwamen.

De leerlingen schrokken van het geluid van een piepende deur. Uit een houten keet kwam een Chinese man tevoorschijn, die als twee druppels water op hun directeur Mo leek. Alleen was hij niet geschoren en droeg hij geen nette kleren. Zwijgend stak hij zijn hand uit naar directeur Mo.

Directeur Mo gebaarde de leerlingen af te stappen en hun bagage mee te nemen. Ze kregen geen tijd om rustig rond te kijken. Het scherpe geluid van het fluitje doorboorde de stilte van de duinen.

Ze liepen over een oud schelpenpaadje waar de schelpen veranderd waren in gruis, langs de vuurplaats waar aan de rand een grote berg met houtblokken klaar was gelegd. Een stuk verderop stond een grote vaal-groene legertent naast wat ooit een zwembad was geweest. Het water was donker en dicht begroeid met waterplanten. Als je goed keek zag je kikkers zitten die zich schuilhielden voor het onverwachte bezoek. De wind speelde met de losse flap van de tentingang. De ritsen waren lang geleden stuk gegaan.

Juffrouw Hommels hield de flap maar een heel klein stukje omhoog, zodat de leerlingen flink moesten bukken om de tent in te kunnen. Ze zei geen woord en dat was nog onheilspellender dan haar raspende stem.

Binnen was de tent leeg. Teleurgesteld keken de leerlingen om zich heen. Er lag geen grondzeil op het gras en er lagen ook geen matrassen. Er lag helemaal niets. Op het teken van directeur Mo begon juffrouw Roos twee vuilniszakken per kind uit te delen. De twee zakken zaten aan elkaar.

‘Leg de vuilniszakken op de grond. Daarop leg je jouw slaapzak.’

Alsof ze geprogrammeerd waren deden de leerlingen exact wat hen was opgedragen. De zeven meisjes legden aan de ene kant hun slaapzakken neer. De jongens legden hun spullen aan de andere kant.

De docentes zouden naast de meisjes slapen. Anglika kreeg een plek tussen juffrouw Roos en juffrouw Hommels in. Meester Langeworst werd geacht bij de deuropening te slapen. Waar directeur Mo sliep wist niemand. Misschien bij zijn tweelingbroer in de houten keet?

Het was vier uur. Alle kinderen rammelden van de honger. Juffrouw Roos negeerde de blikken van Anglika en ging in de tentopening staan. Ze klapte in haar handen. Pas toen er een kaarsrechte stille rij stond mochten ze lopen. Naar de vuurplaats waar inmiddels naast de hoge stapel met hout zakken met aardappels stonden. Zes kleine aardappels per kind, dat was de hele maaltijd. Aardappels met tevredenheid, dat aten de mensen vroeger ook.

Meester Langeworst was bezig het vuur aan te leggen. Hij liet een van de jongens een paar blokken tot kleine houtjes slaan. Anglika kon bijna niet geloven dat dit al jarenlang aan de gang was. Hoe was het mogelijk dat niemand dit gestopt had? Hadden de ouders hier echt toestemming voor gegeven? Hoe zou zij dit dan kunnen stoppen? Hoe? Plotseling hoopte ze dat inspecteur Gittar hen zou komen helpen. Anglika knipperde met haar ogen. Daarom vertelde directeur Mo natuurlijk dat ze naar Texel gingen en had hij onder het mom van survivalkamp alle mobieltjes ingevorderd. Voordat iemand erachter zou komen dat ze in Den Helder waren gebleven, was het kwaad geschied en kon niemand meer ingrijpen.

Anglika besloot vannacht al haar energie in te zetten om inspecteur Gittar op te roepen dat hij naar het kamp *De Duistere Duinen* moest komen. Zij was niet voor

niets heks en hij was een doorgewinterde inspecteur. Hij moest hen kunnen vinden.

Meester Langeworst had de kleine houtjes aangestoken. Hoelang zou het nog duren voor bekend gemaakt zou worden wie van de leerlingen moest verdwijnen van school? Het eerste blok vatte vlam. De jongens en meisjes zaten er in een cirkel omheen en staken voorzichtig de aardappels op stokken met scherpe punten. Het vuur werd groter en warmer. Ze hielden de aardappels boven het vuur om ze te poffen. Een jongen gaf een schreeuw toen hij met zijn hand te dicht bij het vuur kwam. De blik van de directeur maakte dat hij gelijk zijn tanden op elkaar klemde en zweeg.

Directeur Mo verhief zijn stem. 'Leg allemaal jullie stokken met aardappels neer.' Hij wachtte even een paar seconden tot iedereen zijn handen vrij had.

'Jullie kennen het doel van ons survivaalkamp.' Hij keek de kring rond.

De leerlingen knikten.

'Ieder jaar verdwijnt er één leerling van school. Eén leerling die de naam van onze school De Beuk tot de grootste schande maakt, omdat hij of zij niet beukt en daardoor niet deugt.' Directeur Mo hield even stilte voor hij zijn toespraak vervolgde. 'Wij hebben ons zorgvuldig opgebouwde beuksysteem voor de Beste Resultaten te danken aan onze onvolprezen docente juffrouw Hommels. Zij heeft haar grote kennis over de onderwereld Tartaros uit de Griekse mythologie met ons gedeeld. Haar droom was om deze onderwereld tot leven te brengen en jullie daarmee op het rechte pad te brengen of te houden. Het pad dat leidt naar de Beste Resultaten. Nu en in de toekomst. Daarom vraag ik jullie allereerst een welgemeend applaus te geven voor onze juffrouw Hommels.'

Er klonk een applaus waarbij directeur Mo het hardste klapte, samen met juffrouw Roos en de enigszins tevreden kijkende juffrouw Hommels.

‘Dan geef ik nu graag het woord aan juffrouw Hommels.’

Directeur Mo gooide een paar extra blokken hout op het vuur.

Juffrouw Hommels pakte een stok en gooide de aardappel in het vuur. Ze legde de nog warme punt onder de kin van een van de zorgzame meisjes.

Elise keek in de ogen van juffrouw Hommels waarin het vuur weerspiegeld werd.

‘Elise, is het niet? Ik zie aan jouw ogen dat je het niet eens bent met ons systeem, maar het gaat bij ons maar om één leerling die moet verdwijnen. In de geschiedenis zijn honderden, duizenden, miljoenen mensen verdwenen. Vermoord. Vooral onschuldige mensen. Onze genomineerde leerlingen verdienen het om te verdwijnen en zijn daarmee zelfs een groot voorbeeld! En dit jaar zijn dat...’ Met de punt van haar stok ging ze naar Adriaan, die zijn ogen bijna niet durfde open te houden. ‘Mikkel, Fobbian en Erik. Mmmikkkkkellll!’ Het was alsof juffrouw Hommels door zijn naam boven de vlammen uit te schreeuwen Mikkel alsnog tevoorschijn kon laten komen. ‘Hij had als slechtste leerling de held van onze school De Beuk kunnen worden. Onze slechtste leerlingen hebben door mij het beste tot stand gebracht. De onderwereld Tartaros uit de Griekse mythologie is werkelijkheid geworden. Voltooid door niemand minder dan Mikkel. Hij zou de hoofdrol krijgen in onze jaarlijkse musical Tartaros. Tijdens de Grand Finale. Mikkel zou tijdens de musical omringd worden door de leerlingen die afgelopen jaren moesten verdwijnen en door zijn medegenomineerde leerlingen: Fobbian en Erik. En door jullie! Alle leerlingen van onze school!’

Juffrouw Hommels hief haar beide armen in de lucht. 'Maar de lafbek is verdwenen. Verdwenen! En geen van de ouders gaat akkoord dat één van jullie nu wordt genomineerd. Jullie zijn niet slecht genoeg. Niet slecht genoeg om als voorbeeld te dienen voor alle andere leerlingen. Daarom zal ik nu met instemming van directeur Mo een andere geschiedenis tot leven brengen!' Ze liet haar ogen rusten op juffrouw Roos.

Directeur Mo knikte instemmend.

'Ze zeiden vroeger dat oude vrouwen, zoals juffrouw Roos, heksen waren, die andere mensen kwaad berokkenden, oogsten deden mislukken en baby's doodgeboren lieten worden. Ze dachten,' juffrouw Hommels wees met de stok naar juffrouw Roos, 'dat vrouwen als u een verbond sloten met de duivel.'

Juffrouw Roos kneep haar ogen stijf dicht.

'Ze lieten u oppakken en martelen tot u bekende.'

Juffrouw Roos keek angstig. Juffrouw Hommels sprak over haar alsof zij moest verdwijnen in plaats van een leerling.

'Ik ben geen heks,' stamelde juffrouw Roos.

'We hebben deze keer geen leerling om te veroordelen, juffrouw Roos, de ouders zijn niet akkoord gegaan met de nieuwe nominaties.'

Directeur Mo kwam naast juffrouw Hommels staan. 'Volgens het schoolreglement is het zo dat, als er geen leerling veroordeeld kan worden, een docent aangewezen wordt om te verdwijnen van onze school. En u, juffrouw Roos, u bent onze oudste docente. De ouders zijn het wel eens met het voorstel dat het tijd is voor verjonging. Voor de allerhoogste Cito-resultaten.'

Juffrouw Roos hapte naar adem.

Meester Langeworst kwam naast haar staan. 'Rustig, rustig, juffrouw Roos, probeer rustig te blijven. Het komt vast goed.'

‘Goed? Rustig?’ beet ze hem toe. Op schelle toon riep ze: ‘Ik ben dan wel de oudste, maar ik ben geen ouwe heks, juffrouw Hendriks is hier de heks.’

Juffrouw Roos duwde meester Langeworst opzij en balde haar vuist om haar woorden kracht bij te zetten. ‘De stok van juffrouw Hendriks was geen stok om te straffen directeur Mo. Het was haar wichelroede. Zij is een heks. Zij is een gevaar voor onze school. Zij heeft natuurlijk de jongens laten verdwijnen uit de klas! Zij heeft de macht over mannen. Over meester Langeworst, onze conciërge en zelfs u, directeur Mo.’ De wijsvinger van juffrouw Roos priemde in de richting van Anglika. ‘Zij is een HEKS!’

‘Heks? Een wichelroede? Waar heeft u het over?’ Directeur Mo kwam heel dicht bij juffrouw Roos staan en fluisterde. ‘Weet u wat u zegt?’

Juffrouw Roos knikte met haar hoofd van ja. Op zachte toon zei ze, zodat alleen directeur Mo haar kon verstaan: ‘De stok van juffrouw Hendriks die ik u bracht directeur Mo, was geen gewone stok waarmee juffrouw Hendriks haar leerlingen wilde straffen, het was haar wichelroede. Hoe denkt u dat het mogelijk is dat op De Beuk leerlingen verdwijnen? Er is nog nooit één leerling ontsnapt aan het regime van De Beuk. Het is een gesloten systeem.’ Juffrouw Roos begon steeds harder te praten. ‘Heeft u niet gehoord hoe de leerlingen juffrouw Hendriks noemen? Is juffrouw Heks wel een bijnaam directeur Mo? Een echte heks kan ons hele beuksysteem vernietigen en daarna onze school.’ Juffrouw Roos keek Anglika vernietigend aan.

Anglika hoorde de woorden van haar moeder er dwars door heen:

Anglika, Anglika, wat doe jij daar op die school? Jij bent de meest domme van alle heksen van de nieuwe tijd. Iedereen houdt zich verborgen in de schaduw

van de nacht waar wij slechts zichtbaar zijn voor elkaar, maar wat doe jij? Heb jij een wichelroede mee naar school genomen?

Alle ogen waren op juffrouw Hendriks gericht. Anglika was zich meer dan ooit tevoren bewust van haar krommende neus en zwarte haar. Ze rechtte haar rug. Ze was niet alleen heks, ze was ook docente. Meer dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Misschien was het haar taak om voor eens en altijd de hekserij te ontdoen van alle kwaadsprekerij. Om te vertellen over de waarheid van de hekserij en de Magie van de Energie.

Anglika stond op. Haar knieën en lippen trilden. 'Ik...', begon ze. De wind waaide haar woorden weg.

'Grijp hen alle twee,' riep directeur Mo. 'Breng hen weg. Juffrouw Hendriks en juffrouw Roos. Allebei.'

De tweelingbroer van directeur Mo kwam aanlopen met jutezakken.

Anglika keek verbijsterd naar de zakken en naar meester Langeworst. Waarom greep hij niet in? Het leek alsof ze vastgespijkerd aan de grond stond. Ze kon alleen maar toekijken hoe de kleine man een zak over het hoofd van de krijsende juffrouw Roos trok. Toen voelde ze de jutezak over haar eigen gezicht naar beneden getrokken worden. Anglika kreeg bijna geen adem. Er werd een touw strak om de zak en haar armen gebonden. Ze kreeg een duw in haar rug. 'Lopen.'

Voorzichtig probeerde ze een paar stappen te zetten en voelde nog een duw in haar rug. Ze moest harder lopen van de man, maar waarheen? Ze zag geen hand voor ogen. Enkele leerlingen huilden. Ze liepen van de kinderen weg, de duinen in en nog verder tot de man 'stop' riep. Anglika botste per ongeluk tegen juffrouw Roos aan, maar beiden zeiden geen woord.

De man draaide een slot open, de deur kraakte.

'Bukken,' zei de man te laat.

Anglika stootte haar hoofd. Ze voelde zich duizelig worden, het werd donker voor haar ogen.

De man begreep gelijk wat er aan de hand was en gaf haar nog een zet voordat ze op de drempel in elkaar zou zakken en hij haar naar binnen zou moeten slepen.

Anglika viel op de grond. De jutezak werd ruw van haar hoofd afgehaald. Ze hoorde dat juffrouw Roos sissend werd gezegd te gaan zitten. De deur werd zorgvuldig dichtgetrokken en weer op slot gedaan. Anglika probeerde het gevoel van paniek dat in haar naar boven kwam tegen te houden. Ze zou graag boven zichzelf willen uitstijgen, zodat ze kon zien waar ze was en hoe het met haar en juffrouw Roos was. Wat was er gebeurd? Hoe moest ze hier uit zien te komen? Ze gleed weg in een rusteloze droom.

Juffrouw Roos zat een meter van juffrouw Hendriks vandaan. De jutezak was van haar hoofd gehaald, maar haar handen waren vastgebonden, net als haar voeten. Ze kon geen kant op. Ook juffrouw Roos kon niet begrijpen wat er gebeurd was. Ze had zich altijd de rechterhand van directeur Mo gevoeld. Hij had haar groep 4 gegeven en het lokaal met de kast om de slecht presterende leerlingen te tonen aan de jonge leerlingen. Hij had gezegd dat hij er alle vertrouwen in had dat zij de kinderen die een grote mond hadden, heel goed duidelijk kon maken dat ze zich beter fatsoenlijk kunnen gedragen. Nadat juffrouw Kragt uitgevallen was, had directeur Mo haar het toedienen van de pillen voor de genomineerde leerlingen toevertrouwd. Er moest rust en orde zijn in de school om te kunnen beuken. Zo had directeur Mo het aan haar uitgelegd en zij kon hem daarin alleen maar gelijk geven. Voor de Beste Resultaten. En nu had hij haar laten opsluiten. Als een ouwe heks. Samen met juffrouw Hendriks, juffrouw Heks, die nog maar sinds korte tijd op hun

school was. Afgedankt. Alsof zij, juffrouw Roos, niet zijn rechterhand was waar hij onvoorwaardelijk op kon vertrouwen.

Juffrouw Roos probeerde haar handen op haar rug vrij te krijgen door het touw losser te wrikken. Ze voelde hoe het touw in haar huid sneed en toch wilde ze het niet opgeven. Het begon duister te worden. De deur was nog eenmaal opengegaan. Een kom met aardappels werd op de grond gezet met daarnaast een kom met water. Moesten ze samen uit één kom eten en uit één kom drinken? Niet dat het juffrouw Roos nog iets kon schelen. Ook zij had de afgelopen dag bijna niets gegeten en gedronken.

‘Ik hoef u niet...’ had de kleine man op een waarschuwende toon gezegd, maar voor hij was uitgesproken had juffrouw Roos al heftig *nee* geschud met haar hoofd. Met zijn voet had hij in de zij van juffrouw Hendriks geprikt, maar die reageerde niet. De man had haar op de grond laten liggen en verdween na de deur weer zorgvuldig gesloten te hebben.

Juffrouw Roos kon haar honger niet langer bedwingen en schoof naar de kom met de aardappels. Juist op het moment dat juffrouw Hendriks haar ogen opendeed.

Anglika voelde een steek in haar hoofd en nog een. Was dat juffrouw Roos die uit een bak zat te eten? Anglika kneep haar ogen stijf dicht alsof ze zo de nachtmerrie kon laten verdwijnen. Maar het beeld verdween niet. Juffrouw Roos zat op haar knieën met haar vastgebonden handen boven een kom. Ze slikte een stuk aardappel weg en slurpte water uit een bak. Anglika draaide haar hoofd af en spitste haar oren. Hoorde ze het geluid van voetstappen buiten?

Het was niet van één persoon, het moesten er meer zijn, veel meer. Zouden het haar leerlingen zijn?

Juffrouw Roos trok de aardappelkom tussen haar tanden geklemd met zich mee.

Zouden de leerlingen hen komen helpen? Zouden ze haar willen bevrijden zoals zij de kinderen wilde bevrijden van hun school De Beuk?

Opeens hoorde Anglika de gemene lage stem van juffrouw Hommels door de dunne wanden van de hut.

‘Hier zitten ze, de heksen. De ouwe heks juffrouw Roos en jullie juffrouw Hendriks, juffrouw Heks. Jullie hadden geen betere bijnaam voor haar kunnen verzinnen. Roep maar. Toe dan. Dat durven jullie toch wel, bangeriken. Heks, heks, stelletje heksen, valse heksen!’

‘Heks,’ klonk het eerst bijna onhoorbaar.

‘Luider, toe dan, Heks, HEKSEN...’

Langzaam klonken de stemmen van de leerlingen steeds luider. ‘Heks, heks, heksen, gemene heksen, lelijke heksen.’

Het leek alsof er geen einde aan zou komen, maar opeens hoorde ze juffrouw Hommels luidkeels boven de kinderstemmen uit.

‘Lang leve de geschiedenis. Lang leve de historie! Lang leve...’

De stemmen van de leerlingen verstomden.

‘En nu terug naar de tent. Naar bed. Ik heb genoeg van deze heksen en van jullie!’

Onder begeleiding van een onaangename lach van juffrouw Hommels verdwenen de voetstappen van de leerlingen in de duistere duinen.

Anglika kon geen oog meer dichtdoen. Bang dat de leerlingen terug zouden komen en de geschiedenis zich zou herhalen. Dat het niet bij roepen zou blijven. Iedere keer dat ze een tak hoorde kraken kwam ze overeind.

Juffrouw Roos reageerde nergens op. Ze bleef zitten waar ze zat en staarde voor zich uit.

Juist toen de slaap Anglika begon te overmeesteren hoorde ze opnieuw voetstappen en een stem. Hoe zacht

die ook klonk, ze wist het zeker. Dit was de stem van Mikkkel.

‘Mikkkel, ben jij dat?’ fluisterde Anglika.

‘Juffrouw? Juffrouw Hendriks?’

‘Ja, ik ben het, Mikkkel, ik zit hier samen met juffrouw Roos.’

‘Er zit een slot op de deur juffrouw Hendriks, een gloednieuw slot dat wij niet open kunnen krijgen.’

Anglika voelde een pijscheut in haar buik. Ze moest de jongens wegsturen voor iemand hen zou zien. Waarom was ze zo blij geweest met het beeld in haar kristallen bol van de drie jongens die met elkaar in overleg waren? Waarom had ze gedacht dat meester Langeworst, ME en zij de drie jongens op Texel zouden tegenkomen en samen de donkere wolken boven hun school De Beuk zouden verjagen? Waarom had meester Langeworst niets gedaan om directeur Mo tegen te houden? Waarom had hij juffrouw Roos en haar niet beschermd?

‘Ga weg, Mikkkel,’ riep ze zacht, ‘ga weg, voor het te laat is en jullie ook gepakt worden.’

ME

Stomverbaasd had ME toegekeken hoe de lange rij fietsen met directeur Mo voorop naar links afboog. Gingen ze dan niet met de veerboot naar Texel?

ME prees zichzelf gelukkig dat hij achter de groep aan was blijven fietsen en erop vertrouwd had dat niemand zou omkijken. Anders had hij nooit gezien dat de groep de weg naar links nam en was hij gewoon rechtdoor gefietst. Dan had hij nu op de veerboot naar Texel gezeten. Waarom had zijn collega meester Langeworst hem dat niet verteld? Hij zat toch in het organisatiecomité?

ME voelde zich na de lange rit nog redelijk fit met voldoende eten en drinken voor zijn meer dan honderd kilo. In zijn rugzak had hij een broodzak vol boterhammen met kaas en worst. Hij had medelijden met de kinderen toen hij hen slechts een enkele slok zag drinken en kauwen op een korst brood.

Met z'n allen fietsten ze de duinen in. Na de zoveelste bocht zag ME de ingang van de verlaten camping liggen en begreep hij gelijk dat dit het survivaalkamp moest zijn.

Mikkel, Erik, Fobbian en Marloes maakten een snelle beweging zijwaarts en doken achter een duin. ME aarzelde niet langer en nam een andere duin.

Hij bleef liggen tot hij de jongens en het meisje weg hoorde gaan en een eerste verkenning mogelijk leek. Hij probeerde een overzicht in zijn hoofd te maken van de camping. Met voorzichtige grote stappen liep hij om het terrein van de camping heen. Vlakbij de slagboom stond een houten gebouwtje. Verderop was de vuurplaats en nog wat verder de legertent met een zwembad dat geen zwembad meer genoemd mocht worden. Aan de rand stond een oud toiletgebouw met wasbakken aan de buitenkant. ME dacht niets meer tegen te zullen komen tot hij een oud krot zag met een gloednieuw slot aan de buitenkant. Was dit hok soms bedoeld om de genomineerde leerlingen in op te sluiten? Hoe zou hij in de buurt kunnen blijven zonder dat iemand hem zag? ME besloot om zich achter het houten keetje schuil te houden, waar hij directeur Mo en zijn tweelingbroer naar binnen had zien gaan. Voorzichtig ging hij onder het raam zitten dat op een kier stond, maar gelijk werd dichtgedaan toen het gesprek begon. Door de dunne wand heen hoorde hij juffrouw Hommels opgewonden zeggen dat de Grand Finale zonder Mikkeltje, de slechtst presterende leerling van de afgelopen acht schooljaren, geen Grand Finale zou zijn, maar dat zij er persoonlijk voor zou zorgen dat de naam van de school hooggehouden zou worden. Aan haar zou het niet liggen. ME kon zich goed voorstellen hoe directeur Mo onder haar woorden ineens zou schrompelen tot er minder dan zijn schaduw zou overblijven. Toen hoorde hij de naam van juffrouw Roos vallen en zag hij directeur Mo met grote afgemeten stappen naar de vuurplaats lopen. Wat er vervolgens gebeurde was onbegrijpelijk. Hij zag hoe juffrouw Roos en juffrouw Hendriks werden afgevoerd met jutezakken over hun hoofd. Het meest verbazingwekkende was dat zijn collega Langeworst niet ingreep. Waarom hield hij directeur Mo en zijn broer niet tegen?

Het leek een onomkeerbaar lot. De twee vrouwen werden als oud vuil in het krot opgesloten.

ME was in de buurt van het krot gebleven. Eerst had hij het slot bekeken dat er te nieuw en glimmend uitzag om zijn buit vrij te geven. Hij maakte zich uit de voeten toen de leerlingen met juffrouw Hommels terugkwamen en om het krot begonnen te lopen, terwijl ze onder aanmoediging van juffrouw Hommels steeds harder begonnen te roepen. Toen iedereen weg was en de rust teruggekeerd leek, hoorde ME de stemmen van de drie jongens. Waar was Marloes gebleven?

Opeens zag hij directeur Mo, zijn tweelingbroer en meester Langeworst vlak achter de drie jongens staan. Drie mannen met drie jutezakken. ME kon zijn ogen niet geloven. Zijn collega Langeworst ook? Hij beet hard op zijn lip om geen schreeuw te geven en er niet op af te stormen. Zouden hij en de jongens het samen kunnen opnemen tegen deze drie mannen? Tijd, hij had tijd nodig.

Op dat ogenblik doken de mannen ieder op een jongen af. Ze trokken de jutezakken over hun hoofden en bonden snel een touw om hun lichamen. Meester Langeworst hield niet alleen Mikkelt stevig vast, maar had ook de sleutel van het slot in zijn handen. Even later zwaaide de deur van het krot open. De jongens kregen nog een zet en tuimelden het krot in. Het slot werd dichtgedraaid waarna de drie mannen wegliepen.

ME begreep dat het nu allemaal op hem aan zou komen. Er was niets meer over van het beeld dat hij met zijn collega Langeworst en juffrouw Hendriks de drie jongens zou tegenkomen op Texel en dat ze gezamenlijk een einde zouden maken aan het strafstelsel. Meester Langeworst zat in het complot.

Opeens hoorde hij geritsel. ME zag de schaduw van meester Langeworst voorzichtig naar de deur van het krot bewegen. Met de sleutel. De sleutel van het slot?

ME slikte een vreugdekreet in. Natuurlijk had zijn collega Langeworst de sleutel en zou hij zonder enig probleem het slot kunnen openmaken en juffrouw Hendriks, juffrouw Roos en de jongens kunnen bevrijden. ME voelde zich schuldig dat hij zijn collega had verdacht. Samen zouden ze directeur Mo wel zover krijgen dat hij nooit meer directeur van de Beuk of van een andere basisschool zou willen zijn. Zij zouden hem en zijn tweelingbroer veilig achter slot en grendel laten opbergen door inspecteur Gittar.

Net op het moment dat ME achter zijn duinpan vandaan wilde komen zag hij directeur Mo en zijn tweelingbroer op meester Langeworst afgaan met een dikke stok. Ze wisten het. Directeur Mo had al die tijd geweten dat hij meester Langeworst niet kon vertrouwen, maar zo lang hij hem goed kon gebruiken had hij hem handig ingezet. Om de orde in de groep te bewaren, tijdens de fietstocht en op het kamp. Om juffrouw Roos en juffrouw Hendriks te kunnen afvoeren en de drie jongens te pakken te nemen. Maar nu was zijn collega Langeworst zelf aan de beurt. Een laffe actie stond hem te wachten: een klap met een stok op zijn achterhoofd.

ME bedacht zich niet langer en stootte een afgrijselijke kreet uit. Zijn grote lichaam kwam in beweging en maakte zo'n vaart dat hij eerder bij de twee mannen was dan dat het tot directeur Mo doordrong dat hij door zijn eigen conciërge werd aangevallen.

Meester Langeworst draaide zich met een ruk om en zag hoe ME de hoofden van de twee mannen tegen elkaar trok. De broers zakten in elkaar. De stok viel op de grond.

Meester Langeworst en ME drukten zich heel even tegen elkaar aan en sloegen op elkaars schouders.

'Kom we mogen geen tijd verliezen,' klonk de stem van ME opgewonden.

Op de grond lag een stevig touw. Met zijn zakmes sneed meester Langeworst het touw in tweeën. 'Zo, voor ieder een stuk, voordat ze weer bijkomen.'

ME bond de handen van de tweelingbroer achter op de rug en daarna die van directeur Mo. Zo stevig dat de tweelingbroers kreunden.

Meester Langeworst liep naar het krot en hoorde gebons op de deur.

'Wat gebeurt er? Laat ons eruit, wij willen eruit!' Het waren de stemmen van de drie jongens, terwijl juffrouw Hendriks hen tot rust probeerde te manen.

'Het komt goed jongens, we worden gered.'

Meester Langeworst plaatste de sleutel in het slot en draaide het open. 'Jullie moeten eruit. Kom, dan kunnen zij erin.'

'Wie?' vroeg juffrouw Roos.

'Directeur Mo en zijn tweelingbroer.'

Met zijn mes sneed meester Langeworst de touwen los van de jongens en juffrouw Roos. 'Wacht buiten.'

Als laatste pakte hij de handen van Anglika om het touw los te snijden. De deur zwaaide open. ME droeg directeur Mo naar binnen en de drie jongens zijn tweelingbroer.

Anglika keek naar de kom waar nog een paar stukken aardappel inzaten. De andere kom was leeg. Het water was op. 'Moet er nog water in?'

'Nee, morgen zijn ze allang opgepakt en veilig achter de tralies met genoeg water.' ME pakte de kom met de aardappelresten en liep ermee naar buiten.

Meester Langeworst draaide het slot dicht, controleerde het voor de zekerheid en keek een paar keer rond. 'Weet iemand waar juffrouw Roos is gebleven?'

'Juffrouw Roos?'

De jongens keken elkaar ongerust aan. 'Als juffrouw Roos naar juffrouw Hommels gaat en vertelt dat wij hier zijn schakelt ze natuurlijk gelijk de politie in om

ons op te laten pakken. En wie zal er naar ons willen luisteren? Wij zijn de slechtste leerlingen, zij is docent.'

'Zodat de Grand Finale door kan gaan met Mikkel in de hoofdrol?' vroeg Anglika.

Mikkel slikte een brok weg.

Meester Langeworst keek hem aan. 'Mikkel, weet jij iets wat wij moeten weten? Wat gaat er gebeuren op de Grand Finale?' Hij pakte Mikkel bij zijn schouders beet. 'Kom op Mikkel, je kunt ons wel vertrouwen.'

Mikkel aarzelde niet langer. 'Dat hele beuksysteem voor de Beste Resultaten is volgens ons de dekmantel voor Dikke Holbewoner, meester Langeworst. Wij denken dat ze van alle leerlingen af wil. Van ons allemaal. Tijdens de Grand Finale.'

Er viel een doodse stilte.

'Van alle kinderen? Weet je wat je zegt? Waarom denk je dat?'

'Dikke Holbewoner sprak mij de laatste keer in de onderwereld toe via een luidspreker. Dat ik trots mocht zijn dat de onderwereld klaar was. Deze keer zou de musical afgesloten worden met een Grand Finale. Ik zou niet de slechtste, maar de beste leerling zijn, de held van de onderwereld en ik zou omringd worden door alle leerlingen die ik op school had zien verdwijnen vanaf dat ik in groep 1 zat. Wat wij met onze handen gegraven hebben, zou deze keer bezocht mogen worden door *alle* leerlingen. Maar wat gaat er gebeuren als de kinderen allemaal gaan juichen en applaudiseren? Dan storten de muren en het plafond van aarde in.'

'Hoe weet je dat?' vroeg meester Langeworst.

'Dikke Holbewoner lachte zo hard door de luidspreker dat ik de grond onder mijn voeten voelde trillen. Toen ik omhoogkeek kreeg ik zand in mijn ogen en mond.'

Anglika trok lijkleek weg.

Het instorten van de onderwereld was de knal die ze gehoord had in haar hoofd toen meester De Grote bij haar op bezoek was en het zwart werd voor haar ogen.

‘Jullie waren toch met z’n vieren?’ vroeg ME opeens.
‘Waar is dat meisje dat bij jullie was, Marloes?’

Marloes was zo stil mogelijk in een duinpan blijven liggen tot ze juffrouw Roos zag verdwijnen. Zo onopvallend mogelijk ging ze achter haar aan en hoorde hoe juffrouw Roos al roepend haastig naar de grote tent liep.

‘Juffrouw Hommels, juffrouw Hommels!’

Juffrouw Hommels deed de flap van de tentingang omhoog en kwam naar buiten. Ze deed een stap achteruit toen ze juffrouw Roos vlak voor zich zag staan.

‘Juffrouw Roos, wat doet u hier? Hoe bent u...?’

Juffrouw Roos liet haar niet uitpraten. ‘Ik heb nieuws voor u juffrouw Hommels, groot nieuws. Mikkelt, Fobbian en Erik zijn terug. De Grand Finale kan gewoon doorgaan.’

‘Waar? Waar zijn de drie jongens, juffrouw Roos?’

Juffrouw Hommels pakte juffrouw Roos hardhandig beet. ‘Waar?’

‘Bij het krot waar ik eerst met juffrouw Hendriks in opgesloten zat en...’

Juffrouw Hommels pakte direct een fakkel. ‘Mikkelt is hier? De Grand Finale kan dus doorgaan? Dat is inderdaad groot nieuws, juffrouw Roos! Dan moeten we nu gelijk gaan zorgen dat ze niet opnieuw kunnen ontsnappen. U blijft hier bij de leerlingen. Ik heb ze al een slaapdrankje gegeven, zodat ze geen last hebben van de harde grond. Ze zijn in een diepe slaap. Ik ga naar het krot. Oh, ik kan niet wachten om de gezichten te zien van de drie jongens. Vooral van onze Mikkelt. De held van mijn onderwereld!’ Juffrouw Hommels liep

weg en luisterde niet naar wat juffrouw Roos nog meer wilde vertellen.

Marloes had het hele gesprek woord voor woord kunnen volgen. Ze zag hoe juffrouw Hommels als een heuse Dikke Holbewoner met een fakkel in haar hand zo snel mogelijk via het pad richting het krot liep. Marloes twijfelde geen moment. Ze moest achter haar aan. Ze probeerde zo min mogelijk geluid te maken al leek het erop dat Dikke Holbewoner haar toch niet zou opmerken, omdat ze maar één doel had: het krot met de jongens. Ze was er bijna. Opeens begon ze haar pas te versnellen met de fakkel omhoog als een strijdknops.

Marloes zag hoe de drie jongens met ME aan het praten waren. Ze stootte een schreeuw uit om hen te waarschuwen en probeerde Dikke Holbewoner in te halen. Nog maar twee stappen.

Juffrouw Hommels draaide zich om. Haar ogen schoten vol vuur toen ze Marloes herkende.

‘JIJ? Wat doe jij hier? Jij onaangepaste brutale meid. Jij hoort hier helemaal niet te zijn, verdwijn. VERDWIJN!’

Marloes kon niet meer stoppen en botste met haar volle gewicht op juffrouw Hommels, die haar vernietigend aankeek voor ze haar evenwicht verloor en achterover viel. Marloes belandde boven op haar dikke buik en voelde hoe twee sterke handen haar er weer vanaf tilden.

In de verte klonk het geluid van sirenes. Het geluid zwol aan en kwam hun kant op. Ze zagen oranje lichtflitsen in de donkere lucht. Met piepende banden kwamen de auto’s tot stilstand. De sirenes en de lichten gingen uit. Even werd het donker en stil, alsof er niets gebeurd was. Meester Langeworst gebaarde iedereen te blijven zitten en knikte naar ME.

ME kwam overeind en beende met grote stappen naar de parkeerplaats. Hij zag hoe de politiefunctionarissen bij de achterste auto met elkaar in overleg waren en versnelde zijn pas.

‘Au, lomperik kun je niet uit je doppen kijken?’

‘Sorry,’ ME keek recht in de ogen van inspecteur Gittar.

‘Nou,’ blafte inspecteur Gittar, ‘ga dan met je grote schoenen van de mijne af in plaats van mij zo dom aan te staren.’

ME deed een stap opzij.

‘Kijk niet zo onnozel. Je vraagt je zeker af hoe wij jullie gevonden hebben?’

ME schudde met z’n hoofd. ‘Ik bedoel ja, inspecteur. Wilt u alstublieft met mij meegaan?’

Inspecteur Gittar wenkte naar het politieteam dat zich als een vlek van de auto losmaakte en naar hen toe kwam. ‘Volg deze man, hij is de conciërge van die vervloekte school.’

Als één man liep het team zonder een woord te zeggen achter ME aan tot ze bij het krot kwamen.

Inspecteur Gittar kneep zijn ogen samen en nam de situatie aandachtig in zich op. Tot zijn verbazing zag hij de drie verdwenen jongens en het vermiste meisje in gesprek met meester Langeworst en zijn hoofdverdachte juffrouw Hendriks met haar valse praktijken. De juf zat op de grond met de drie jongens en het meisje te praten alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Hij kon zijn haren wel uit zijn hoofd trekken toen hij tevergeefs op het eiland Texel met zijn team alle campings was afgegaan om te voorkomen dat zij nog meer ellende zou aanrichten bij de leerlingen. Het was onverantwoordelijk geweest dat zij meeding op een survivaalkamp voor kinderen. Hij had zo snel mogelijk een speciaal team samengesteld van zijn beste mensen. Ze waren direct richting Texel vertrokken, maar met elk

uur dat voorbijging nam zijn adrenalinegehalte toe en werd zijn hoofd roder en roder. Tot hij had gezegd: 'Ik voel aan mijn theewater dat ze hier niet zijn. Ze zijn hier niet. Wedden?' Maar niemand wilde met hem wedden. Als de baas eenmaal zijn conclusies trok wist iedereen dat het maar één ding betekende: mond houden en volgen. Terwijl hij zijn bovenlip optrok voor een grom hoorde hij zijn mobiele telefoon afgaan en nam op.

'Met inspecteur Gittar.'

Het was de moeder van een vermist meisje.

'Hoe heet uw dochter?'

'Marloes de Luïere,' klonk het aan de andere kant van de telefoon. 'Mijn buurvrouw heeft een gesprek afgeluisterd op de dag dat er drie jongens Marloes kwamen opzoeken. Mijn buurvrouw vertrouwde het niet dat de jongens van haar oude school er waren en luisterde aan de garagedeur het gesprek af. Ze hoorde dat Marloes de naam *De Duistere Duinen* noemde. *De Duistere Duinen* is het kamp waar mijn dochter hoorde dat ze voor altijd moest verdwijnen. Ze mocht nooit meer terugkomen. U moet haar vinden voor het te laat is.'

Inspecteur Gittar hoorde de paniek in haar stem. *School De Beuk, drie jongens?* Dat was het moment waar hij op had gehoopt.

'Kunt u iets meer vertellen over *De Duistere Duinen*? Weet u waar het ligt?'

De moeder van Marloes wist het niet, maar een van de vrouwelijke agenten zei zacht: 'Ik ken een camping die *De Duistere Duinen* heet, baas.' Ze had naar de overkant van het eiland gewezen, naar Den Helder.

Inspecteur Gittar had gekreund. Ze moesten een speciale boot regelen, want de veerboot ging pas weer de volgende ochtend. Ze mochten geen tijd verliezen. Gelukkig had hij goede contacten met de politie van het

eiland. Een half uur later stapten ze in een kleine snelle speedboot waarmee ze naar Den Helder werden gebracht. Het handen schudden werd overgeslagen. In Den Helder stonden drie auto's klaar. Er waren extra mensen van de politie Den Helder met hen meegegaan.

En nu stond hij daar. Oog in oog met zijn hoofdverdachte juffrouw Hendriks, klaar om haar in de boeien te laten slaan.

De drie jongens stonden snel op en gingen voor haar staan.

'Juffrouw Hendriks is onschuldig,' nam Mikkel als eerste het woord. 'Juffrouw Hendriks heeft helemaal niets fout gedaan. Zij wilde ons juist helpen.'

Onwillekeurig deed inspecteur Gittar een stap naar voren alsof hij het niet kon geloven en zijn hoofdverdachte toch wilde inrekenen.

De jongens spreidden hun armen uit om hem tegen te houden. 'Juffrouw Hendriks is echt onschuldig. U moet juffrouw Hommels arresteren. Zij is gevaarlijk!'

'En de directeur van onze school met zijn tweelingbroer,' vervolgde Erik, 'zij hebben dit allemaal geregeld, maar wij hebben ze veilig opgesloten in het krot.'

Inspecteur Gittar keek van de jongens naar meester Langeworst en ME. ME knikte instemmend. 'Zo is het en niet anders.'

Inspecteur Gittar streek zijn verwaaide dunne haar zo goed als mogelijk glad en besloot om zich eerst op de veiligheid van de leerlingen te richten.

'Wie is dat meisje? Ben jij soms Marloes de Luïere?'

Marloes knikte.

'Mooi dan hebben we de vermiste kinderen tenminste weer boven water. De drie jongens en het meisje. Daar zullen jullie ouders blij mee zijn. Waar zijn de andere leerlingen?'

'In de slaaptent, inspecteur. Bij juffrouw Roos.'

De inspecteur wees snel vier mensen van zijn team aan.

‘Jullie vieren gaan naar de tent. Neem juffrouw Hendriks, de drie jongens en Marloes mee. Laat hen geen moment alleen. De veiligheid van kinderen gaat boven alles, begrepen? Meester Langeworst en de conciërge blijven hier. We zullen eens een goed gesprekje voeren met de verdachten.’

Inspecteur Gittar liep naar het krot. ME maakte het slot voor hem los. Met een zwaai duwde inspecteur Gittar de deur van het krot open. Hij kon zijn ogen niet geloven en keek nogmaals. Leeg?

‘Hoe konden ze ontsnappen?’

Met een zoeklicht scheen een agent in alle hoeken. ‘Hier, kijk baas, een luik.’ De politieman scheen met zijn zaklantaarn op de grond. Nu zagen de anderen het ook. De naden van het luik waren bijna onzichtbaar weggewerkt. De politieagent tilde het zware luik op. Een onderaardse gang werd zichtbaar.

Inspecteur Gittar keek de overgebleven leden van zijn team aan en wees een politieman en een agente aan. ‘Jullie gaan de onderaardse gang in om te kijken waar de gang uitkomt. De achterste dekt de voorste en geeft steeds klopsignalen. Twee volgen het spoor van de gang boven de grond. Ik blijf hier. Eén moet naar de tent om de anderen te waarschuwen.’

Inspecteur Gittar keek meester Langeworst aan. ‘Als u dat wilt doen?’

Inspecteur Gittar bleef met ME in het krot en spoorde zijn team aan tot snelheid. De politieman kroop de onderaardse gang in, direct gevolgd door de agente. Eerst controleerden ze of de klopsignalen goed te horen waren. De twee agenten boven de grond volgden hun signalen en stampten na het klopsignaal twee keer kort op de grond. De ondergrondse gang bleek langer dan ze verwacht hadden. Uiteindelijk zagen de twee agenten boven de grond dat ze richting de houten keet

liepen en stampten vier keer op de grond. Dat was het afgesproken signaal voor de agenten in de ondergrondse gang dat ze terug konden keren. Ze belden gelijk inspecteur Gittar.

‘Baas, de gang komt uit bij de houten keet bij de ingang van de camping.’

‘Ga er naartoe, maar doe verder niets. Houd alleen de keet goed in de gaten, tot wij er ook zijn,’ antwoordde inspecteur Gittar. Hij wachtte tot zijn twee politieagenten uit het luik kropen. Samen met ME liepen ze met vlugge passen naar de keet.

‘Verspreiden. Ik roep ze naar buiten. Als ze niet naar buiten komen dan gaan wij naar binnen.’

De stem van inspecteur Gittar klonk hard door de nacht: ‘Jullie zijn omsingeld. Voor je eigen veiligheid, kom naar buiten.’

Maar het bleef stil.

‘Jullie zijn gewaarschuwd, als jullie niet naar buiten komen, komen wij naar binnen.’

Inspecteur Gittar trok zijn pistool. Op het moment dat hij naar binnen wilde stormen kwam meester Langeworst buiten adem aanrennen, zwaaiend met zijn armen.

‘De jongens hebben ze tegengehouden.’

Inspecteur Gittar liet ongelovig zijn pistool zakken. ‘De jongens?’

‘Ja, de jongens hebben ze weten tegen te houden,’ hijgde meester Langeworst. ‘Ze hadden de banden van de auto van de tweelingbroer van directeur Mo lekgestoken. Toen de directeur en zijn broer met juffrouw Hommels ervandoor wilden gaan in de auto ging dat dus niet. Vervolgens wilden de broers en juffrouw Hommels het terrein af, maar de jongens hadden een touw gespannen over de weg waardoor ze struikelden. Zo konden uw agenten hen inrekenen.’

‘Mijn agenten? Waren zij niet bij de tent gebleven, voor de veiligheid van de kinderen, zoals ik opgedragen had?’

In de verte kwam een groepje aanlopen. Het waren zijn agenten die een paar mensen voor zich uitduwden.

Inspecteur Gittar stond tegenover juffrouw Hommels en negeerde haar boze blik. Directeur Mo en zijn tweelingbroer stonden naast haar en hielden hun ogen naar de grond gericht. De inspecteur keek over hun hoofden heen naar zijn agenten. Hij wees naar Mikkelt, Fobbian en Erik, die achter de rugen van de agenten tevoorschijn kwamen. Nors zei hij: ‘Wat doen zij hier?’

‘We konden de jongens niet tegenhouden baas. De jongens wilden per se dat juffrouw Bommels geen enkele kans zou krijgen om te ontsnappen.’

‘Bommels? Hommels of Dikke Holbewoner!’ riep Fobbian.

‘Stilte,’ reageerde inspecteur Gittar geïrriteerd. ‘Hoe wisten jullie dat Bommels, ik bedoel Hommels, niet meer in het krot opgesloten zou zijn?’

‘Dat wisten we niet, inspecteur Gittar,’ antwoordde Erik beleefd, ‘maar juffrouw Hendriks zei dat we vanaf nu onze hersenen moeten gebruiken, zodat deze ellende gestopt kan worden. Als Dikke Holbewoner ons de onderwereld liet graven op school, waarom zou er hier dan geen ondergrondse gang zijn om te kunnen ontsnappen als het nodig was? We hadden een auto zien staan op de parkeerplaats en hebben de banden lekgestoken. En Fobbian had ooit een komische film gezien waarin ze een touw gespannen hadden, waardoor ze de dieven konden tegenhouden.’

Inspecteur Gittar keek de jongens strak aan.

Iedereen hield zijn adem in.

De inspecteur begon luid te lachen. ‘Het moet niet gekker worden, zware misdrijven oplossen met behulp

van komische films.’ Hij hield zijn buik vast van het lachen tot iedereen om hem heen ook begon te lachen.

‘En nu genoeg gelachen.’

Gelijk probeerde zijn team net zo serieus te kijken als hij. Alleen Mikkel, Fobbian en Erik bleven doorlachen. Juffrouw Hommels keek hen met een dodelijke blik aan en spuwde op de grond.

Inspecteur Gittar reageerde ogenblikkelijk. ‘Zet die juffrouw, de directeur en zijn broer in de keet en blijf erbij. Verlies hen vanaf nu geen moment meer uit het oog. Kan ik daar nu wel blindelings op vertrouwen? Eigen inbreng wordt niet langer op prijs gesteld. Ik ben de baas. En jullie,’ hij wees meester Langeworst en ME aan, ‘brengen samen met mij de jongens terug naar de tent naar de andere kinderen. Dan weet ik zeker dat de veiligheid van de kinderen gewaarborgd is.’

ME pakte Mikkel en Fobbian goedmoedig in hun nek. ‘Kom op jongens, doorlopen.’

Anglika zat voor de ingang van de tent. Ze had haar handen tegen elkaar gevouwen en haar hoofd omhoog gericht naar de bijna ronde maan. Het was een heldere nacht. Anglika probeerde haar gedachten en energie te richten op de goede afloop. Al vond ze het niet gemakkelijk om zich te concentreren met het harde gesnurk van juffrouw Roos dwars door het tentdoek heen. Ook Marloes was bij de kinderen in de tent. Opeens zag Anglika een lichtflits door de donkere lucht. Een vallende ster! Ze mocht een wens doen. Anglika glimlachte. Dat was ook een bijgeloof, maar wel een mooi bijgeloof. Als kind wilde ze graag een heksenpop. Ze vroeg zo vaak aan tante Fiep om een pop, dat ze uiteindelijk de pop voor haar verjaardag kreeg. Wensen mag je altijd doen en als je dan je energie erop richt komen ze zelfs uit!

Anglika schrok toen ME en meester Langeworst plotseling als uit het niets voor haar neus stonden met de jongens. Vlug stond ze op en streek haar rok recht.

Inspecteur Gittar gebaarde dat ze weer moest gaan zitten. Nadat iedereen zat schraapte hij gewichtig zijn keel.

‘Juffrouw Hendriks, ik begrijp dat ik mijn excuses aan u moet aanbieden. Ik zag u als hoofdverdachte, maar directeur Mo, zijn broer en juffrouw Hommels zijn de hoofdverdachten.’

‘Nee, inspecteur Gittar, er is maar één hoofdverdachte,’ verbeterde Mikkkel hem. ‘Juffrouw Hommels, de Dikke Holbewoner.’

Inspecteur Gittar keek verstoord. ‘Er zijn drie hoofdverdachten, beste jongen.’

‘Nee, echt niet,’ antwoordde Mikkkel beslist. ‘Dikke Holbewoner is de hoofdverdachte.’ Eindelijk durfde hij zich uit te spreken. Hij had alles verteld aan juffrouw Hendriks, meester Langeworst en ME, maar nu durfde hij het iedereen te vertellen. Niemand zou hem meer het zwijgen opleggen. Mikkkel ging staan. Hij straalde zelfvertrouwen uit.

Anglika keek hem trots en bemoedigend aan.

‘Ik laat mij nooit meer het zwijgen opleggen, ik laat mij nooit meer slaan en nooit meer opsluiten. Niet door mijn opa en niet door school. Dat onze school De Beuk kinderen laat beuken voor de hoogste cijfers is wat de ouders wilden en directeur Mo. Maar voor Dikke Holbewoner was onze school De Beuk een dekmantel om haar droom te verwerkelijken. Wie niet goed genoeg was kon ze mooi gebruiken voor haar onderwereld. Directeur Mo en zijn tweelingbroer hebben zich voor haar karretje laten spannen, zodat Dikke Holbewoner ons voor haar droom kon laten werken. De sukkels.’

‘Ahum,’ onderbrak meester Langeworst hem.

‘Sorry,’ ging Mikkel verder. ‘Niet alleen directeur Mo en zijn broer zijn sukkels, juffrouw Roos is ook supersuf met haar stomme kast en verdovende pillen.’

Inspecteur Gittar hief zijn hand omhoog. ‘Genoeg, zo praat je niet over docenten, maar ga door met je verhaal.’

Mikkel ging zitten en vertelde wat er allemaal gebeurd was. Af en toe vulde Fobbian hem aan. Ademloos luisterden ze naar Mikkel tot ze ineens geritsel hoorden.

Anglika draaide zich om en keek in de geschrokken ogen van Liselotte, een van de zorgzame meisjes.

‘Juffrouw Hendriks? U was toch opgesloten? Oh, het spijt mij zo.’ Het meisje sloeg haar handen voor haar gezicht en barstte in huilen uit.

Anglika vroeg zich af of Liselotte ook *heks*, *heks*, *lelijke heksen* had geroepen. Had juffrouw Hommels alle kinderen gedwongen mee te doen? ‘Stil maar Liselotte, je hoeft niet te huilen. Meester Langeworst en ME hebben juffrouw Roos en mij bevrijd. Het is over, je hoeft niet meer bang te zijn. Zijn de andere kinderen ook wakker?’

Liselotte knikte. ‘Maar niemand durft de tent uit te komen juffrouw Hendriks. Juffrouw Roos ligt in de tent vreselijk te snurken en naast haar ligt een meisje te slapen dat een paar jaar geleden van onze school verdwenen is, een heel onaardig en gemeen meisje. We willen echt niet dat zij wakker wordt en ons ziet. En waar is juffrouw Hommels?’

Anglika stond op en sloeg een beetje onhandig een arm om de schouder van het rillende meisje. ‘Juffrouw Hommels is opgepakt door de politie, het komt allemaal goed. Kom we gaan met je mee naar binnen.’

Samen met Liselotte, meester Langeworst en ME stapte Anglika de tent binnen. Eerst maakte ze Marloes wak-ker, die even niet meer wist waar ze was.

‘Sorry dat ik in slaap gevallen was.’ Marloes ging dicht naast ME en meester Langeworst staan.

Zachtjes raakte Anglika haar leerlingen aan, zodat ze hun ogen durfden te openen. Steeds opnieuw zei Anglika dat alles nu in orde was en ze niet meer bang hoefden te zijn.

Anglika liep naar Marloes en trok haar naar voren. Alle ogen waren op Anglika en Marloes gericht. Het snurken van juffrouw Roos hield op.

Moeizaam kwam ze overeind. ‘Waar, waar ben ik?’ Ze keek omhoog en zag Marloes en juffrouw Hendriks naast elkaar staan. Juffrouw Roos sloeg een hand voor haar mond. ‘Hoe komen zij hier. Wat gebeurt hier allemaal?’

‘Stil juffrouw Roos,’ zei meester Langeworst, ‘juffrouw Hendriks gaat het juist uitleggen.’

Juffrouw Roos keek angstig naar juffrouw Hendriks.

Anglika knikte geruststellend en vertelde zo voorzichtig mogelijk dat juffrouw Hommels geen kwaad meer kon doen en dat ook directeur Mo en zijn broer gevangen waren genomen.

‘Meester Langeworst en ME hebben juffrouw Roos en mij bevrijd uit het krot en weten jullie wat Marloes hier doet? Door Marloes is er een einde gekomen aan deze nachtmerrie. Zij wist van haar kamp twee jaar geleden dat deze camping *De Duistere Duinen* heet en heeft er zo voor gezorgd dat Mikkkel, Fobbian en Erik ons konden vinden en helpen om een einde te maken aan het strafregime.’

Er ging gejuich op.

‘We gaan regelen dat jullie vanmiddag met de bus opgehaald worden. Jullie fietsen worden met een vrachtwagen thuisgebracht. We zullen zorgen dat jullie over een half uurtje warme broodjes krijgen, verse jus d’orange en fruit. Kleed je allemaal zo snel mogelijk aan.’

De leerlingen keken haar vragend aan. Anglika zag gelijk waarom. Ze waren aangekleed. Ze hadden geen pyjama's meegenomen. Ze hoefden alleen hun slaapzak op te rollen.

'Rol je slaapzak op en ga even jullie gezicht en handen wassen.'

Even later waren de leerlingen naar de wasbakken.

'En ik? Hoe zit het met mij? Ben ik niet schuldig?' vroeg juffrouw Roos aan Anglika. 'Ik gaf toch de pillen aan de genomineerde leerlingen? En u werd met mij in het krot opgesloten, omdat ik u een heks noemde.'

'Ja,' zei Anglika, 'maar wij denken dat u te goeder trouw handelde en ik ben ook echt een heks.'

'Oh,' stamelde juffrouw Roos, 'ik geloof dat ik flauwval.'

Meester Langeworst kon juffrouw Roos nog net op tijd opvangen en legde haar zachtjes neer op een vuilniszak. Hij zag Anglika verschrikt kijken. 'Gaat het juffrouw Engel?'

'Het gaat wel.' Anglika keek om zich heen. Overal lagen vuilniszakken. Ze zuchtte een paar keer diep en begon de zakken bij elkaar te rapen. 'Gelukkig is het over.'

'En kunnen we opnieuw beginnen,' voegde meester Langeworst eraan toe. 'Juffrouw Engel, zou u, wilt u...?' Nu was het meester Langeworst die een beetje stotterde.

Anglika keek hem aan. 'Wat?'

Inspecteur Gittar stapte de tent binnen. 'Waarom liggen er hier overal vuilniszakken?'

'Daarop hebben de leerlingen geslapen.'

Inspecteur Gittar keek verbaasd. '

'Het was een survivaalkamp, inspecteur,' zei meester Langeworst. 'In de middeleeuwen sliepen boogschutters gewoon op de grond. Vuilniszakken is nog best luxe vindt u niet?'

Inspecteur Gittar keek meester Langeworst onderzoekend aan of hij dit serieus meende of dat het een grap was.

Buiten klonk een applaus. Anglika stak haar hoofd naar buiten en zag een bestelbusje met broodjes en allerlei ander lekkers. De leerlingen gingen in een kring zitten en kregen servetjes. De manden met broodjes gingen rond. Anglika keek ontspannen toe met haar handen in de zij. Inspecteur Gittar bood zijn team ook maar een lekker broodje aan. Toen de leerlingen allemaal hun eten voor zich hadden werd het plotsklaps doodstil. Juffrouw Hommels, directeur Mo en zijn tweelingbroer werden opgehaald door een gepantserd politiebusje.

Juffrouw Hommels keek met vuurspuwende ogen naar de groep en bleef staan. 'Ik heb jullie altijd gehaat. Ik háát kinderen. Kleine onderkruipsels. Wormen! Onder de grond is de enige goede plek voor jullie! Voor jullie allemaal. Jullie hebben mijn droom van de onderwereld verwoest. Mijn onderwereld Tartaros uit de Griekse mythologie, mijn Grand Finale van de musical. Jullie zijn de geschiedenis niet waard en ook niet de toekomst! Niemand van jullie!' Ze spuugde drie keer op de grond.

Voor de laatste keer luisterden de kinderen naar haar donkere raspende stem. Er ging een koude rilling over hun rug, maar nu hoefden ze niet meer bang voor haar te zijn. De toekomst was juist wel van de kinderen! Dikke Holbewoner was zelf verleden tijd geworden! De leerlingen vielen opnieuw aan op de broodjes, terwijl directeur Mo en zijn tegenstribbelende tweelingbroer de bus in werden geduwd.

Even later verscheen er een knalrode sportieve auto. Het waren de ouders van Marloes, die zichtbaar blij waren dat ze Marloes weer terugzagen.

Naar huis

De leerlingen van groep 8 zaten lekker in de zon, toen ze de bus aan zagen komen. Een dubbeldekker. Er ging gejuich op. Eigenlijk wilden ze nog niet naar huis nu hun nachtmerrie was afgelopen, maar een rit terug in een dubbeldekker was gelukkig wel een feest.

De weinige spullen die ingeladen moesten worden werden door Mikkelt, Fobbian, Erik en de buschauffeur in de bagageruimte gezet. Ze waren veranderd in de behulpzaamste jongens, concludeerde Anglika tot haar genoegen.

ME telde de hoofden toen iedereen zat. 'We zijn compleet chauffeur, u kunt rijden!'

De chauffeur startte de bus. De terugreis was begonnen. Een van de zorgzame meisjes zette een lied in. Enkele leerlingen begonnen mee te zingen tot ze allemaal uit volle borst meezongen.

Meester Langeworst porde Anglika in haar zij. 'Waarom zingt u niet mee, juffrouw Engel?'

Anglika ging rechtop zitten. 'Ik kan niet zingen. Als ik ga zingen dan...' Met de vrolijke stemmen op de achtergrond klonk haar stem verdrietiger dan ze wilde. 'Mijn moeder vindt dat ik nooit docent had mogen worden. Niet alleen omdat wij heksen beter uit de buurt van kinderen kunnen blijven, maar ook omdat docenten moeten kunnen zingen. Zeker in groep 8 waar ieder jaar een musical wordt ingestudeerd. Hoe moet

een docent die zelf echt niet kan zingen de leerlingen begeleiden?’ Anglika zag niet dat meester Langeworst zijn best moest doen om niet te lachen.

‘Dat meent u niet.’

‘Ja, dat meen ik wel. Nou eerlijk gezegd vindt mijn moeder het helemaal geen probleem dat ik niet kan zingen als ik maar niet zing, meester Langeworst, kijk...’

‘Waarom noemt u me nog steeds niet bij mijn voor-naam?’

Anglika bloosde.

‘Sorry, ik onderbrak u, juffrouw Engel.’

Even was ze van haar stuk gebracht, toen herstelde ze zich. ‘Kijk, meester Langeworst, mijn moeder en ik zijn dan wel echte heksen, maar als ik zing lijkt ik meer op een valse heks uit een sprookje.’

‘Ja, en?’ vroeg meester Langeworst.

‘Sprookjesheksen zijn per definitie slechte vrouwen waar het slecht mee afloopt. Dus wat doet een echte heks? We leven in afzondering. We vertellen niemand dat we heks zijn. Ik ga echt niet zingen.’

‘Waarom bent u dan juf geworden?’

‘Dat heb ik u al verteld. Ik hou van uitdagingen.’

Anglika zweeg, vouwde haar handen samen en keek naar het voorbijtrekkende landschap.

‘De mening van uw moeder is maar één mening, juffrouw Engel,’ zei meester Langeworst zacht, ‘wilt u voor mij zingen?’

‘Een andere keer als u dat goed vindt’ antwoordde Anglika en knipperde een traan weg.

De terugreis in de dubbeldekker ging zo snel voorbij dat de leerlingen voordat ze er erg in hadden al de hoek omgingen van de straat van hun school.

‘We zijn er,’ schalde de stem van de buschauffeur door de microfoon. Niemand kroop onder de stoelen van de bus om de ouders aan het schrikken te maken.

Iedereen begreep dat hun vader en moeder zich al genoeg zorgen hadden gemaakt.

Op de stoep stonden de ouders te wachten. Ze zwaaiden uitbundig naar de dubbeldekker.

‘Mijn moeder huilt,’ riep Liselotte.

‘Mijn vader ook,’ zei Fobbian nauwelijks hoorbaar.

Mikkel keek even angstig, maar bedacht dat hij besloten had nooit meer bang te zijn voor zijn opa of voor wie dan ook. Zijn opa stond achteraan. Een oude, vermoeide man die op zijn stok leunde. Hij zou zorgen dat zijn opa nooit meer zijn stok voor iets anders zou gebruiken. Toch aarzelde hij nog en liet net als Fobbian en Erik alle klasgenoten voorgaan.

‘Wij lopen even met jullie mee,’ zei Anglika tegen de drie jongens. Samen met meester Langeworst en ME liepen ze naar de opa van Mikkel.

‘Uw kleinzoon is een held.’

De oude man gromde binnensmonds. ‘WAT heeft ‘ie besteld?’

‘Uw kleinzoon is een held.’ Anglika kon een glimlach niet onderdrukken.

De ouders van Fobbian en Erik kwamen er ook bij staan.

‘Deze drie jongens zijn helden.’

Mikkel, Fobbian en Erik wisten niet wat hen overkwam. Opeens was er een kring om hen heen van al hun klasgenoten en ouders. Iedereen wachtte op wat er komen ging.

ME hield de sleutel van de school omhoog, terwijl Anglika het woord nam.

‘We gaan naar de aula. Hier op onze school De Beuk zullen we vertellen wat er allemaal gebeurd is, het verleden loslaten en een veelbelovende toekomst starten van de nieuwe school samen met onze leerlingen en helden uit groep 8!’

Er klonk een luid en eensgezind *Hoera!*

De ouders hielden hun kinderen vast alsof ze hen nooit meer wilden loslaten. De leerlingen wisten niet wat hen overkwam, pakten hun ouders bij de hand en trokken hen de school in. Alsof ze niet langer wilden wachten om hun zegje te doen over de nieuwe school nu ze de kans kregen. Er heerste een opgewonden stemming. Inspecteur Gittar sloot de deur van de school en leunde een ogenblik met zijn rug tegen de muur. Hij keek op zijn horloge. Hij had er bijna 24 uur opzitten, maar toch moest hij langs het bureau om het rapport op te maken. Met drie verdachten zou hij nog wel de komende uren, dagen, misschien zelfs weken zijn handen vol hebben.

Nadat in de aula het avontuur in geuren en kleuren was verteld werd afgesproken dat de ouders door de politie op de hoogte gehouden zouden worden van de verdere afwikkeling. Anglika sloot af met de woorden dat ze iedereen wilde bedanken voor de warmte die ze kon voelen en waarvan ze hoopte dat de kinderen die ook zouden blijven voelen op weg naar hun volwassenheid.

Meester Langeworst luisterde vol bewondering. Was dit juffrouw Hendriks, zoals hij haar in het begin had leren kennen? Die hij tips had gegeven over hoe ze de lessen moest voorbereiden voordat ze de stof in de klas behandelde? Zachtjes begon meester Langeworst als eerste te klappen. ME knikte instemmend en klapte luid mee met zijn grote handen tot het applaus eindigde in een staande ovatie.

Anglika keek dankbaar van meester Langeworst en ME naar haar leerlingen en de ouders. 'Mag ik tot slot vragen of Mikkkel, Fobbian en Erik zo nog even bij ons willen komen? Dank u wel en een goede nachtrust.'

De aula stroomde leeg. De opa van Mikkkel en de ouders van Fobbian en Erik liepen op haar af. 'U wilde ons nog spreken?'

'Ja, mogen wij de jongens nog even van u lenen?'

‘Natuurlijk, zo lang als nodig is,’ antwoordden de ouders van Erik gelijk. De opa van Mikkkel wilde wat anders zeggen, maar besloot zijn mond te houden.

Mikkkel keek zijn opa aan en zag voor het eerst iets van bewondering in zijn oude ogen.

Toen iedereen verdwenen was vroeg Anglika aan ME of hij de deur wilde sluiten. Ze zag de vragende ogen van de jongens, ME en meester Langeworst. ‘Vóór het politieonderzoek begint en wij niet meer zelf bij de ruimtes mogen komen, wil ik aan Mikkkel, Fobbian en Erik vragen om die nu aan ons te laten zien.’

‘Maar waarom wachten we niet tot inspecteur Gittar daarvoor opdracht geeft?’ vroeg ME.

‘Het is ons bewijsmateriaal,’ antwoordde Anglika. ‘Ik wil er zeker van zijn dat we sluitend bewijs kunnen leveren, zodat het beuksysteem hier op school daadwerkelijk voor eens en altijd gestopt kan worden.’

Meester Langeworst begreep gelijk wat Anglika bedoelde. Ze hadden maar één kans om het bewijsmateriaal zelf te onderzoeken na de verhalen van Mikkkel, Fobbian en Erik. Ze moesten zeker weten dat wat de jongens verteld hadden klopte met de werkelijkheid. Noch ME, noch juffrouw Hendriks noch hijzelf hadden ooit de onderwereld gezien. Alleen de glazen kast in het lokaal van juffrouw Roos en de kast in het kantoor van directeur Mo.

Als eerste kwamen ze langs het klaslokaal met de verlichte kast van juffrouw Roos. Ongelovig bleven ze staan. De glazen kast was verdwenen. De glazen deur was vervangen door een gewone witte deur. Zonder slot.

ME deed de deur open. Er zat geen lamp meer in. Het was een diepe kast met planken geworden met stapels schriften.

‘Laten we naar het kantoor van directeur Mo gaan, kom, vlug.’

Mikkel rende de gang door, alsof hij daarmee kon voorkomen wat ze al vermoedden, dat er geen luik meer in de kast zou zitten naar de onderwereld.

Mikkel zwaaide de deur open van het kantoor dat hij zo gehaat had de afgelopen jaren. De kast zag er nog precies hetzelfde uit. Alleen zat de sleutel nu gewoon in het slot.

Meester Langeworst draaide de sleutel om en deed de deur wijd open.

Enigszins aarzelend stapte Mikkel naar binnen. Hij gaf een schreeuw. 'Het luik is weg.' Hij bonkte met zijn vuist op de wand om te horen of er een holle ruimte achter zat, maar dat was tevergeefs. 'Wie zal ons dan ooit geloven?'

Hij ging met zijn hoofd in zijn handen in de leren stoel van directeur Mo zitten.

Anglika nam voorzichtig het woord. 'Misschien is alleen het luik naar de geheime gang heel goed dichtgemaakt, maar niet de hele onderwereld.'

Hoopvol keek Mikkel Anglika aan.

'De onderwereld ligt toch vlak onder onze school?'

Mikkel knikte.

'Dan kunnen we de ruimte vast gaan stellen met een wichelroede en misschien een andere ingang vinden of zelf maken. Wacht hier.'

Anglika liep snel naar de lerarenkamer, waar ze eerder een ijzeren klerenhanger had zien hangen. Daarvan kon ze een wichelroede maken. Ze had het goed onthouden, de klerenhanger hing er gelukkig nog. In de lade lag een huishoudschaar. Op twee plekken knipte ze de klerenhanger door en boog het korte schuine stuk recht. Ziezo, de wichelroede was klaar voor gebruik. Ze was zo snel terug dat het leek alsof ze niet was weggeweest.

Kort legde Anglika aan Mikkel uit hoe de wichelroede werkt. Hij nam de wichelroede in zijn hand en

zette bedachtzaam de eerste twee stappen. Op Mikkels voorhoofd verscheen een diepe frons. Hij sloot zijn ogen om zich beter te kunnen concentreren. De wichelroede bewoog op en neer.

Anglika nam hem bij de arm. 'Stop Mikkel, het spoor leidt naar buiten. We gaan buiten verder.'

Anglika keek met ingehouden adem toe hoe Mikkel met de wichelroede op het schoolplein een grote cirkel maakte. Hij liep naar het midden en bleef daar trillend staan. De wichelroede viel uit zijn handen op de grond.

Mikkel stootte ervandoor.

'Mikkel, wacht,' riep Anglika, maar Mikkel was al verdwenen.

'Hij komt heus wel terug,' zei meester Langeworst en greep Anglika bij haar hand. 'Wij mogen geen tijd verliezen, juffrouw Engel. De onderwereld is nog intact. Kunnen we hier niet een eigen ingang maken naar de onderwereld? Een gat graven?'

Anglika knikte en keek om zich heen, terwijl ze zich realiseerde dat het niet zou uitmaken waar ze zouden beginnen met graven. Onder de grijze tegels lag een onderwereld zo groot als het halve schoolplein. Ze probeerde er niet aan te denken dat het de bedoeling van juffrouw Hommels was geweest dat deze grote ruimte zou instorten tijdens De Grand Finale!

ME ging gereedschap halen en kwam teruglopen met een schop en Mikkel. De angstige blik in de ogen van Mikkel was verdwenen.

'Kom,' zei ME, 'laten we voor eens en altijd de onderwereld van juffrouw Hommels blootleggen.' ME haalde een paar tegels weg en gaf de schop aan Mikkel.

Mikkel stak de schop in het zand en begon te graven alsof hij een volwassen man was in plaats van een jongen van twaalf. Met elke schep kwam hij dichterbij de onderwereld, de vernietigende geschiedenisdroom

van Dikke Holbewoner. Het gat was bijna anderhalve meter diep. Opeens stak zijn schep door de aarde heen. Ze hadden een ingang naar de onderwereld!

ME kwam bij hem staan en haalde het laatste zand weg. Met een zaklantaarn scheen hij in de donkere ruimte. Mikkell kon een vreugdekreet niet onderdrukken.

‘Nu we het bewijsmateriaal daadwerkelijk kunnen aantonen is het tijd om inspecteur Gittar te bellen,’ zei Anglika tevreden.

Juffrouw Mislukt Hoofd

‘Dat hadden jullie gedacht.’ In de deuropening van de nooduitgang stond juffrouw Mislukt Hoofd. Ze hield een pistool vast.

ME deed een stap naar voren.

Juffrouw Mislukt Hoofd richtte het pistool op hem. ‘Blijf staan, dit is geen grapje. Jullie zijn het laatste bewijsmateriaal dat weggewerkt moet worden. Jullie zitten als ratten in de val. Als ratten!’

Anglika vroeg zichzelf af hoe ze met open ogen in de val had kunnen lopen. Het was toch logisch dat er nog iemand in het complot zat die niet mee geweest was op kamp. Hoe konden anders de bewijzen zo grondig weggewerkt zijn? Directeur Mo zou nooit zijn beuk-systeem zomaar opgeven en juffrouw Hommels zou nooit haar onderwereld prijsgeven.

Juffrouw Mislukt Hoofd wees met een knik van haar hoofd in de richting van het gat. ‘Dat wordt jullie laatste plek. De aarde zal jullie bedekken. Jullie lasterlijke woorden zullen nooit meer gehoord worden. Onze school De Beuk zal geen blaam treffen. We streven naar de Beste Resultaten. De Allerbeste Resultaten. En niemand zal die missie zwartmaken. En jullie zeker niet.’ Ze keek met afschuw naar de drie jongens. ‘Jullie hebben nog nooit wat gepresteerd hier op school en jullie,’ nu richtte ze haar scherpe woorden op meester Langeworst en Anglika, ‘jullie denken alles beter te

weten, terwijl je nog maar net komt kijken op deze school. En ME? Wilde jij de grootste held zijn?' Ze wees met haar pistool naar het gat. 'Jij mag als eerste. Opschieten, erin.'

Plotseling zakte juffrouw Mislukt Hoofd voor hun ogen in elkaar.

De agente liet de kolf van haar pistool zakken.

Anglika en de anderen stonden verstijfd.

'Schrik niet, de klap met mijn pistool heeft haar alleen maar buiten westen gebracht.'

Twee agenten liepen op het slappe lichaam van Mislukt Hoofd af en sloegen haar handen in de boeien voordat ze haar optilden.

'De politieauto staat al klaar voor de school,' lichtte de agente toe.

Anglika bleef haar aanstaren.

'We hadden opdracht van inspecteur Gittar om bij de school te blijven. Bij het bewijsmateriaal. Wij mochten niemand in de school achterlaten.'

'U deed alleen alsof u wegging?'

De agente knikte. 'Kom, u wordt allen verwacht op het bureau voor de verhoren.'

Mikkel haalde uit zijn broekzak een handvol pillen en overhandigde die aan de agente. 'Alstublieft, dit is het laatste bewijs.'

De week die volgde werd voor de leerlingen de rustigste week sinds vele jaren. De school werd een week gesloten vanwege al het bewijsmateriaal en er werd geen huiswerk meegegeven. Voor inspecteur Gittar leek het op het politiebureau daarentegen wel een gekkenhuis. Juffrouw Hommels, directeur Mo, zijn tweelingbroer en juffrouw Mislukt Hoofd waren in de kleine cellen opgesloten voor de vele verhoren. Juffrouw Hendriks, meester Langeworst, ME, juffrouw

Roos en de drie jongens werden ondergebracht in een hotel en kregen ieder een kamer met een eigen bewaker, zodat ze geen informatie konden uitwisselen.

Anglika kreeg steeds meer respect voor inspecteur Gittar. Als hij er niet was geweest, was het met hen vast niet goed afgelopen. Ook had ze meer dan genoeg tijd om na te denken over de musical en de nieuwe school. Musical *De onderwereld Tartaros* zou nooit meer gespeeld gaan worden door de leerlingen. Het was tijd voor een nieuwe musical. Ze pakte pen en papier, aangemoedigd door haar stemmetje.

*Goed zo, Anglika, je kunt dan wel niet zingen,
maar je kunt wel heel goed schrijven.*

Zo begon Anglika met het schrijven van de musical. Als ze niet schreef lag ze op het zachte matras met het donzen dekbed te dromen. Over hoe ze met meester Langeworst naar het bos met de eikenbomen fietste. Er leek wel een feest gaande te zijn. Ze zetten hun fietsen tegen de bomen en liepen dicht tegen elkaar aan verder. De priester en priesteres van haar heksencoven stonden hen al op te wachten.

‘We wisten dat jullie zouden komen, wees welkom.’

Anglika zag de priapische staf – de staf van de vruchtbaarheid – liggen op het met bloemen overdekte altaar. Ook in de Cirkel waren bloemen rondgestrooid. Ze zag haar moeder die zich mooi had aangekleed voor deze bijeenkomst en naar haar zwaaide.

Een van de leden van haar heksencoven zei hardop: ‘Er zijn mensen in ons midden die door handvasten met elkaar verbonden willen worden.’

‘Laat hen worden genoemd en naar voren worden geleid,’ antwoordde de priesteres.

Anglika’s oren begonnen te suizen toen ze haar naam en die van meester Langeworst hoorde.

Meester Langeworst pakte haar hand en nam haar mee naar de priester en priesteres.

‘Bent u meester Langeworst?’

‘Ja,’ antwoordde hij luid en duidelijk, ‘ik ben meester Robbert Langeworst.’

‘Wat is uw wens?’

‘Te worden verenigd met Anglika Hendriks in de ogen van de goden.’

‘Bent u Anglika Hendriks?’ De priester wendde zich tot Anglika. ‘Wat is uw wens?’

Op dat moment werd er op de deur geklopt. Anglika schrok wakker. Het was tien uur. Had ze zich ver-slapen?

De agente stapte haar kamer binnen. ‘De verhoren zijn voorbij, u mag naar huis.’

‘En hoe gaat het dan verder?’

De agente haalde haar schouders op. ‘Dat kan ik u niet zeggen, daarvoor moet u bij inspecteur Gittar zijn. Hij wacht beneden in de hal op u.’

Anglika pakte haar spullen bij elkaar. Een paar seconden bleef ze staan met het dikke schrift in haar handen. Hierin had ze het nieuwe musicalverhaal opgeschreven: *Musical De Beuk*. Over een nieuwe school met een echte beuk. Een boom waar kinderen in zouden kunnen klimmen en zich verbonden konden voelen met de natuur. Ze had een musical compleet met liedjes geschreven. Ze kon dan wel niet zingen, maar wel liedjes verzinnen. Ze had de teksten heel zacht gezongen, zodat niemand haar kon horen.

Opeens kon ze niet meer wachten en snelde de trap af met de musical nog in haar handen.

Beneden stond meester Langeworst haar al op te wachten. ‘Hola, juffrouw Engel waar gaat u heen?’

Anglika voelde zich blij en licht worden.

Inspecteur Gittar stond op toen hij juffrouw Hendriks en meester Langeworst naar zich toe zag

lopen. Hij stak zijn hand uit. 'We hebben het onderzoek naar tevredenheid kunnen afsluiten. Dank u wel voor uw medewerking. U bent vrij om te gaan en te staan waar u wilt.'

Anglika hield zijn hand stevig vast. 'Wij moeten u bedanken, inspecteur Gittar. Wij zouden zeer vereerd zijn als u onze speciale gast wilt zijn op onze nieuwe schoolmusical.'

De musical

Anglika stond achter de coulissen haar zenuwachtige leerlingen aanwijzingen te geven. Ze glimlachte. Het was alsof er een droom uitkwam. Ze had haar musical nauwelijks hoeven te veranderen. De uitkomsten van het politieonderzoek had ze al in de musical verwerkt voordat inspecteur Gittar die aan haar had meegedeeld.

Mikkel trok aan haar arm. 'Ik heb de stok van mijn opa,' lachte hij, 'nu kan hij hem zeker niet meer gebruiken om mij te slaan en hij wil hem daar ook niet meer voor gebruiken heeft hij mij beloofd. Hij is eindelijk trots op mij.'

'Wij zijn allemaal trots op jou.' Anglika pakte de stok aan en gaf hem aan de leerling die de opa van Mikkel zou spelen. De jongen was als een oud mannetje geschminkt en kon een stok goed gebruiken bij het kromlopen, want zonder stok deed zijn kromme rug best pijn. Mikkel, Fobbian en Erik zouden zichzelf spelen. Gelukkig maar, want Mikkel was niet zo goed in toneelspelen had hij gezegd. Erik had eindelijk laten zien wat hij kon. Binnen een mum van tijd kende hij de hele tekst van de musical uit zijn hoofd, inclusief alle liedjes. Hij was haar grote steun en toeverlaat geweest wanneer een leerling de tekst nog niet goed genoeg uit het hoofd geleerd had. En Merel, een van de zorgzame meisjes, bleek een uitzonderlijk talent voor zingen te hebben. Feilloos onthield ze de melodie, zodat zij de

liedjes kon voorzingen en Anglika alleen maar instemmend hoefde te knikken als het goed was of haar vinger omhoog stak als het zingen zo vals was dat het zelfs Anglika teveel werd. ME was met de leerlingen aan de gang gegaan om het decor te maken. De klas van groep 8 op het toneel leek net echt, evenals de kast in het kantoor van directeur Mo.

De rolverdeling was soepel verlopen. Vooral de rol van inspecteur Gittar was erg populair onder de jongens. Eén jongen kon zo grappig acteren dat hij de rol kreeg. Anglika hoopte maar dat inspecteur Gittar een beetje gevoel voor humor had. Het langste meisje uit de klas, Annette de Lange, zou juffrouw Hendriks spelen. Ze had gezegd dat ze meer over de hekserij wilde weten. Anglika had haar een keer mee naar huis genomen en haar van alles verteld. Ze had Annette het altaar in de kamer laten zien en de voorwerpen die bij de heksenrituelen horen. Het meisje was zo enthousiast dat ze ook graag een keer mee wilde naar de heksencoven. Anglika's moeder was met stomheid geslagen toen Anglika haar verheugd belde en zweeg een lange tijd. 'Ben je er nog, moeder?' had Anglika in de hoorn geroepen, 'Hallo, ben je er nog?'

'Ja, Anglika, maar ik weet niet wat ik nu moet zeggen. Ik weet niet of het wel goed zal uitpakken om uit de beschermende schaduw van de nacht te treden, maar jij zou nu oud en wijs genoeg moeten zijn. Wat kan ik jou nog leren? Je bent toch je eigen pad aan het gaan. Eigenwijs als je altijd al was, maar misschien is dat wat de toekomst nodig heeft.' Haar moeder klonk als een oude berustende vrouw. Ze had niet eens meer iets gezegd over haar zingen toen Anglika haar uitnodigde voor de musical. Ze had alleen gezegd: 'Op mijn eigen verjaardag?' En gelijk erachteraan zei ze dat ze graag zou komen, want Anglika was toch altijd maar

de enige gast op haar verjaardag, dus ze hoefde voor niemand thuis te blijven. Haar moeder zei ook dat ze nieuwsgierig was naar meester Langeworst. Toen was Anglika verbaasd geweest. 'Waarom bent u nieuwsgierig naar meester Langeworst?'

'Omdat je het de hele tijd over hem hebt. Heb je dat zelf niet door? Anglika, de toekomst ligt opgesloten in de woorden die je spreekt.'

'Juf, juf.' Erik trok aan haar mouw. 'We moeten beginnen.'

Anglika riep zichzelf tot de orde.

De aula was bomvol. Iedereen had een plekje gevonden. Meester Langeworst zat aan de zijkant om de zaal in de gaten te houden. ME zat achterin om de geluids- en lichtapparatuur te bedienen. De lichten werden gedoofd. Het werd helemaal donker in de zaal. De stemmen hielden op met praten.

Anglika trad naar voren en stapte in het spotlicht. 'Dames en heren, jongens en meisjes, wij heten jullie hartelijk welkom bij de musical De Beuk. Het spannende verhaal over een school waar alleen maar gebeukt en gestraft werd voor de Beste Resultaten. De school waar kinderen door één docente zelfs werden gezien als het grootste kwaad. Een school die nu kan doorgroeien naar de school van de toekomst, waar kinderen juist het allerbelangrijkste zijn om te kunnen zorgen voor een goede en gezonde toekomst van ons allemaal. Mag ik een hartelijk applaus voor de leerlingen van groep 8 die ervoor zorgen dat onze dromen uit gaan komen.'

Er klonk een luid applaus, maar niet te lang. Iedereen was nieuwsgierig naar het verhaal en wat er komen ging.

De ouders keken ademloos toe. Langzaam drong tot hen door wat het betekende dat juffrouw Hommels de onderwereld Tartaros werkelijk tot leven had willen

brengen. Ze gruwden toen Mikkelt naspeelde hoe hij met elke schep aarde verder groef aan de onderwereld en plotseling op zijn eigen dode pad stapte. Gelukkig kon iedereen wel lachen om de verlichte kast van juffrouw Roos met de glazen deur. In plaats van een stoel hadden ze er een schandpaal ingezet. Fobbian liet zien hoe het werkte en trok er de vreemdste gezichten bij. Helemaal toen iemand hem de pillen kwam voeren en hij als een slappe pop nog een paar laatste rare gezichten trok. Maar niemand lachte meer toen Marloes het podium op kwam. Ze hadden Marloes gevraagd of ze haar eigen rol wilde spelen. Zij kon als geen ander de zin uitspreken:

‘Juffrouw Hommels háát kinderen!’

Gelukkig lachte inspecteur Gittar het hardst van iedereen toen zijn personage op het toneel verscheen. Zijn lach werkte zo aanstekelijk dat zelfs de spelers mee begonnen te lachen. Maar het was ook een lach van opluchting, omdat iedereen begreep dat door zijn toedoen de jaarlijkse musical Tartaros niet geëindigd was in één grote tragedie.

Iedereen juichte toen juffrouw Hommels, directeur Mo en zijn tweelingbroer veilig in de politiebus werden afgevoerd. Maar Anglika had het niet voldoende gevonden dat iedereen alleen maar blij zou zijn dat ze veilig opgeborgen zouden zijn. Ze had de musical zo geschreven dat er een brief werd bezorgd vanuit de gevangenis waarin directeur Mo namens zijn broer en juffrouw Mislukt Hoofd spijt betuigde. Hij schreef dat ze altijd het beste met de leerlingen voor hadden gehad en dat hij zich pas nu in de gevangenis realiseerde wat school De Beuk echt betekende voor de kinderen.

Beste leerlingen,

*In de gevangenis is veel tijd om na te denken.
Laat ik beginnen met onze excuses aan te bieden.*

*Het is altijd onze bedoeling geweest om jullie op
onze school De Beuk te motiveren om zo hard
mogelijk te leren.*

*Wij hebben al onze kwaliteiten ingezet om jullie te
leren beuken, zodat jullie de hoogste prestaties
zouden leveren.*

*Wij waren ervan overtuigd dat jullie daarmee de
beste werknemers zouden worden. Betrouwbare
werknemers die precies zouden doen wat er van
hen gevraagd wordt.*

*Wij waren overtuigd van ons strafsysteem
waardoor jullie je uiterste best gingen doen om te
beuken.*

*De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ook ik het
een goed idee vond dat de slechtst presterende
leerling van school moest verdwijnen. Alles voor de
Beste Resultaten!*

*Het is nooit mijn bedoeling geweest dat dit zou
leiden naar het definitieve einde van al onze
leerlingen in de onderwereld van juffrouw Hommels
tijdens de Grand Finale.*

*Het spijt mij dat wij juffrouw Roos en juffrouw
Hendriks de stuipen op het lijf hebben gejaagd.*

Er klonk applaus. Het leek alsof de leerling blij was dat hij even tijd had om adem te kunnen halen voor hij verderging met de brief voor te lezen.

Meester De Grote zuchtte diep en pakte de hand van juffrouw Roos, die naast hem zat en met haar andere hand de tranen van haar wangen veegde.

*Ik mis mijn vrouw en zelfs het huilen van mijn
tweelingzoontjes. Als ik vrijkom zal ik thuis bij
mijn kinderen blijven en mijn vrouw laten werken.
Ik ken mijn plaats nu.*

*Mijn broer heeft beloofd dat hij de camping
De Duistere Duinen helemaal terug zal geven aan
de natuur en samen met juffrouw Mislukt Hoofd,
natuurlijk weten we dat iedereen haar zo noemde,
voor altijd zal verdwijnen naar het buitenland, naar
een plek waar geen mens zal komen.
Zij zeggen dat ze genoeg hebben aan elkaar.*

*Ik wilde dat ik ook namens juffrouw Hommels zou
kunnen schrijven, maar zij zit inmiddels in een
zwaarbewaakte psychiatrische inrichting. De
psychiaters doen hun uiterste best om erachter te
komen hoe het allemaal zo is gekomen, zodat dit
niet opnieuw zal gebeuren en jullie nooit meer
bang hoeven te zijn voor haar.*

Ik bied jullie in ieder geval mijn excuses aan voor de ellende die jullie hebben ervaren.

Wij hopen dat jullie het verleden kunnen loslaten en ons willen vergeven, zodat jullie je kunnen richten op een mooie nieuwe toekomst.

Jullie ex-directeur Mo

PS: Mo betekent magie en ik heb inmiddels begrepen van juffrouw Hendriks dat het bij echte magie gaat om de Magie van de Energie en dat je daarmee alles kunt bereiken als je het maar echt wilt. Ik wilde dat ik dat eerder had geweten.

Het licht ging uit. Je kon een speld horen vallen.

Anglika stapte opnieuw uit de coulissen naar voren. 'Er is nu een korte pauze, zodat het decor verwisseld kan worden voor een verrassende slotscène die de leerlingen zelf geschreven hebben. Ook ik weet niet wat er komen gaat. Alleen dat het te maken heeft met de nieuwe school. En ja, u mag natuurlijk applaudiseren!'

In de gang was het een herrie van jewelste. Iedereen sprak door elkaar heen, wachtend voor de tafels met limonade, koffie, thee en cake.

Anglika's moeder glimlachte. Zou iemand weten dat cake onderdeel was van heksenrituelen? Ze keek in de ogen van Annette, die de rol van haar dochter speelde, en zag dat het meisje aan hetzelfde dacht.

De bezoekers hadden dorst en honger gekregen van het meeleven met hun kinderen toen ze met zo weinig eten en drinken op kamp werden gestuurd. Het waren gebeurtenissen die ze zo gauw mogelijk wilden vergeten.

De bel ging voor het laatste bedrijf. Iedereen ging weer op zijn plaats zitten.

De gordijnen verhulden nog even het nieuwe decor.

Anglika zat met meester Langeworst op de twee voor hen gereserveerde stoelen op de voorste rij. Het voelde raar dat ze niet achter de coulissen bezig was haar leerlingen te helpen.

Ze kneep in de hand van meester Langeworst van spanning.

Hij pakte haar hand beet en liet hem niet meer los.

Langzaam doofden de lichten en gingen de gordijnen open. Er steeg een 'oh' uit de zaal op.

Het decor was een grote beukenboom met daarachter de nieuwe school op een groot doek geprojecteerd. Zo'n grote sterke boom konden de kinderen maar met één man hebben gemaakt: ME.

Anglika voelde zich warm worden van binnen. Ze voelde de energie van haar leerlingen. De kinderen zouden ervoor gaan zorgen dat er een nieuwe school De Beuk zou komen met een echte beuk.

De leerlingen zaten in een kring om de boom en keken naar boven. Iedereen in de zaal volgde hun blik. Boven in de boom zat Annette, het lange meisje dat juffrouw Hendriks speelde, op een bezemsteel.

'Lach niet,' riep ze. 'Help me ogenblikkelijk naar beneden. Heeeeelp!!'

Op dat moment kwam een bejaard echtpaar het toneel oplopen. Ze keken omhoog en zagen het meisje zitten in de boom. 'De jeugd ook van tegenwoordig. Dat

klimt maar in bomen. Kom uit de boom, kind. En wel ogenblikkelijk! Hoor je me?’

Het oude mannetje hief de stok van de opa van Mikkelt omhoog en het oude vrouwtje balde haar vuist.

‘Precies, doe wat mijn man zegt, kom ogenblikkelijk uit de boom of moeten we soms de directeur van de school waarschuwen?’

‘Ik ben geen kind,’ riep het lange meisje naar beneden. ‘Ik ben juffrouw Hendriks, ik ben de juffrouw van de kinderen.’

‘Juffrouw Heks? Hoor ik dat nou goed?’ vroeg het oude mannetje aan zijn vrouw.

‘Ja man, dat verstond ik ook.’

‘Wat doet u in de boom?’

‘Ik probeer te vliegen op mijn bezemsteel.’

‘Wat zegt u?’

‘IK PROBEER TE VLIEGEN OP EEN BEZEMSTEEL. Het is een ontwerp van de slimste kinderen in mijn klas. Een handig vervoermiddel zonder uitlaatgassen, maar ze moeten eerst nog een beetje slimmer worden.’

‘Een klimmer worden zegt u?’

‘Nee, slimmer! Hun ontwerp werkt nog niet naar behoren. Anders zou ik niet in deze boom vastzitten. Kunt u alstublieft hulp gaan halen?’

‘Maar,’ sputterde het oude vrouwtje tegen, ‘een heks op een bezemsteel in de boom is verdacht, daar krijgen we problemen mee. Wie zal ons geloven? Straks denken ze dat we dement zijn en sluiten ze ons op.’

Op dat moment kwam er een groepje jongens langs.

‘O jee, kijk nou eens, onze juf zit vast in de boom.’

‘Het is een heks,’ waarschuwde het oude mannetje.

‘Ja, onze juf is een echte heks en dat is maar goed ook, want echte heksen streven altijd naar het goede!’

‘Oh,’ zei het oude vrouwtje en sloot haar mond.

‘Ik ga meester Langeworst wel halen,’ riep een van de jongens en rende het toneel af.

‘Een worst?’ herhaalde het oude mannetje.
‘Meester LANGEWORST,’ brulden de jongens.

Met vlugge stappen kwam de jongen aanlopen die de rol van meester Langeworst had gekregen. Hij had een veel te lange spijkerbroek aan en een enorme krullenpruik op.

‘Zie ik er echt zo uit?’ fluisterde meester Langeworst zacht in het oor van Anglika.

Anglika kon haar lach niet onderdrukken. ‘Ja.’

De jongen stelde zich voor als meester Langeworst en schudde de handen van het bejaarde echtpaar om hen te bedanken voor het oppassen.

‘Juffrouw Hendriks, gaat het nog?’ riep hij omhoog.

‘Nee,’ klonk het, ‘ik hou het niet meer vol. Help ik VAL!’

Voor de ogen van Anglika en meester Langeworst viel het lange meisje uit de grote beukenboom. De jongen probeerde haar op te vangen en zakte met haar in zijn armen op de grond. Daar zat hij op zijn billen met het meisje op zijn schoot. Het was niet de bedoeling, maar het publiek vond het prachtig.

‘Zie je wel dat je voor me valt,’ fluisterde meester Langeworst in het oor van Anglika. Hij stond op van zijn stoel en begon te klappen. Een voor een stonden de mensen in de zaal ook op. De leerlingen wenkten dat juffrouw Hendriks en meester Langeworst op het podium moesten komen.

Daar stonden ze. Anglika en meester Langeworst. Temidden van de leerlingen met een laaiend enthousiaste zaal voor zich.

Elise kwam het toneel op met een groot zwart boek.

Het Boek der Schaduwen

Anglika zocht de ogen van haar moeder, die haar trots en bemoedigend toeknikte. De tijd was aangebroken om haar boek open te slaan. Op de laatste pagina stond haar spreuk voor de nieuwe school. Anglika haalde diep adem. Haar borstkas vulde zich met lucht. Langzaam en duidelijk sprak zij de woorden uit.

O school van onze toekomst
niet enkel onze school
Breng ons wat onze kinderen toekomst
schep een nieuwe vrije school
Kinderen zijn de toekomst
Kinderen zijn onze hoop!

De leerlingen schudden aan de boom, terwijl Anglika de regels bleven herhalen tot iedereen meedeed. Het regende takken met groene bladeren. De leerlingen raapten ze op en vormden met de takken een groene erehaag naar de entree van hun nieuwe school. Meester Langeworst pakte Anglika bij de hand en liep met haar door de erehaag.

Een gewone dag

Inmiddels leek de musical jaren geleden in plaats van een klein jaar. Anglika had iedereen uitgelegd dat school van het Latijnse woord scola komt en vrije tijd betekent. Dat het een voorrecht is om tijd te hebben voor leren en er veel meer te leren is dan taal en rekenen, maar vooral dat leren ook leuk kan zijn! Zeker als het talent van het kind daarbij het allerbelangrijkste is.

De nieuwe school was bijna twee keer zo groot geworden als de oude school, met een heleboel verschillende lokalen. Een van de leukste lokalen was een technieklokaal met allemaal verschillende bouwdozen. De dansruimte had een spiegelwand en een echte barre. In het kunstlokaal stonden lange tafels met grote hompen klei waar de mooiste beelden mee gemaakt konden worden. Ook van het afval van school werden indrukwekkende kunstwerken gemaakt.

Anglika had eerst het docententeam verteld over haar ideeën. Toen het team achter haar plannen ging staan werden belangrijke personen uitgenodigd waarvan Anglika had gezegd dat ze daarmee goed konden samenwerken. De directeur van het Grote-Kunsten-Instituut wist alles van muziek, dans, theater, tekenen en multimedia. De voorzitters van de sportclubs wilden het liefst gelijk aan de slag en dat gold ook voor de directrice van Kinderopvang TopTijd.

Er werd lang gepraat hoe ze allemaal onder één dak van de nieuwe school zouden kunnen passen en hoe alle activiteiten samen één compleet pakket moesten vormen voor de leerlingen. Iedereen was het erover eens dat de jongste kinderen alle activiteiten met de paplepel ingegoten moesten krijgen of het nou kunst, sport of techniek was. De middengroepen zouden korte introductielessen krijgen en de oudste groepen konden een keuze maken uit wat ze echt leuk vonden en waar ze graag mee verder wilden.

Op de oude school speelden maar een paar leerlingen een muziekinstrument. Nu verdwenen alle kinderen regelmatig uit de klas om in de kleine muziekruimtes te oefenen op hun eigen instrument of les te krijgen van muziekdocenten die zelf ook regelmatig optraden. De muziekruimtes waren zo goed geïsoleerd dat je zelfs het slaan op een drumstel of het blazen op een trompet niet kon horen. Binnen een mum van tijd hadden ze een schoolband en werden de eerste nummers opgenomen in de schoolstudio.

Door meester Robbert – op de nieuwe school mochten de leerlingen de meesters en juffen bij de voornaam noemen – kregen de kinderen zelfs boogschieten. De trainers van de sportverenigingen lieten de kinderen ervaring opdoen met de verschillende sporten en de kinderen maakten op hun beurt weer een keuze uit welke sport het beste bij hen paste. Iedere dag waren ze lekker in de gymzaal bezig of buiten op de sportvelden en dat kon allemaal omdat ze langer op school waren.

De kinderen begonnen de school steeds minder als een verplichting te voelen en steeds meer als een bijzondere leuke tijd te ervaren en zelfs als vrije tijd.

Iedere leerling had een eigen tablet gekregen. De taal- en rekenboeken waren vervangen door interessante games, die de kinderen in de ban hielden met het halen van het volgende level.

De groepen waren eigenlijk alleen nog maar groepen met leeftijdsgenootjes, want iedereen mocht op zijn eigen niveau werken. De school had zelfs contacten gelegd met de universiteit, die de moeilijkste vraagstukken voorlegden aan de leerlingen. Zo maakten ze volop gebruik van de fantasie van kinderen en gingen leerlingen die meer behoefte aan uitdaging hadden, net zo lang door tot ze zelfs een applaus kregen van de leerkrachten.

Waar de docenten het meeste aan moesten wennen was dat ze geen taal- en rekenlessen meer hoefden te geven, want daar waren ze juist jarenlang het beste in geweest. 'Wat moeten wij nu doen?' was hun eerste vraag geweest. Maar Anglika had uitgelegd dat wanneer de helft van de groep zelfstandig aan het leren was met taal en rekenen op de tablets, de leraar met de andere helft van de groep kon werken aan van alles waar eerst geen tijd voor was geweest. 'Kort samengevat,' had Anglika gezegd, 'als we kinderen digitaal aan de slag zetten met taal en rekenen, dan houden we tijd over om hen te leren creëren in plaats van alleen te reproduceren.'

En zo was het gegaan. Creativiteit was een nieuw vak geworden dat de leerlingen iedere dag kregen en het mooie was dat ze net zo goed leerden iets te creëren met taal en rekenen als met de kunstvakken en daar waren de oude docenten, die juist goed in taal en rekenen waren, erg trots op. Ook werden de tablets ingezet om allerlei dingen op te zoeken voordat ze iets gingen maken. Iedere dag vonden er wel interessante presentaties plaats, die steeds beter en mooier werden. De beste presentatie van de week werd in de aula gepresenteerd op een echt theaterpodium met geluid en licht en een technische kinderploeg die daarbij hielp.

De nieuwe directeur was een directrice geworden met rood haar, die alle docenten aanstuurde: zowel de groepsdocenten als de kunst-, sport- en techniekdocenten. Dat was nog een hele discussie geweest, want de directeur van het Grote-Kunsten-Instituut wilde ook graag directeur blijven. Daarom mocht hij Artistiek directeur worden van de nieuwe school en daar was hij heel trots op. Als eerste had hij ervoor gezorgd dat er geen één kleurplaat meer in de school te vinden was. 'Het gaat juist om de verschillen,' had hij op zo'n artistieke toon gezegd dat niemand hem durfde tegen te spreken.

Tussen de middag werd er aan lange picknicktafels gegeten. Met broden die in dikke boterhammen werden gesneden en die de leerlingen zelf mochten beleggen. Fruit en groenten kwamen van de boerderijen uit de buurt, net als boter, kaas en melk. Iedereen was gaan begrijpen door de dagelijkse lessen over natuur hoe belangrijk gezond voedsel is: dat je bent wat je eet en drinkt. De middagpauze was de taak van de oude Kinderopvang TopTijd geworden. De opvang had gezorgd voor mooie borden en bestek. Ze hadden een eigen ontspanningsruimte ingericht met banken en stoere lange tafels die de hele dag door gebruikt werden door de verschillende groepen. Er werd nooit meer een kind de gang op gestuurd, maar af en toe wel naar de ontspanningsruimte om even tot rust te komen.

Het mooiste vond Anglika dat de leerlingen gingen begrijpen waarom ze op school zaten. Ieder kind wist nu dat kinderen honderd jaar geleden naar school gingen om werknemers in fabrieken te worden, maar dat het nu nodig is dat er heel veel mensen komen die goed voor zichzelf willen zorgen en voor een gezonde aarde.

Er was al zoveel mogelijk op hun school en toch kwamen er iedere dag nog nieuwe ideeën bij. Voor een eigen groentetuin, een paar dieren...

Hun school was zelfs al benaderd door een bedrijf of ze met driedimensionale brillen zouden willen werken in plaats van met een tablet. Anglika had zo'n speciale bril opgezet en vond het werkelijk betoverend hoe computergames veranderden in bijna echte werelden waar je gewoon doorheen kon lopen en opdrachten kon uitvoeren. Of je nou naar boven keek, naar beneden of opzij, je was en je bleef in die wereld. Je zag helemaal niets meer van de school, wat ook wel weer jammer was, omdat de architect juist zijn uiterste best had gedaan om het gebouw een scola-effect te geven. Hij had een schoolgebouw ontworpen met strakke lijnen, speelse blokken en kunstige torens. 'De strakke lijnen staan voor de noodzakelijke vaardigheden,' had hij toegelicht. 'De speelse blokken bieden ruimte aan bewegen en de kunstige torens willen de kracht laten zien van creativiteit.'

Een van de ouders was journalist bij de krant en wilde graag een artikel schrijven over de nieuwe school. Dat artikel had zoveel enthousiaste reacties van mensen opgeleverd dat basisschool De Beuk een beroemde school was geworden. Mensen uit het hele land lieten hun waardering blijken door allerlei waardevolle geschenken naar de school te sturen. Ze hadden een van de eerste wereldatlassen uit de zestiende eeuw gekregen, waardoor leerlingen konden zien dat de ontdekking van de wereld nog jong was. Schilderijen met middeleeuwse taferelen en moderne kunst om leerlingen uit te dagen nog modernere schilderijen te maken. Voor de aula hadden ze zelfs een ouderwetse platenspeler gekregen met een uitgebreide collectie

langspeelplaten voor hippe feesten met muziek van vroeger.

In de mooie lichte hal, de entree van de school, hing een antieke spiegel uit het kasteel van een barones. Elke dag keek Anglika er vluchtig in. Na de musical had ze haar zwarte haar korter geknipt en droeg ze het vaak los. Ze voelde met haar hand aan haar licht krommende neus en vond dat ze er meer als een juf uitzag dan als een heks uit een sprookje. Ze was inmiddels ook begonnen aan een opleiding om een echte juf te worden.

‘Engel,’ schalde het vrolijk door gang, ‘waar ben je?’

‘Ik ben hier!’

‘Ijdeltuit,’ grapte hij en tikte op zijn horloge. ‘Het is de hoogste tijd om naar huis te gaan!’ Hij droeg dezelfde mooie gladde ring als zij. Anglika glimlachte. Ze waren aan elkaar verbonden door het handvasten. Voor zo lang als de liefde duurt. Met haar athame-heksenmes op haar borst had ze de woorden uitgesproken:

Ik zal altijd streven naar het geluk en welzijn van Robbert Langeworst. Ik zal zijn leven verdedigen vóór mijn eigen leven. Moge de athame in mijn hart worden gestoken als ik niet oprecht zou zijn in alles wat ik verklaar. Ik zweer dit alles in de naam van de goden. Mogen zij mij de kracht schenken me aan mijn eed te houden. Zo zij het.

Nawoord

Juffrouw Hendriks leefde al jaren in mijn hoofd met haar eerste twee en laatste twee letters samen als HEKS. Ik wilde haar naar de basisschool laten gaan om de school om te toveren. Een school waar je alles kunt leren wat je nodig hebt om te worden wie je bent.

In 2008 stopte ik met mijn baan als manager, werd freelance docente en maakte van schrijven, optreden en presenteren mijn beroep. Ik richtte de Stichting Talentenloods op met als doel dat kinderen eerder met hun talenten aan de slag kunnen gaan.

Als freelance docente kwam ik op veel basisscholen waar ik in de klassen vertelde dat ik schrijfster ben.

‘Welk boek heeft u geschreven?’ vroegen de leerlingen mij standaard en dan vertelde ik dat ik kinderliedjes schreef en speurtochten. Maar de wens van de kinderen was overduidelijk: een echt boek.

Ik vertelde hen van mijn idee over juffrouw Hendriks en kreeg ideeën aangereikt hoe de nieuwe school er volgens hen uit moest zien. Daarnaast kreeg ik steeds meer bewondering voor het beroep van docent. Een docent verzorgt elke dag nieuwe lessen voor kinderen van het laagste tot het hoogste leerniveau en moet rekening houden met de rugzakken die kinderen meedragen, van ADHD tot problemen thuis. De meeste docenten zullen zeggen dat vijftien kinderen een optimale groepsgrootte is, terwijl in de praktijk klassen van meer dan dertig kinderen geen uitzondering is, die allemaal achter hun tafeltjes rustig moeten luisteren en werken. En hoeveel ruimte heb je als docent als de school vooral beoordeeld wordt op de Cito-resultaten van taal en rekenen?

In een boek kan alles dacht ik. Ik wilde juffrouw Hendriks de school laten omtoveren.

Als schrijfster van het boek Juffrouw Hendriks ging ik mij natuurlijk eerst verdiepen in de hekserij. In een gerenommeerde boekwinkel kreeg ik het boek *Hekserij zonder geheimen* in handen. Het bleek een serieus werkboek te zijn waarmee je zelf heks kunt worden. Het boek begint met een uitleg dat heksen niet kunnen toveren en wat magie in werkelijkheid is: energie bundelen om je doelen te bereiken.

Ik realiseerde mij dat ik van het personage juffrouw Hendriks een echte heks kon maken, die de energie gaat bundelen om de school te veranderen, zodat het omtoveren van de school geen sprookje hoeft te zijn. Wij kunnen immers ook onze energie bundelen om het onderwijs te veranderen!

Ruimte scheppen voor creativiteit, zodat kinderen leren hun creatieve vermogens aan te spreken. Leren vernieuwen in harmonie met de natuur, omdat niemand zonder onze natuur kan die voor eten, drinken en zuurstof zorgt.

Daarvoor is er wel tijd en ruimte op school nodig die er nu niet is. Daarom zie ik de digitale wereld als bron van mogelijkheden om de taal- en rekenvaardigheden aan te leren op eigen niveau en in eigen tempo. Zoveel en zover mogelijk als ieder kind individueel wil en kan. Door de digitale lessen en een langer dagprogramma kan ruimte gecreëerd worden voor andere vakken, waardoor alle kinderen kansen hebben om hun eigen talenten te ontdekken en deze zo goed mogelijk te ontwikkelen. Want als je jong begint kun je ver komen. Je eigen bijdrage aan deze wereld gaan leveren!

Dank jullie wel

Zonder mijn vriend Rob Kortekaas was dit boek niet tot stand gekomen. Hij creëerde schrijfweekenden in mijn agenda, waarin hij voor mij zorgde en ik schreef.

Mijn kinderen, Arjo en Jaco Nagelhout, zijn een grote inspiratiebron voor mij geweest. Samen met Heleen Oomens en Lotte Langerak waren zij mijn kinderredacteurs. Daarnaast heeft Arjo de omslag en de tekeningen gemaakt en de illustraties voor de website.

Veel dank ook aan Moesin Laghmich, die als basisschooldirecteur mij in de gelegenheid stelde om het verlengde schooldagprogramma voor zijn school te ontwikkelen en digitale lessen op de iPad te geven. Hij onderschreef de problematiek en de visie in dit boek, waarover wij vaak met elkaar van gedachten wisselden.

Het onderzoek voor dit boek leidde tot voorstellingen in museum De Heksenwaag met dank aan directeur Jeanette Blake en voorzitter Walther Kok voor hun belangrijke feedback.

Annette Potting ben ik veel dank verschuldigd als redacteur van de eindversie. Zij stimuleerde mij uiterst nauwkeurig door mijn teksten te gaan en de inhoud overal kloppend te maken. Japke Schreuders zette daarbij de laatste punten op de i.

Marjolein Sileon bewonder ik om haar deskundigheid bij het maken van de bijbehorende website.

Tot slot wil ik alle docenten bedanken met wie ik de afgelopen jaren heb mogen praten. Dank voor jullie informatie en vertrouwen. En natuurlijk de leerlingen: zonder jullie was dit boek er niet geweest.

Angelique Schipper
januari 2016

Achtergrondinformatie

Hekserij zonder geheimen

werkboek voor Wicca's

Dit boek is een handboek voor iedereen die in deze tijd een heks wil worden. Heksen kunnen lid worden van een coven - een groep van heksen - maar je kunt ook een solitaire heks worden en in je eentje heks zijn.

Hekserij is een oude natuurreligie. Heksen vereren de Oude Goden: de God van Leven en Dood en de Godin van de Natuur en de Vruchtbaarheid. Ze geloven in reïncarnatie: dat ze na de dood terugkeren als een ander persoon. Ze vieren de jaargetijden en beoefenen de oude kunsten van genezen, toverij en het voorspellen van de toekomst.

Heksen hebben een grote kennis van kruiden, maar kunnen niet toveren zoals in sprookjes. Hun toverij is gebaseerd op de Magie van de Energie. Je kunt iets veranderen of bereiken door er heel erg je best voor te doen. De toekomst kun je leren voorspellen door meer naar je onderbewustzijn en je gevoel te luisteren. Je weet namelijk veel meer dan je denkt.

Hekserij is: doe wat je wilt, zolang het niemand schaadt. Doe het goede en je ontvangt drie keer het goede.

Een ander woord voor heks is wicca en betekent 'de wijze'.

De Heksenhamer

Dit boek uit 1487 is geschreven door de Duitse monnik Institoris, die gedaan heeft alsof de Rooms-katholieke Kerk zijn boek had goedgekeurd. Pas na 400 jaar is zijn bedrog ontdekt.

Het boek is gebruikt als wetboek voor rechters. Zowel kerkelijke rechters (inquisiteurs) als gewone rechters. In het boek *De Heksenhamer* beschrijft Institoris waar je heksen aan kunt herkennen, wat je moet doen als je behekst bent en hoe heksenprocessen gevoerd moeten worden, zodat geen heks kan ontsnappen aan het heksenproces.

Men geloofde in die tijd echt dat heksen konden vliegen en toveren: hagelbuien veroorzaken en mensen of dieren ziek maken en doden. Wie dat niet geloofde was zijn eigen leven niet zeker. De heks werd de zondebok voor alles wat misging en mensen niet konden verklaren. Zo'n 100.000 mensen in West-Europa zijn beschuldigd van hekserij. De helft, ongeveer 50.000 mensen, is ter dood gebracht. Acht op de tien veroordeelde heksen was een vrouw. Na 1613 zijn er geen heksen meer verbrand in Nederland.

De Heksenwaag

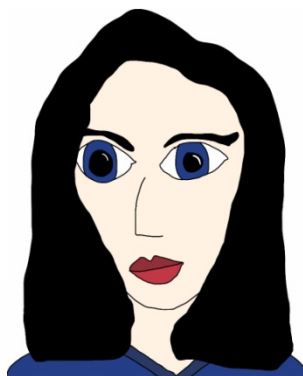
Niemand die gewogen werd op de Heksenwaag in Oudewater is op de brandstapel beland. Het verhaal gaat dat Keizer Karel rond 1550 door ons land trok en bij het plaatsje Polsbroek een oneerlijke weging meemaakte. Hij hoorde dat in Oudewater altijd eerlijk gewogen werd en gaf Oudewater het privilege om mensen te mogen wegen die van hekserij werden beschuldigd. Maar weet je waarom heksen werden gewogen? In die tijd dacht men dat je heel licht moest zijn om te kunnen vliegen op een bezemsteel.

In museum De Heksenwaag kun je je nog steeds laten wegen op de historische weegschaal uit 1482 en krijg je een certificaat met jouw gewicht.

www.heksenwaag.nl

Juffrouwhendriks.nl

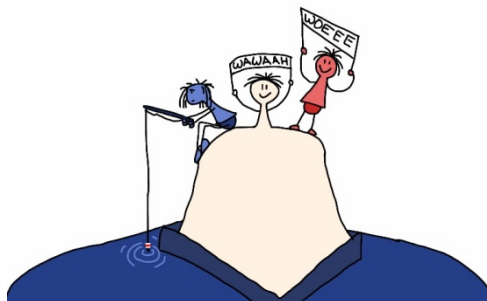
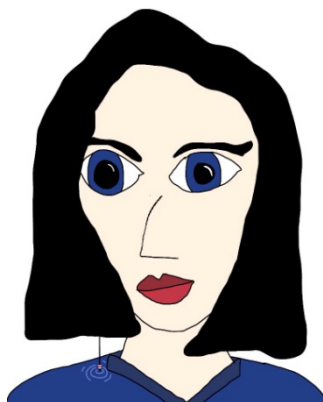
Via de website kun je het boek bestellen of gratis downloaden als pdf. Luister je liever dan dat je leest? Angelique heeft het boek ook ingesproken. Voor kinderen met een leesbeperking kan een officieel ingesproken versie aangevraagd worden bij Superboek van Passendlezen.nl. Heb je vragen? Neem contact op via info@LS-talent.nl. Angelique Schipper kan uitgenodigd worden als schrijfster in de klas. Daarnaast verzorgt zij lezingen over haar onderwijsvisie ter inspiratie.

CREATIVITEIT

is de BASIS van

VERNIEUWING

Een gewoon schoolschema groep 8 anno 2015

aanvang 8.45 uur
korte pauze van 10.30 tot 10.45 uur
middagpauze van 12.00 tot 13.00 uur
school uit om 15.00 uur (op woensdag 12.30 uur)

rekenen en taal dagelijks
gemiddeld 1,5 uur rekenen, soms 1 uur soms 2 uur
gemiddeld 1,5 uur taal, soms 1 uur soms 2 uur

topo of aardrijkskunde 1 uur per week

Engels 1,5 uur per week, gewoon 1 uur,
snelle doorwerkles 0,5 uur

geschiedenis 1 uur per week
afwisseling met topo of aardrijkskunde

natuur 1 uur per week

gym 2 uur per week eerste helft van het jaar
1 uur gym tweede helft van het jaar
in verband met de musical

musical helft van het jaar in plaats van tekenen of crea

Verantwoording

- ❖ Heksen, de geschiedenis, 2007
P.G. Maxwell-Stuart
- ❖ Nederlandse Religie geschiedenis, 2005
Joris van Eijnatten en Fred van Lieburg
- ❖ Hekserij zonder geheimen, 2003
Werkboek voor wicca's
Ramond Buckland
- ❖ De Heksenhamer, 2011
Malleus Maleficarum
oorspronkelijke uitgave 1487
Henricus Institoris (Heinrich Kramer)
- ❖ Heks, 2001
Verslag van het toetreden tot de Hekserij
Susan Smit
- ❖ Museum De Heksenwaag Oudewater
www.heksenwaag.nl

Verklarende woordenlijst

Altaar	Tafel voor rituele handelingen
Athame	Tweezijdig geslepen heksenmes
Boek der Schaduwen	Persoonlijk boek met rituelen
Bokaal	Grote drinkbeker
Coven	Heksenkring, groep van heksen
Gebed	Spiritueel contact van een gelovige met een goddelijk wezen
Handvasten	Heksenhuwelijk
Maanstanden	Wassende maan: groeiende maan Krimpende maan: afnemende maan Volle maan
Magie	Bundelen van energie om doelen te bereiken
Priapische Staf	Vruchtbaarheidsstaf die gebruikt wordt bij een heksenhuwelijk

Ritueel	Handelingen die bij speciale gelegenheden horen
Tarotkaarten	Een kaartspel dat gebruikt wordt voor waarzeggerij. De afbeeldingen op de kaarten spreken de kennis van het onbewust aan om meer inzicht te krijgen
Wicca	Aanduiding voor heks, letterlijk: de wijze
Wichelroede	Instrument om met behulp van het onderbewustzijn verborgen bronnen op te sporen
Wierook	Mengsel van aromatische en organische stoffen dat aangestoken kan worden en dan een geur verspreidt
Wijwater	Water dat door een priester gewijd is (geheiligd)

Deel II

Juffrouw HEndriKS

De vloek van de Ruïne van Brederode

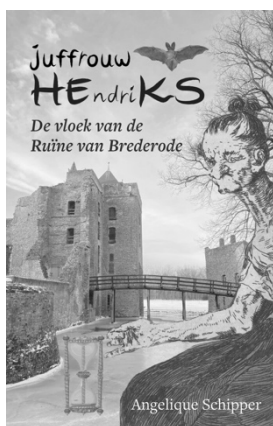
Samen met meester Langeworst wordt juffrouw Hendriks beheerder op de Ruïne van Brederode: één van de twee grootste kasteelruïnes in Nederland.

De Ruïne blijkt vervloekt te zijn.
Juffrouw Hendriks krijgt een paar leerlingen op bezoek en wordt met hen de geschiedenis ingezogen.
Zal het lukken om te ontsnappen?

*Voor iedereen die van een spannend verhaal houdt
en ook weleens wil tijdreizen!*

Gebaseerd op de geschiedenis van
De Ruïne en de 18 Heren van Brederode

Met illustraties uit het Verleden

Juffrouw Hendriks

is een echte heks die invalkracht wordt op
basisschool De Beuk.

De Beuk is geen school met een beukenboom,
maar een school waar 'gebeukt' wordt.

Alles voor de beste resultaten.

Ieder jaar moet de slechtste leerling
van groep 8 verdwijnen.

Kan juffrouw Hendriks dit veranderen
met de Magie van de Energie?

Voor iedereen
die van een spannend verhaal houdt
weleens meer van echte heksen wil weten
of de school een beetje wil omtoveren.

*Dit boek had verboden moeten worden.
Juffrouw Hommels*

www.juffrouwhendriks.nl

